

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ใกล้เกินรัก

บุต สุดท้ายก็เธอ

พิมพ์ครั้งที่ 1

อุนหญุมิปกตึ

Jamsai
ทดลองอ่าน
Jamsai
ใกล้เกินรัก
ชุด ชุดท้ายกีรอ
คุณหญิงนภา
พิมพ์ครั้งที่ 1

Jamsai
ใกล้เกินรัก
ชุด ชุดท้ายกีรอ
คุณหญิงนภา

Jamsai
ชุดท้ายกีรอ
คุณหญิงนภา
JAMSAT
www.jamsat.com

“วันนี้เราลืมทุกอย่างไปก่อนได้มั๊ย” เขาแนบหน้าผากตัวเองกับหน้าผากมน
ของคนในอ้อมกอดอย่างออตออัน

“พูดเรื่องอะไรให้ลืมอะไรล่ะ”

“ก็ลืมที่เราเป็นเพื่อนกัน ลืมว่าคุณเป็นคนที่นั่งเรียนข้างฝาผนังมาตั้งแต่ ม.ต้น”
เขาจ้องลึกไปในดวงตาเธอ “วันนี้ผมมองคุณอย่างผู้ชายคนหนึ่งได้มั๊ย”

“แล้วฉันจะได้อะไรเป็นการตอบแทน”

ใกล้เกินรัก ชุด สุดท้ายก็เธอ

อุณหภูมิปกติ เขียน

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2564

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2811-7

ภาพประกอบ Nataliass / Shutterstock.com
Alexey V Smirnov / Shutterstock.com
Nattika / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

 JAMSAI

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 389 บาท

พิมพ์ที่

กรุงเทพฯ นอนสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หลังส่งพี่ชายคนรองอย่าง 'ท่านรองฯ พิชญ์' รองประธานสุดเนี้ยบแห่ง มารีรีนทร์กรุ๊ป และ 'หมอมพฤษ' ศัลยแพทย์หนุ่มผีปากกล้ามาตกหัวใจสาว ๆ กันไปก่อนแล้วใน 'เสนห์ร้าย' และ 'เล่ห์สมรส' ในที่สุด 'อุณภูมิปกติ' นักเขียนสาว เจ้าของผลงานสนุกๆ มากมายหลายเรื่องก็ได้ฤกษ์พาน้องชายคนสุดท้องของตระกูลบริพัตรเมธานนท์ อย่าง 'พุ่ม บริพัตรเมธานนท์' นักฟุตบอลหนุ่มผีเท้าดี ได้ไปเตะกับทีมดังในพรีเมียร์ลีกของอังกฤษมาเปิดตัวใน 'ใกล้เกินรัก' นิยายเล่มสุดท้ายจากชุด 'สุดท้ายก็เธอ' กันแล้วค่ะ

หลังถูกอดีตแฟนสาวแฉว่าเขานอกใจหลอนไปขึ้นโรงแรมกับภรรยาของเพื่อนร่วมทีมจนเป็นประเด็นร้อนไปทั่วทั้งโซเชียล พุ่ม บริพัตรเมธานนท์ ก็เลือกหลบมาพักใจที่เมืองไทย ทว่าแทนที่จะตรงกลับบ้านไปพบครอบครัว เขากลับโผล่มาขอพักกับ 'พิรุณรักษ์' เพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยมัธยมต้นโดยมีกระเป๋าสานแฉเป็นข้อแลกเปลี่ยน ทว่าสาววัยเฉียดสามสิบคนนี้ก็กำลังยุ่งอยู่กับการหนีลงจากคาน

งานนี้คนแอบมีใจให้เพื่อนสนิทมานานแต่เพิ่งรู้ตัวอย่างพุ่มถึงกับสตันทำอะไรไม่ถูก สุดท้ายแล้วความในใจที่เขาก็กเก็บไว้ก็ระเบิดออกไป แม้ใจพิรุณรักษ์ จะหวั่นไหว แต่เพราะความเป็นเพื่อนที่แน่นแฟ้นยาวนานและขำฉาว รวมถึงความเจ้าชู้ของชายหนุ่มล้วนทำให้เธอคิดไม่ตก หากเป็นเช่นนี้แล้วความสัมพันธ์ของคุณเพื่อนสนิทคิดไม่ชื่อจะเป็นอย่างไรต่อไป พลิกหน้าถัดไปแล้วมาร่วมลุ้นไปพร้อมกันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

สวัสดิ์นักอ่านทุกท่านคะ ชื่อเบนซ์ บ้านเกิดอยู่จังหวัดอุตรดิตถ์ สำเร็จการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนอุตรดิตถ์ตรุณี ระดับมัธยมปลายจากโรงเรียนอุตรดิตถ์ และระดับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยบูรพา คณะศึกษาศาสตร์ สาขาการสอนวิชาภาษาไทยคะ

งานประจำเป็นข้าราชการครู สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนสังกัด สพม. เริ่มเขียนนิยายเล่นๆ มามากกว่าสิบปี แต่เขียนจริงจังและได้ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี 2559

งานเขียนเป็นงานที่รักและเฝียวายาจิตใจจากทุกสิ่ง คิดว่าหากฟ้าไม่ถล่มไปเสียก่อนก็คงไม่หยุดเขียนแน่นอนคะ

ก่อนอื่นต้องขอขอบคุณพ่อ ขอขอบคุณคนที่อยู่เคียงข้างกันในทุกๆ วัน ขอขอบคุณ บ.ก. น้องทรายที่ช่วยดูแลนิยายเรื่องนี้จนออกมาเป็นรูปเล่มที่สมบูรณ์ตลอดจนทีมงานและสำนักพิมพ์แจ่มใสที่มีส่วนผลักดันให้เกิดผลงานเรื่องนี้ด้วยนะคะ ขอขอบคุณแม่ที่แม่ไม่อยู่แล้วแต่ก็เป็นกำลังใจที่ดีของลูกเสมอมา

และที่ขาดไม่ได้เลยคือท่านที่ถือหนังสืออยู่ในมือขณะนี้ หวังว่า 'ใกล้เกินรัก' จะทำให้นักอ่านทุกท่านมีความสุขและยิ้มได้

อุณหภูมิปกติคือความไม่ร้อนไม่หนาว อากาศกำลังดี ขอให้รักถึงทุ่งหญ้าเขียวขจีและลมรำเพยพัดพลิ้วนะคะ

อุณหภูมิปกติ

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/withlovestory

บทนำ

"กลายเป็นข่าวฉาวมาตั้งแต่ต้นสัปดาห์กันเลยทีเดียวครับ เมื่อรีเบคก้า สาวสวยผู้ถูกจับตามองมาตั้งแต่ปีที่แล้วว่ากำลังคบหาดูใจอยู่กับคุณ บริพัตรเมธานนท์ ได้ออกมาแฉว่าชายหนุ่มนอกใจเธอ อีกทั้งยังไปมีสัมพันธ์ ลึกซึ้งกับเจนิเฟอร์ภรรยาสาวคนสวยของสติვენ นักเตะร่วมสโมสรจน เป็นเหตุให้ทั้งคู่ต้องหย่าร้างกัน หลังข่าวนี้เผยแพร่ออกไปก็มีสาวๆ อีกหลายคน ออกมาแฉวีรกรรมความเจ้าชู้ของเขา ล่าสุดทางสโมสรออกมาชี้แจงว่าได้ ตั้งกรรมการสอบสวนพฤติกรรมของคุณเรียบร้อยแล้ว หากทั้งหมดเป็น ความจริงทางสโมสรอาจจะต้องพิจารณาเรื่องการต่อสัญญากับหนุ่มนักเตะ สัญชาติไทยอีกครั้ง เรื่องนี้กำลังถูกบรรดาแฟนบอลวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างหนัก เลยนะครับ..."

เสียงบรรยายของนักข่าวขาดหายใจไปพร้อมกับหน้าจอโทรศัพท์ที่ดับลง รังสुरू้อยแปดสิบแปดเซนติเมตรสวมเพียงกางเกงยีนตัวเดียวเผยให้เห็น ท่อนบนเปลือยเปล่าอันเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อแบบคนที่ออกกำลังกายอย่างหนัก ไปหน้าหล่อเหลามีสีหน้าเรียบเฉยไม่แสดงความรู้สึกใด

ข่าวนี้ถูกเผยแพร่โดยสื่อของอังกฤษเป็นครั้งแรก และแน่นอนว่า

ในเวลานี้มันได้กลายเป็นข่าวโด่งดังมากในไทยและอาจสร้างความอับอายให้บิดามารดาของเขาจนไม่กล้าออกไปเดินตามท้องถนน

เขาวางโทรศัพท์ทิ้งก่อนจะลุกจากโซฟาเดินไปที่ระเบียงของห้องพักทอดสายตามองไปยังตึกสี่สี่มิลลิที่แสดงถึงสถาปัตยกรรมของประเทศอังกฤษอันแสนคุ้นตา

ความหนักใจเดียวจากเหตุการณ์ครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องอนาคตอาชีพนักฟุตบอลของเขา แต่คงจะเป็นเรื่องมารดาของเขาต่างหาก ป่านนี้คงยืนถือไม้เรียวมือไม้สั้นไปหมดแล้ว

"แกละไม่ต่อสัญญาหรือ" น้ำเสียงปลายสายปะปนไปด้วยความแปลกใจ
"ครับ"

พูดตอบกลับไปสั้นๆ เข้าใจความตระหนกของพี่ชายดี เขาเติบโตขึ้นมาพร้อมกับการเล่นฟุตบอล อยู่กับมันมากกว่าอยู่กับครอบครัวเสียอีก ฟุตบอลแทบจะกลายเป็นชีวิตของเขาไปแล้ว

เมื่อพูดว่าจะไม่ต่อสัญญากับสโมสรซึ่งเป็นการฝ่าฝืนของนักฟุตบอลก่อนโลกจึงดูเหมือนเป็นเรื่องไม่น่าเป็นไปได้

แต่ก็เป็นไปแล้ว

"เพราะข่าวนั้นหรือ"

"ก็...ส่วนหนึ่ง"

"เรื่องจริงหรือ" พิชญ์ บริพัตรเมธานนท์นินหัวหน้า แม้ว่าไม่ได้อยากจะก้าวท้าวเรื่องส่วนตัวของน้องชาย แต่เขาก็ยังอยากให้ข่าวเรื่องการพั่วพันกับผู้หญิงซึ่งเป็นภรรยาของคนอื่นนั้นเป็นเพียงข่าวลือมากกว่า

"จริงแค่บางส่วนนะเฮีย ทำไรได้ ผมตกอับแล้ว คงต้องกลับบ้านแล้วละ"

การพูดเรื่อง 'ใหญ่' ให้เป็นเรื่อง 'เล็ก' พูดเรื่อง 'ยาก' ให้เป็นเรื่อง 'ง่าย' นั้นดูเหมือนจะเป็นความสามารถพิเศษของทายาทตระกูลบริพัตรเมธานนท์

กระมัง งานนี้พ่อกับแม่ต้องเอามือกุมขมับเป็นแน่ เมื่อบุตรชายทั้งสามคน
ขยันสร้างชื่อเสียงให้ตระกูลกันอย่างถ้วนหน้า

ไม่มีใครรอดพ้นจากข่าวรักๆ ใคร่ๆ

แรกเริ่มเลย พิษณุลูกชายคนกลางประกาศยกเลิกการแต่งงานกับ
คู่หมั้นอย่างพริ้มเพราะไฮโซสาวเจ้าของร้านเพชรชื่อดัง ก่อนที่พริ้มเพราะจะ
กลายเป็นภรรยาของพี่ชายคนโตอย่างพฤษ์ บริพัตรเมธานนท์
ศัลยแพทย์หนุ่มจนกลายเป็นขี้ปากชาวบ้านอยู่นานเป็นปี หนนี้ลูกชาย
คนสุดท้องคงจะกลัวน้อยหน้าพี่ชายทั้งสองจึงทำเรื่องฉาวโฉ่จนต้องอับอาย
ขายหน้าไปทั่วประเทศ

"กลับมาคิดว่าชาวบ้านเขาอยากให้แก้กลับมัย หลงปลื้มว่าไป
สร้างชื่อให้ประเทศชาติ ที่ไหนได้..."

"เฮียๆ เกินไป ตอนแรกผมแค่เครียดนะ พอเฮียพูดแล้วผมอยากตาย
เลยอะ"

ปลายสายตอบกลับมาเป็นเสียงถอนหายใจเอือกใหญ่ พุฒรู้สึกเหมือน
ตัวเองเป็นเด็กห้าขวบอย่างไรไม่ทราบ เขาจึงได้แต่ถอนหายใจกลับไป
เช่นกัน

"คุยกับแม่เลย"

"คุยแล้ว แม่ตำลอบการสนทนา ไม่เปิดโอกาสให้พูดอะไรเลย"

"นั่นที่โทรหาฉันวันนี้ก็คงไม่ใช่เพราะอยากบอกให้รู้เฉยๆ ไช้มัย"

"เฮียนี้ฉลาดสมเป็นลูกรักแม่"

"ไม่ต้องมาอวย"

"คุยกับแม่ให้หน่อยนะ เฮียเป็นลูกรักของแม่ แม่ต้องฟังเฮียอยู่แล้ว"

"ไม่!"

คำปฏิเสธอย่างไรร้ายเย็นนั้นทำให้พุฒอยากจะทำหัวตัวเอง แต่กระนั้น
ก็ยังกลั่นใจพูดกับอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงอ่อนนออน

"ขออ้อล่ะ"

"ทำไมแกไม่อยู่ที่นั่นแล้วไม่ต้องกลับมาอีกเลยล่ะ"

"พูดแบบนี้เหมือนไม่รักน้องเลยนะ"

พุฒรินไวน์แดงราคาแพงระยับใส่แก้วแล้วกระดกทีเดียวหมด เขาค่อนข้างเครียดกับข่าวที่เกิดขึ้น แม้ทำเหมือนไม่รู้สึกอะไร แต่ลึกๆ แล้วก็เป็นกังวล

"ฉันอยากให้แกหายไป เพื่อที่ฉันจะได้สูบสมบัติไว้คนเดียวไง"

"อะไรนะเฮีย" หัวใจเขาหยุดเต้นไปเลยเมื่อได้ยินคำประกาศของพี่ชาย ปกติพิชญ์ไม่ใช่พวกชอบพูดเล่น ตรงกันข้ามพี่ชายของเขาคนนี่ค่อนข้างจริงจังในทุกๆ เรื่องต่างจากพฤษ์พี่ชายคนโต รายนั้นอ้าแก๋ อ้าทุ่เรื่อง และเชื่อถือคำพูดไม่ได้ แต่พอคนพูดเป็นพิชญ์เขาถึงกับแยกแยะไม่ออกเลยว่าอันไหนพูดจริงอันไหนพูดเล่น

"ฉันพูดจริง"

"เฮีย!"

"แกชอบทำตัวเหมือนเด็กดี เชื้อฟังผู้ใหญ่ อยู่ในกรอบ อยู่ในร่องในรอย แต่ความจริงแก่นะมันตัวดี แกมันไอ้เด็กผู้ชายห่วยแตก ไอ้สาม! ถ้าฉันอยู่ตรงนั้นฉันจะเตะสักทีสองทีให้แกหลังแอ่น" พิชญ์ที่เก็บความโกรธเอาไว้มานานเริ่มระเบิด ในฐานะพี่ชายเขาย่อมไม่ต้องการเห็นชีวิตของน้องชายจมดิ่งลงเหว

พุฒเล่นฟุตบอลเก่งมาก เขาฉายแววมาตั้งแต่เข้าเรียนชั้นอนุบาล แม้จะถูกครหาว่าใช้เส้นสายจนได้ไปเล่นกับทีมในพรีเมียร์ลีกเพราะสโมสรที่ซื้อตัวไปนั้นมีเศรษฐีชาวไทยเป็นเจ้าของและสนิทสนมกับบิดาของเขามาก

แต่ความเป็นจริงแล้วพุฒมีพรสวรรค์และฝึกฝนอย่างหนักมาเสมอ ความพยายามของชายหนุ่มผลักดันให้เขาก้าวไปอยู่ในจุดสูงสุดของกีฬาฟุตบอลได้

นับเป็นความภาคภูมิใจของครอบครัว ทว่ากลับต้องมาตม้ตาย เพราะเรื่องผู้หญิง หากจะบอกว่าไม่รู้สึกระไรเลยกับสิ่งที่พี่ผมเผชิญอยู่เขาก็ คงจะเรียกตัวเองว่าพี่ชายไม่ได้

"เฮียสอง...นี่เฮียสองตัวจริงหรือเปล่า"

"พูดอะไร"

"เฮียสองตัวจริงไม่พูดติดกันยาวเกินสามประโยค บอกมา...ว่าแก เป็นใคร?"

ปลายสายเงียบไปหลายวินาทีก่อนพี่ผมจะได้ยินเสียงพ่นลมหายใจ ออกมาอย่างหนักหน่วง

"ไอ้พี่ผม" น้ำเสียงเข้มถูกกดให้ต่ำลง "แกไม่ต้องกลับมาไทยเลย เน่าตายอยู่อังกฤษนั่นแหละ"

บทที่ 1 ตกลับ

ข่าวพุ่มถูกผู้หญิงออกมาแฉถึงพฤติกรรมคาสโนว่าของเขายังคงเป็นประเด็นร้อนไม่หยุด แถมลูกลามไปถึงขั้นว่าเขาเป็นพวก 'มั่วเซ็กซ์' มีสัมพันธ์กับผู้หญิงไม่เลือก ไม่สนใจว่าผู้หญิงคนนั้นจะเป็นลูกหรือเป็นภรรยาของใคร และบางครั้งก็มีคนเห็นว่าเขาคงสาวขึ้นห้องที่ละสองคนอีกด้วย

ทั้งยังมีปาร์ตี้ถ่ายภาพที่เขากำลังควงผู้หญิงหน้าตาคัลยาณีเฟอร์ขึ้นโรงแรมปล่อยออกมาด้วย นั่นก็ยิ่งยากจะปฏิเสธได้ว่าเขาไม่ได้เป็นคนแบบนั้น

พิรุณรักรัษจีบกาแพร้อนขณะดูข่าวเข้าก่อนไปทำงาน ริมฝีปากอึมเหยียดจนเป็นเส้นตรง

ไอ้ผู้ชายบ้าตั่นหนา! ชั่วช้าสามานย์!

ตืดๆ ตืดๆ

เจ้าของร่างในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกระโปรงทรงเอเซงักไปเล็กน้อย เมื่อได้ยินเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์ในช่วงเวลาที่ไม่ปกติ แต่แล้วก็ต้องตกใจมากกว่าเดิมเมื่อเห็นหน้าเจ้าของสายเรียกเข้าปรากฏอยู่บนหน้าจอ

เป็นผีหรือไง แคนึกถึงก็โผล่มาเลย

"ว่า"

"ที่รัก คิดถึงจัง"

"อะไรของแกไอ้พุ่ม ใครที่รักแกไม่ทราบ"

พิรุณรักษ์เป็นเพื่อนกับพุ่มมาตั้งแต่เรียนชั้นประถม เรื่องนี้หน่อยคนน่าจะรู้ เธอเรียนห้องเดียวกับเขาและได้นั่งข้างกันโดยบังเอิญ นับจากนั้นเธอกับเขาก็กลายเป็นเพื่อนกันมาอย่างยาวนานจนถึงทุกวันนี้

อันที่จริงมันมีเรื่องมากมายกว่านั้น แต่ช่างเถอะ เธอไม่อยากจะถึงมันเท่าไรหรอก

"ฉันจะกลับไปเที่ยวอาทิตย์หน้า ไปพักด้วยนะ"

"ไม่!"

"รู้สึกแย้จังเลย ช่วงนี้มีแต่คนรังเกียจ"

แม้จะกล่าวเช่นนั้นแต่น้ำเสียงของเขาก็ไม่ได้แสดงให้เห็นว่ากำลังเศร้าเลยสักนิด เป็นตายร้ายดีอย่างไรเธอก็ไม่มีวันให้พุ่มมาพักด้วยเด็ดขาด

"แกจะมาพักกับฉันทำไม บ้านช่องแกออกจะใหญ่โต"

"ก็แม่ไม่ยอมให้เข้าบ้าน"

"สมน้ำหน้า!"

"ฝน..." เขาลากเสียงยาวด้วยความอ่อนใจ จากที่ไม่รู้สึกอะไรเลยในทีแรก ตอนนี่เริ่มรู้สึกถึงการถูกทอดทิ้งขึ้นมาบ้างแล้ว "แกไม่ห่วงฉันสักนิดเลยเหรอวะ นี่ฉันกำลังเจอกับวิกฤตครั้งใหญ่ในชีวิตนะ"

"เพราะฉันรู้ว่าแกทำตัวเองไง คนแบบแกนะ อยู่ที่ไหนก็ไม่ถึงสันดานเดิม ไอ้พุ่มไอ้ชั่ว!"

"ไม่ต้องมาด่าเลย ฉันโดนด่ามาเยอะแล้ว วันที่สิบสี่มารับฉันที่สนามบินด้วย แก่โม่งเช้า"

พิรุณรักษ์ถึงกับต้องกำหนดลมหายใจของตัวเองเพราะเริ่มจะโมโห

ก่อนจะกรอกเสียงลงไปอย่างซัดถ้อยซัดคำ

"ไม่! ไป-ตาย-ซะ!!"

'ผู้หญิงธรรมดา' ตามคำนิยามนั้นเป็นอย่างไร หากอยากเห็นภาพให้ชัดเจนล่ะก็ ชีวิตของพิรุณรักษ์สามารถสะท้อนภาพนั้นได้เป็นอย่างดี

พิรุณรักษ์ทำงานอยู่ในตำแหน่งฝ่ายการตลาดของบริษัทผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้า หลังจากเรียนจบมหาวิทยาลัยระดับกลางในคณะบริหารธุรกิจ ด้วยเกรดเฉลี่ยสองจุดเจ็ดห้า เธอก็เริ่มทำงานทันที และได้กลายเป็นมนุษย์เงินเดือนตัวจริงตามแบบสากลปฏิบัติ

ตื่นเช้า แต่งตัวไปทำงาน แวะซื้อกาแฟสดร้านประจำกับข้าวเหนียวหมูปิ้ง ถึงที่ทำงานก่อนเวลาห้าถึงสิบนาทีก่อนทำงาน เลิกงาน กินอาหารกล่อง เป็นมือเย็น กลับบ้าน เข้านอนก่อนสี่ทุ่ม และ...ตื่นเช้า ก็จิวตรวนเวียนแบบเดิมทุกวัน

เป็นเช่นนั้นจนอายุล่วงเลยมาถึงยี่สิบเก้าปีแบบงงๆ

อันที่จริงความ 'ธรรมดา' ของเธอควรจะดำเนินต่อไป แต่เพราะอายุที่มากขึ้น ทำให้เธอมีบางอย่างที่ไม่ธรรมดาขึ้นมา นั่นก็คือ 'ความโสด' ในวัยใกล้เลขสาม เพราะหากเป็นปกติธรรมดาคนวัยเช่นเธอควรแต่งงาน มีครอบครัว หรืออย่างน้อยก็มีแฟนไปแล้ว แต่ว่าเธอกลับไม่มีวี่แวว

"ว่ากันว่าสาวโสดที่อายุเข้าเลขสามมีโอกาสสูงมากที่จะเป็นโสดตลอดไป" ลูดีวิวดากำลังเสพข่าวจากสื่อโซเชียลลดโทรศัพท์ลงเพื่อบอกกับคนตรงหน้า

พิรุณรักษ์กำลังไถอินสตาแกรมอยู่ถึงกับชะงัก ก่อนค่อยๆ เลื่อนสายตาขึ้นมาจับจ้องคนพูดด้วยแววตาไม่สบอารมณ์นัก

"หมายถึงใคร"

"ก็ทั่วๆ ไปอะ ทำไมแกจะต้องโกรธด้วยล่ะ"

พิรุณรักรัษและฐิติวรดาเป็นเพื่อนร่วมงานที่ค่อนข้างสนิทสนมกัน นอกจากทั้งคู่จะทำงานในแผนกเดียวกันแล้วยังมีอุปนิสัยและรูปร่างหน้าตาคล้ายคลึงกันจนใครๆ ต่างเชื่อว่าทั้งคู่เป็น 'ฝาแฝดผู้พลัดพราก'

พิรุณรักรัษสุดแสนจะชินชา เพราะอันที่จริงไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอถูกมองว่าเป็นฝาแฝดกับใครสักคนที่ไม่ใช่พี่น้องท้องเดียวกัน แต่ถูกทักว่าเหมือนคนนั้นคนน้อยอยู่เสมอ เธอมีใบหน้าที่รูปไข่ เครื่องหน้ากระจุกกระจิม ผิวขาวเหลือง รูปร่างสมส่วน หากวัดกับมาตรฐานความงามของหญิงไทยแล้วก็ถือว่าอยู่เลยระดับของฐานนิยมมานิดหนึ่งกระมัง

แต่ทั้งที่สวยเหมือนกันแท้ๆ ฐิติวรดากลับชิงตัดหน้ามีแฟนไปก่อน ซ้ำอีกฝ่ายยังมีแพลนจะสละไสตในเร็ววันนี้กับพนักงานหนุ่มร่วมออฟฟิศอนาคตไกลอีกด้วย

"เอาน่า แกไม่ต้องกังวลหรอกนะ อันที่จริงผู้หญิงอย่างเราๆ ก็ไม่จำเป็นต้องมีสามีเสมอไป อยู่เป็นโสดก็สบายดีออก จริงมั๊ย" ฐิติวรดาปอบบใจเมื่อเห็นสีหน้าของเพื่อนที่ดูออกว่ากำลังขุ่นเคืองเป็นอันมาก

"แล้วใครกันล่ะที่เป็นคนจุดประเด็นให้ฉันคิดนะ"

"ก็...มันลืมหืมตัวเอง แต่แกคงไม่ได้เรียกดจริงหรอกใช่มั๊ย เนอะ มันไม่น่าจะเครียดเลยนี่นา" คนจุดประเด็นพยายามดับกองไฟที่ตัวเองเพิ่งราดน้ำมันลงไป แต่ดูเหมือนจะไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้นมา

พิรุณรักรัษคว้าน้ำมาตีแกกระหาย เพราะคิดถึงเรื่องนี้ที่ไร้ลาคอของเธอก็แห้งผากเหมือนชีวิตอันแห้งแล้งของเธอไม่มีผิด

"ใช่! เพราะถึงยังไง ฉันก็ต้องมีแฟนอยู่แล้ว"

"ชาตินี้หรือเปล่า"

"ไอ้แหวน!"

"ขอโทษๆ ก็มันอดไม่ได้อะ ปากไวไปหน่อย" ฐิติวรดายิ้มแห้งก่อนจะชวนเปลี่ยนเรื่องแบบไม่ยอมมากลับมาเรื่องนี้ไปอีกเลย

ทว่าบทสนทนาสั้นๆ ในวันนั้นก็จบทำเอาพิรุณรักรักร์เสียสมาธิไปเลยทั้งวัน ต่อให้เธอทำเหมือนไม่รู้สึกรึอะไร แต่ภายในใจนั้นไม่ใช่เลย

อันที่จริงเธอไม่ควรต้องมากังวลเรื่องการมีหรือไม่มีคู่ชีวิต ในเมื่อยังมีผู้หญิงอีกมากมายบนโลกนี้เลือกที่จะครองโสดไปจนตาย ดังคำกล่าวที่ว่า 'แผ่นดินสิ้นผู้ชายที่พึ่งเชย อย่ามีคู่เสียเลยจะดีกว่า'

ใช่! คำกล่าวนั้นเป็นจริงและจะเป็นอมตะนิรันดร์กาล แต่สำหรับพิรุณรักรักร์แล้วแผ่นดินนี้ยังมีชายอีกหลายคนที่พึ่งเชยและเหมาะสมที่จะได้มาเป็นสามี มาตรฐานคู่ชีวิตของเธอไม่ได้สูงลิ่วเหมือนใครๆ จินตนาการที่ตัดเทียมกันไม่ได้ เธอไม่ใช่คนเลือกมากขนาดนั้น แต่ที่ยังไม่มีใครนั้นก็เพราะว่า...กามเทพยังจัดสรรลำดับการช่วยเหลือมาไม่ถึงเธอเท่านั้นเอง

คิดแล้วเศร้าอย่างไรไม่ทราบ

ขณะที่พิรุณรักรักร์กำลังตกอยู่ในสภาวะเศร้าซึ้งอยู่นั้น สายเรียกเข้าจากมารดาก็ทำให้เธอต้องทิ้งความคิดนี้ไว้ก่อน

"คะแม่"

"ยายหนึ่งคลอดลูกแล้วนะ หน้าตาน่าเอ็นดูเขียวแหละ ตัวอ้วนปุกเลย"

พิรุณรักรักร์เม้มปาก ทั้งที่ความเป็นจริงเธอควรจะยินดีกับการมีสมาชิกคนใหม่ในครอบครัว แต่มันก็อดสะเทือนใจไม่ได้ สโรชาเป็นบุตรสาวของน้าอรซึ่งเป็นน้องสาวของแม่ ลำดับญาติกันแล้วสโรชาก็มีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องของเธอ อีกฝ่ายอายุน้อยกว่าเธอหกปี แต่สาวเจ้ากลับแต่งงานมีลูกนำไปก่อนแล้ว

"ฝากรับขวัญหลานด้วยนะคะแม่" เธอกรอกเสียงกลับไปโดยไร้ซึ่งความยินดี

"ฝากแต่ปาก ไหนล่ะเงินนะแม่คุณ" นศลียาถามกลับ

"สิ้นเดือนเหมือนสิ้นใจ แปะไว้ก่อนได้มัยแม่" น้าคำโทรศัพท์ยังไม่ได้จ่ายเลย"

"ลูกคนนี่! เมื่อไหร่จะโตสักที ยายหนึ่งเด็กกว่าตั้งเยอะเป็นแม่คนได้แล้ว ลูกสาวฉันยังบ่นเรื่องเงินไม่พอใช้อยู่เลย แม่กับพ่อบอกแล้วว่า ้วยแบบเราจะต้องมีคู่คิดจะได้ช่วยดูแลกัน เกิดอะไรขึ้นมาพ่อแม่จะได้ไม่ต้องเป็นห่วง"

"ทราบแล้วค่ะแม่ หนูก็มองๆ อยู่ แต่ว่ามันยังไม่มีใครเข้ามา"

"มาตรฐานสูงเกินไปหรือเปล่า ไม่ก็หัดออกไปเที่ยวบ้าง ทำงานเสริมกลับบ้านจะไปเจอใครที่ไหน แต่งเนื้อแต่งตัวให้มันสวยๆ ไม่ต้องมิดชิดปิดคอกถึงตาตุ่ม แฮ่! หนักใจจริงๆ เลยลูกฉัน ซาตินี้จะหาผ้าได้มั๊ย เรื่องแค่นี้ก็ต้องให้สอน"

คำสอนของมารดาทำเอาพิรุณรักรักษ์ทำหน้าบูเลี่ยน เธอก็มองชุดของตัวเองแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ ลือเซ็ตแขนยาวสีขาวกับกระโปรงดำสนิท ปิดถึงเข่า

แต่เรื่องอะไรจะยอมให้มารดาตามดูถูกว่าเธอ 'หาผ้าไม่ได้' หญิงสาวเซ็ดหน้าขึ้นแล้วพูดใส่โทรศัพท์ด้วยความมั่นใจเกินร้อย

"แม่ไม่ต้องห่วง ปีหน้าเตรียมอ้อมหลานได้เลย"

"พูดเพ้อเจ้อหรือเปล่าลูกสาวแม่"

"ไม่เพ้อเจ้อหรือค่ะ แต่งงานปลายปี ต้นปีท้องเลย"

"ไม่ต้องหรือก ไม่ต้อง"

"ไม่ต้องรีบ?"

"ไม่ต้องแต่งให้เสียเวลา! ผู้ชายต้องเปลืองเงินมาขออีก เสียเงินมากเขาจะเปลี่ยนใจไปหาคนอื่น ที่นี้แยะเลย" นัคลียากล่าวน้ำเสียงกลัวหัวเราะ แต่อีกฝ่ายกลับไม่ขำด้วย

"คุณน้ำทิพย์ขาน นี่ลูกสาวนะคะ"

"นัคลียาค่ะลูก แม่ชื่อนัคลียา" หญิงวัยหกสิบเอ็ดปีต้องย้าเตือนบุตรสาวทุกครั้ง แต่ดูเหมือนพิรุณรักรักษ์จะมีความสุขมากกว่าที่ได้แก๊งเรียกชื่อเก่า

ของอีกฝ่าย

"ก็คนเดียวกันนั่นแหละคะ" เธอบอกพลางยิ้มอ่อน "แม่พูดเล่นใช้มั๊ยคะ นี่ลูกสาวแม่ทั้งคนนะ ทำเหมือนจะยกให้คนอื่นไปฟรีๆ"

"ไม่ได้พูดเล่น ถ้ามีผู้ชายหลงมาจริงแม่จะเตรียมข้าวสารไว้แถมให้ ด้วยสักสองกระสอบ"

พิรุณรักรู้สึกเหมือนมีมือใครบางคนมากดเธอให้จมลงใต้ธรณีหญิงสาวแม่ปากแน่นเพราะไม่รู้จะตอบโต้มารดาอย่างไร สุดท้ายจึงพูดได้แค่เพียงว่า

"แม่อะ! หนูจะฟ้องพ่อ"

เมื่อฐิติวรดาเพื่อนร่วมงานที่กลายเป็นเพื่อนสนิทกำลังตกอยู่ในห้วงแห่งความรักและเริ่มตัวติดกับแฟนเป็นตั้งเม มิตรภาพของผู้หญิงอันแสนเปราะบางก็ถูกสั่นคลอน พิรุณรักรู้สึกกับฐิติวรดาเริ่มไม่ได้ตัวติดกันเหมือนเมื่อก่อน จากที่เคยไปไหนมาไหนด้วยกันก็ไม่ได้เป็นแบบนั้นอีกต่อไป ทำให้พิรุณรักรู้สึกต้องไปเข้าร่วมกับแก๊งแก๊งในที่ทำงานโดยไม่รู้ตัว

"ชะนีน้อย ไปกันยัง"

ชลชาติเกย์หนุ่มวัยสามสิบตอนต้นเท้าแขนลงบนโต๊ะทำงานของพิรุณรักรู้ "เจ้ชลลี" หญิงสาวเหลือบสายตามองนาฬิกาตรงมุมขวาของจอคอมพิวเตอร์ "เที่ยงแล้วหรือ ไม่รู้ตัวเลย"

"จ๊ะ แม่คนขยันหมั่นเพียร ทำงานจนลืมเวลาพักกลางวัน"

"แหมๆ งานมันเร่งนะ น้องต้องไว้येะต่างหาก" คนถูกมองว่าขยันหมั่นเพียรหยิบกระดาษปัดพร้อมสอดสายตามองหาใครบางคน "แล้วพี่แพทล่ะคะ"

"รอข้างล่างแล้ว"

ชลชาติตั้งชื่อใหม่ให้ตัวเองว่า 'ชลลี' ส่วนพิรุณรักรู้ หรือ 'แพท' นั้นเขา

เป็นเกย์เหมือนกันแต่ไม่ประสงค์เปลี่ยนชื่อตัวเองเนื่องจากเขาเป็นชายรักชายที่ค่อนข้างแมนมาก ชนิดที่พิรุณรักษ์เองก็ดูไม่ออกเลยในตอนแรก หากเธอไม่ได้ใกล้ชิดสนิทสนมก็คงมองว่าพิรุณรักษ์เป็นผู้ชายคนหนึ่ง

สามเพื่อนร่วมงานเลือกรับประทานอาหารร้านที่ห่างจากที่ทำงานไปประมาณเกือบห้าร้อยเมตรทั้งที่มีร้านที่ใกล้กว่านั้น ด้วยเหตุผลว่าร้านนี้ใกล้กับสโมสรฟุตบอลซึ่งมักจะมีหนุ่มๆ นักฟุตบอลมารับประทานอาหารกันอย่างเนืองแน่น อาจดูเป็นเหตุผลที่ตลก ทว่าพวกหล่อนจริงจิงกับเรื่องนี้มากๆ

"คนนั้นๆ กล้ามแน่นเวอร์" ชลชาติแทบไม่เป็นอันกินเพราะเอาแต่จ้องผู้ชายจนตาทะลัก

พิรุณรักษ์หรือตามองเพื่อนแล้วถอนหายใจ "อย่าให้มันเกินไป"

"แพทจะ ใครจะเก็บอาการได้เหมือนหล่อนล่ะฮะ"

"ใครเก็บอาการ ฉันไม่ได้สนใจอะไรขนาดนั้นหรอก"

"แหม ไม่สนแต่ก็เห็นได้ทุกที"

"พี่ๆ สองคนอย่าทะเลาะกันเลยนะคะ เดี่ยวเหยื่อก็รู้ตัวหรอก" พิรุณรักษ์ยกมือขึ้นห้ามทัพ สองคนนี้สนิทกันแบบไหนนะ มีโอกาสเป็นต้องหาเรื่องทะเลาะกันตลอด

ดูๆ ไปแล้วคิดว่าเป็นศัตรูกันเสียมากกว่า แต่ก็ไม่แน่...อาจจะเป็นศัตรูหัวใจกันก็ได้ เธอคิดแล้วยิ้มกับตัวเอง

"ไม่ต้องมาพูดเลยนั่งตัวดี" ชลชาติเรียกจิกเพื่อนสาวรุ่นน้อง "ตั้งแต่มากินข้าวกับพวกฉันนะ ผู้ชายก็พากันสนใจแกลงไม่สนใจฉันแล้วเหี้ย"

"อะไรอะเจ้ชल्ली น้องยังไม่เห็นผู้ชายคนไหนมองน้องสักคน"

"นั่นสิ แกก็พาลน้องมัน"

"แพท! แกจะขัดฉันทุกเรื่องเลยหรือไงนะ"

"พูดตามความจริงทั้งนั้น แกพาลไง"

พิรุณรักษ์ทำคอดหด กลอกตามองบน

ทะเลาะกันอีกแล้ว

การถกเถียงเล็กๆ นี้อาจจบลงเมื่อพิรุณรักษ์ก้มหน้ากินอาหารโดยไม่คิดห้ามมวยใครอีก ท่าที่เคร่งขรึมของเธอทำให้ทั้งคู่ต้องสงบศึกลงแล้วหันมาสนใจหญิงสาวแทน

"นี่ซะนี่ ทำหน้าหงอยแบบนี้เป็นไรอะ" ชลชาติถาม

"ก็เคร่งอะไรสิ"

"เรื่อง?"

"ก็เงี่ยชลลือบอกว่าผู้ชายพวกนี้สนใจน้อง ไหนล่ะ ไม่เห็นจะมีใครมองน้องสักคน" พิรุณรักษ์มองไปรอบๆ ก็เห็นว่าหนุ่มนักกีฬาต่างก้มหน้าก้มตารับประทานอาหารไม่ได้สนใจเธอเลยสักนิดเดียว

ไม่แม้แต่จะขยาด

"อ้าว! นี่หล่อนก็อยากให้ผู้ชายมองเหมือนกันหรออะ"

"น้องอายุยี่สิบเก้าแล้วนะพี่ ยังไม่มีแฟนเลย ส่อเค้าจะขึ้นคานแล้วเนี่ย"

"ไม่มีเลยหรอ" พีรวิทย์ถามด้วยความแปลกใจเป็นอย่างมาก เพราะพิรุณรักษ์เองก็ไม่ได้หันหน้าตาแยอะไร ดูน่ารักเสียด้วยซ้ำ ถึงโสดก็ไม่น่าโสดสนิท "เลือกมากหรือเปล่า"

"เลือกอะไรล่ะพี่แพท ยังไม่มีใครโผล่มาสักคนเลย ข้อสอบที่ไม่มีข้อข้อยส่นะ จะเลือกข้อถูกได้ยังไง"

"พูดไปนั่น" พีรวิทย์มองสาวรุ่นน้องด้วยความทึ่งที่สามารถคิดเปรียบเทียบได้ถึงขั้นนั้น แต่ดูจากสีหน้าก็รู้ว่าหญิงสาวกำลังเครียดมากจริงๆ ดูไม่มีร่องรอยล้อเล่นเลยสักนิด แต่ก็มิวายอดถามย้ำไปอีกไม่ได้ "เครียดจริงหรอ"

"ก็จริงนะสิ เพื่อนรุ่นเดียวกับน้องนะแต่งงานมีลูกกันไปเป็นโขงแล้ว"

"ไม่เห็นจำเป็นเลย ดูอย่างพวกพี่สิ แกกว่าเราตั้งหลายปียังไม่คิดเรื่อง

มีลูกเลย"

"แต่ฉันอยากมี!" ซลชาติโพล่งขึ้นมาทันทีอีกทั้งสีหน้ายังขึงขัง เป็นอย่างมาก คราวนี้เขาถึงความสนใจได้มากกว่าที่พิรุณรักษ์ทำได้ในตอนแรกเสียอีก

"พูดเป็นเล่น" พีรวิทย์ถามเสียงเข้ม ดูตกใจเป็นอย่างมากที่ได้เห็น ท่าทางมุ่มม่นขนาดนั้นของเพื่อน

"พูดจริง ถึงฉันจะเป็นเกย์ แต่เอาจริงๆ ฉันก็อยากมีลูกกับเขา เหมือนกันนะ ทำไมมองกันแบบนั้นล่ะ มันดูอยากมากเลยใช่ไหม"

"ไม่หรอกเง้ซลดี" พิรุณรักษ์วางมือลงบนแขนของชายหัวใจหญิง แม่ปากจะพูดว่า 'ไม่หรอก' แต่แววตาของเธอฉายชัดถึงความเห็นใจอย่างสุดซึ้ง

กับตัวเองที่ดูไม่มีหนทางแต่ก็ยังพอเห็นแสงริบหรี่ที่ปลายอุโมงค์ ทว่ากับชายรักชายอย่างซลชาติแล้ว การอยากมีลูกสักคนดูหนทางจะมีติดกันได้

"ไม่ต้องพูดหรอก ถ้าใจไม่ได้คิดแบบนั้น ฉันดูสีหน้าแกก็รู้แล้วว่าไม่ได้คิดอย่างที่พูด"

"ดูออกได้ไงอะ" พิรุณรักษ์ถามเสียงอ่อย ไม่ปฏิเสธความเข้าใจนั้น

"แกน่าจะอ่านง่ายยิ่งกว่านิทานของเด็กสามขวบอีก"

"เลิกคิดอะไรเพื่อเจ้าเถอะนะ" พีรวิทย์โพล่งขึ้นมาทำลายสถานการณ์ ตราม่าของคนทั้งคู่ เขาดักอาหารรับประทาน เคี้ยวช้าๆ พลังบอกความคิดเห็นของตัวเองออกไป "ยุคสมัยมันเปลี่ยนไปแล้ว สมัยนี้มีลูกคนนึงจนไปสิบปีจริงๆ อาจจะมีสิบปีเลยละมั้ง แกมเด็กก็เลี้ยงยากด้วย จะมาเลี้ยงตามมีตามเกิดเหมือนสมัยก่อนก็ได้นะ ไหนจะต้องใส่ใจพัฒนาการ ไหนจะต้องคอยเสริมสร้างการเรียนรู้ต่างๆ ดูแลตั้งแต่แบเบาะยันเรียนจบมหาวิทยาลัย ร้ายไปกว่านั้นอาจจะต้องส่งจนจบปริญญาโท พอจบออกมาทำงานได้

แต่ดันเป็นคนขาดความอดทน บ่นอยากลาออกทุกวันขึ้นมา คนเป็นพ่อแม่ก็อาจจะต้องมาตามซัพพอร์ตไปจนตายอีก มีลูกนี่มันดีตรงไหนหรือ"

นานๆ ทีพีรวิทย์จะร่ายยาวขนาดนี้ แต่พอพูดทีก็เล่นเอาคนฟังถึงกับอึ้งจนพูดไม่ออกไปหลายวินาที

"โอ้โฮ! สารยายจนฉันเกือบคล้อยตามแล้วนะนี่" ชลชาติหรีตตามองเพื่อน "แกนี่คิดลบเหมือนกันนะ"

"พูดจริงๆ"

เมื่อเห็นสีหน้าเรียบเฉยราวกับไร้ความรู้สึกอ่อนไหวต่อสิ่งใดของอีกฝ่าย ชลชาติก็ถึงกับปล่อยลมหายใจออกมา "เฮ้อ! แกฟังฉันนะแพท ต่อให้ใครจะพูดยังไงก็ไม่มีวันเปลี่ยนความคิดเรื่องการอยากมีลูกของฉันไปได้หรอก ฉันอยากมีลูก อยากมีใครสักคนที่เป็นรักแท้และทำให้ชีวิตของฉันมีความหมาย"

"แล้วจะทำยังไง แกจะกลับใจเป็นผู้ชายแล้วมีเมียหรือไง"

พอพีรวิทย์พูดแบบนั้น พีรณรัศม์ก็ถึงกับชักมือออกจากแขนของชลชาติทันทีแล้วมองอีกฝ่ายอย่างระแวงแบบไม่ปิดบังจนชลชาติต้องทำเอวมองเพื่อนรุ่นน้อง

"อ้อ๊ย! ชะนีน้อย ไม่ต้องมาทำเป็นรังเกียจฉันออกหน้าแบบนั้นก็ได้ยะ! เพราะถึงยังไงชาตินี้ฉันก็ไม่มีวันเอาหล่อนเป็นเมียแน่นอน แล้วฉันก็เป็นเกย์นะยะ ไม่ใช่เป็นหวัด ที่จะเป็นแล้วหายได้อะ"

"น้องล้อเล่นหรือก่อน่า ความจริง...ถ้าเจ้เปลี่ยนใจอยากมีภรรยาขึ้นมา น้องก็ไม่เกียจนะ"

แทนคำตอบ ชลชาติใช้สายตาไม่สบอารมณ์มองเพื่อนรุ่นน้อง ทำเอาหญิงสาวได้แต่ยิ้มแห้ง

"ก็ถ้าเจ้ชิลล์ไม่อยากมีภรรยา แล้วจะมีลูกได้อย่างไรล่ะ หรือว่าจะใช้วิธีการแพทย์ แบบอุ้มบุญอะไรเทือกนั้น"

"ไม่ใช่! ฉันก็หาผู้ชายสักคนที่คิดเหมือนกับฉัน แล้วค่อยไปอุปการะเด็ก มาสักคน เลี้ยงเขาให้ดีไง"

"หาผู้ชายยังไงก่อน" พีรวิทย์อดค่อนขอวิธีคิดของเพื่อนไม่ได้ "แค่ หาแฟนสักคนยังยาก แล้วจะหาแบบที่มีความคิดตรงกับเราเนี่ยมันไม่ยาก ไปกันใหญ่หรือ"

"โอ้ย! แพท แก่ออกมาจากกะลาบังนะ โลกนี้เขามีสิ่งที่เรียกว่า 'แพช หาคู่' ค่า แล้วมันก็มีกลุ่มให้เลือกตามความต้องการ เราอยากจะได้แนวทาง ชีวิตคู่แบบไหนก็เข้าไปกลุ่มที่มีแนวคิดเดียวกัน"

ไม่พูดเปล่า ชลชาติยังหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดแอปพลิเคชันที่ว่าให้ดู อีกด้วย

พีรวิทย์ยิ่งไปเล็กน้อยกับความจริงจังของเพื่อน ขณะที่พิรุณรักรัชมอง ภาพบนหน้าจอด้วยแววตาตื่นเต้นเป็นอย่างมาก

"แพช แบบนี้มันใช้ได้จริงหรือเจ๊ชल्ली ดูอันตรายออก"

"แต่งงานมีลูกกันมาหลายคู่แล้วคะคุณน้อง"

พิรุณรักรัชมองไม่คิดว่าพรหมลิขิตจะเล่นตลก เธอเชื่อมาตลอดว่า 'เนื้อคู่ นั้น เมื่อถึงเวลาก็มาเอง' แต่ผ่านเลยเวลามาหลายปีติดเธอก็ยังไม่เห็นว่าจะ ถึงเวลาที่ว่าสักทีเลย

หรือว่างานนี้เธออาจจะพึ่งพาพรหมลิขิตจากสวรรค์ไม่ได้แล้ว ของ บางอย่างหากไม่ใช้การยอมเสื่อมสลายหมดประโยชน์ไป ความพร้อม ของร่างกายในการมีบุตรของหญิงสาวก็เช่นกัน

"งั้น...สอนน้องเล่นบั้งสิ พี่สาวคนสวย"

พิรุณรักรัชมองคนตรงหน้าผ่านโต๊ะอาหารซึ่งถูกเสิร์ฟเป็นที่เรียบบร้อย ชายรูปร่างสูงโปร่งนั่งหลังตรงคอดั่งบ่าผึ่งผาย ใบหน้าหล่อเหลาพอประมาณ บุคลิกท่าทางขึงขัง เขาสวมชุดไปรเวต แต่ก็ดูออกว่าชายหนุ่มเป็นคน

ในเครื่องแบบอย่างแน่นอน เพราะผมถูกตัดเกียรียนจนเห็นศีรษะขาทั้งสามด้าน
พิรุณรัศม์ส่งยิ้มหวานแบบพอประมาณให้คนตรงหน้าอย่างที่ยพยายาม
ให้ดูไม่เกร็งจนเกินไป

"รถติดมั๊ยครับ ระหว่างทางมาที่นี่" ร้อยตรีธนัทเริ่มต้นบทสนทนา
ก่อน

"ก็...ไม่ติดอย่างที่คิดค่ะ สบายๆ คุณที่แต่ละคะ เดินทางมาสะดวกมั๊ย"

"ผมมารถไฟฟ้านะ ก็สะดวกดีครับ"

"..."

"..."

บทสนทนาหยุดอยู่เพียงแค่นั้น ก่อนทุกอย่างจะกลายเป็นความเงียบสงัด
ก่อให้เกิดความอึดอัดอึดเหลือขอบกล พิรุณรัศม์ยิ้มแห้งให้กับคู่เด็ดคนที่สาม
ของเดือนนี้

สงสัยว่าเธอจะทำตัวน่าเบื่อเกินไปอีกแล้วสินะ

"คุณฝนชอบทานผักมั๊ยครับ" ธนัทเริ่มต้นชวนคุยอีกครั้ง

"ไม่ชอบเลยคะ"

"ไม่ได้ นะครับ ไม่ทานผักทำให้ระบบการขับถ่ายไม่ดี หน้าตาหมองคล้ำ
ขาดความแจ่มใส โรคภัยถามหาด้วย เรื่องนี้ควรฝึกให้เป็นระเบียบวินัย
ขั้นพื้นฐานเลย ต้องทำให้เป็นนิสัยเพื่อสุขภาพของตัวเองนะครับ งั้นเริ่มต้น
จากแตงกวานี้ก่อนเลยแล้วกัน" ธนัทตักแตงกวาจากชามสลัดผักไปวางลง
บนจานของอีกฝ่าย

"แหม! แต่นั่นไม่ค่อยชอบแตงกวาเสียด้วยสิคะ"

พิรุณรัศม์ฉีกยิ้มกว้าง แต่ดวงตาไร้แวว ในใจร้องบอกกับตัวเองว่าเธอ
ไม่ควรนัดเด็ดกับผู้ชายในร้านอาหารที่เต็มไปด้วยเมนูเพื่อสุขภาพ เพียงเพราะ
อยากจะทำภาพลักษณ์ที่ดีในการพบกันครั้งแรก

"ไม่ชอบก็ต้องทานครับ บางครั้งคนเราก็ต้องฝืนทำอะไรที่ไม่ชอบบ้าง"

จะกินแต่สิ่งที่ชอบอย่างเดียวไม่ได้หรอกครับ"

น้ำเสียงนั้นเข้มขื่น พิรุณรักษ์ได้แต่กะพริบตาปริบๆ ไล่ความรู้สึกกระอักกระอ่วนใจออกไป ทว่าก็ทำได้ยากเย็น

ความคิดของคนผ่านร้อนผ่านหนาวมายี่สิบเก้าปีสามารถบอกได้เลยว่าเธอไม่สามารถรักผู้ชายตรงหน้าได้อย่างแน่นอน

แต่พิรุณรักษ์ไม่รู้เลยว่าความคิดนี้ไม่ใช่ความคิดของเธอคนเดียว

"อายุขนาดนี้แล้วคุณผนยังเลือกทานอีก แล้วหากในอนาคตเรามีลูกด้วยกัน คุณจะเป็นแม่ที่ดีได้ยังไงครับ คุณจะมีบังคับลูกให้ทานผักได้ยังไงในเมื่อคุณเองก็ยังไม่ทานไม่ได้เลย"

"เอ่อ! เราเพิ่งพบกันครั้งแรก ทำไม่ถึงคุยไปถึงเรื่องนั้นเลยละคะ" คนถูกตัดสินว่าเป็นแม่ที่ดีไม่ได้ถามเสียงอ่อย รู้สึกหัวน้แองชายตรงหน้าอย่างบอกไม่ถูก อาจเป็นเพราะรังสีอำมหิตที่แผ่กระจายอยู่รอบตัวของเขาที่ทำให้เธอตัวสั่นเล็กน้อยราวกับว่าเธอเป็นทหารในสังกัดของเขาก็มีปาน

"ผมอายุขนาดนี้แล้ว ไม่อยากเสียเวลาไปกับการคุยที่ไร้สาระนะครับ" ครั้งนี้พิรุณรักษ์รู้สึกหน้าชา และอาจจะซาไปถึงกะโหลกศีรษะเลยกระมัง เพราะตอนนี้เธอขยับใบหน้าไม่ได้เลยสักนิด มันแข็งค้างอยู่อย่างนั้น

"ผมต้องการแต่งงาน มีลูก มีครอบครัวที่สมบูรณ์แบบ เราคุยเรื่องนี้นั้นไปเมื่อวันก่อนไงล่ะครับ จำได้มั๊ย ผมเห็นว่าเรามีความต้องการตรงกัน นั่นคือสร้างครอบครัวถึงได้นัดคุณออกมาทำความรู้จักกันในวันนี้ แต่ผมอยากได้ภรรยาที่เทียบพร้อมเรื่องงานบ้านและมีความเป็นแม่เต็มตัว ขอโทษจริงๆ ที่ผมต้องบอกว่าคุณน่าจะขาดคุณสมบัตินั้น ถึงแม้ว่าผมอาจจะเป็นผู้ชายในฝันของคุณ แต่เราคงไปกันไม่ได้ครับ"

พิรุณรักษ์หายจากอาการหน้าชา แต่เริ่มจะหัวร้อนแทน เธอวางช้อนแล้วมองหน้าคนพูดด้วยแววตาที่แข็งกร้าวขึ้นเล็กน้อย

"เพื่อเจอเกินไปหรือเปล่าคะ คุณตัดสินว่าฉันไม่มีความเป็นแม่เพราะ

แต่ฉันไม่กินผักฉันก็ไม่ว่าอะไรหรอกนะคะ แต่การที่คุณเที่ยวบงการคนอื่นให้ทำอย่างที่คุณต้องการตั้งแต่พบกันครั้งแรกเนี่ย มันเป็นการกระทำที่น่ารังเกียจ ไม่ว่าจะฉันหรือผู้หญิงคนไหนก็คงไม่ยอมได้ผู้ชายแบบคุณมาเป็นสามีหรอกค่ะ ประสาทเสียดาย"

บทที่ 2 เพื่อนรัก

มันจบแล้ว

เหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา พิรุณรักรัษเวยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าซึ่งถูกบดบังด้วยตึกสูงจนเห็นสีของท้องฟ้าเพียงนิดเดียว ก่อนจะถอนหายใจเฮือกหนึ่ง อารมณ์แบบนี้อยากมองฟ้ากว้างๆ จัง

ความรู้สึกเหมือนนอกหักนิดๆ เลย ทั้งที่คิดว่าคนนี้ใช่ เพราะได้พูดคุยทำความรู้จักกันมาสักพักหนึ่งแล้ว เธอมองว่าเขาเป็นผู้ชายที่มีความมั่นคง ความคิดความอ่านเป็นผู้ใหญ่ เป็นคนที่อยากฝากชีวิตไว้ด้วยแท้ๆ

แต่เขากลับกลายเป็นผู้ชายที่เรื่องมากสุดๆ ต่อให้เธอเป็นคนมีมาตรฐานการเลือกคู่ต่ำเพียงใดก็ไม่สามารถทนกับผู้ชายแบบนี้ได้อย่างแน่นอน

เมื่อไหร่สวรรค์จะส่งผู้ชายที่เข้ากันได้กับเธอมาให้สักที รอแบบนี้ก็เริ่มท้อแล้วเหมือนกัน

พิรุณรักรัษเดินไปเรื่อยๆ ด้วยท่าทางเหมือนคนหมดแรงผ่านประตูทางเข้าของคอนโดมิเนียม เธอยอมสละเงินเก็บก้อนใหญ่เพื่อดาวนักร้องพักขนาดสามสิบตารางเมตรเพราะเล็งเห็นว่าคอนโดมิเนียมแห่งนี้จะราคา

พุ่งสูงขึ้นหลายเท่าตัวในภายภาคหน้า ทั้งที่ความเป็นจริงแล้วเงินเดือนของเธอไม่สามารถผ่อนได้เลยด้วยซ้ำ และแน่นอนว่านี่คือสาเหตุที่ทำให้เธอต้องเบียดเบียนเงินแม่ทุกเดือน

หรือว่าผลกระทบของการอกตัญญูทำให้เธอกลายเป็นคนไร้คู่กันแน่

"ไปไหนมา"

เสียงนั้นห้วนสั้นจนทำให้คนกำลังเหม่อลอยสะดุ้งเฮือก พอพิรุณรักรู้เห็นว่าเจ้าของเสียงเป็นใคร หัวใจที่ร่วงไปอยู่ที่ตาดูมก็หายวับไปเลยคราวนี้

"ไอ้พุดม! มาได้ไง"

เจ้าของร่างสูงร้อยแปดสิบแปดเซนติเมตรที่นั่งอยู่บนโซฟาปรับแขนหน้ารีเซพชั้นของคอนโดมิเนียมค่อยๆ ลุกขึ้นยืนเต็มความสูงก่อนจะสาวเท้ามาหาร่างเล็กที่สูงเพียงร้อยหกสิบนิดๆ พอยืนใกล้กันแบบนี้แล้วพิรุณรักรู้สูงเพียงอกของเขาเท่านั้น

เธอก้าวถอยโดยอัตโนมัติ แต่กลับถูกคว้าตัวไว้ก่อน

"ว้าย!"

"จะร้องทำไม เตียวคนก็หาว่าฉันเป็นพวกคนร้าย"

"ถึงไม่ใช่ก็ใกล้เคียง" เธอดึงมือออกจากการเกาะกุม แต่อีกฝ่ายไม่ยอมปล่อยให้ทำเด็ดขาด

"ฝน..."

"อะไร"

"วันนี้วันอะไร"

"วันศุกร์"

"วันที่?"

"สิบสี่...ถามทำไม ไม่มีปฏิทินดูหรือไงคะ ฟอนักฟุตบอลคนดัง" เธอขีดหน้าขึ้นตอบเขา แหงนจนเมื่อยคอ ไม่เจอพุดมราวสองปีได้แล้ว รู้สึกว่าชายหนุ่มสูงขึ้นอีกนิดกระมัง

ตัวใหญ่อย่างกับยักษ์ไม่ใช่สิ! ยักษ์มันดูน่าเกรงขามเกินไป เหมือนควายมากกว่า

โธ่เอ๊ย! สงสารน้องควายจัง

พิรุณรักรู้สึกดีใจเพื่อเจอไปกันใหญ่ หากไม่ใช่เพราะเสียงจี้จี้ในลำคอของเขาจุดดึงความสนใจ เธอก็คงคิดเตลิดไปไกลกว่านี้

"ฉันบอกให้แกไปรับฉันตอนเก้าโมงไง"

พุ่มไม่โหลจนคว้นออกหู เพราะเขารอหญิงสาวอยู่นานหลายชั่วโมง ติดต่อกี่ไม่ได้เพราะต้นเปลี่ยนซิมโทรศัพท์ที่สนามบินแล้วข้อมูลการติดต่อของพิรุณรักรู้หายจากเครื่องไปราวกับสวรรค์กลับแกล้ง เขาต้องถามเอากับเพื่อนคนอื่นๆ ตั้งหลายคนว่าจะแน่ใจว่าบ้านของเธออยู่ที่ไหน

หลังสอบถามกับพนักงานที่เคาน์เตอร์แล้วอีกฝ่ายแจ้งว่าพิรุณรักรู้น่าจะยังไม่กลับมาเพราะโทรขึ้นไปที่ห้องแล้วไม่มีใครรับ เขาก็ปักหลักนั่งรอเธอไม่ไปไหนจนรากแทบจะงอกติดกับเก้าอี้

พิรุณรักรู้หรีตาลง ยอมรับว่าตัวเองลืมที่เพื่อนนัดไว้ไปเสียสนิท แต่ที่คุยกันนั้นมันก็เกือบสองสัปดาห์ที่แล้วซึ่งความจริงเธอปฏิเสธนัดเขาไปแล้วด้วยซ้ำ

"ฉันก็บอกแกแล้วไงว่าไม่ไป"

พุ่มก้มหน้ามองคนตัวเล็กแล้วค่อยๆ โนม้ศึรชะเข้าไปใกล้ มองจนทำให้อีกฝ่ายหายใจติดขัดไปเล็กน้อย

พิรุณรักรู้เอนกายหนี แต่มือที่จับข้อมือของเธอในตอนแรกกลับเปลี่ยนมาคล้องคอเธอไว้แทน ก่อนที่ชายหนุ่มจะกระซิบบอกด้วยน้ำเสียงชวนให้ขลุ่ย

"ไม่มีผู้หญิงคนไหนทำเมินเฉยกับฉันได้... จำไว้"

"เธอ" พิรุณรักรู้ยิ้ม ก่อนสีหน้าจะเปลี่ยนเป็นเหยิ่มเกรียม "ยกเว้นฉันไว้คนนึงแล้วกันนะ!"

ปัก!

หญิงสาวกระแทบเท้าเขาเต็มแรง

"โธ้ย!" พุฒร้องโอดโอยแล้วจำต้องปล่อยแขนออกจากร่างบางเพื่อถอยมากุมเท้าตัวเองไว้ ไบหน้าเหยก

พิรุณรักรัษไม่ได้ทำให้เขาเจ็บเล่นๆ แต่ตั้งใจให้เจ็บจริงเพราะกระแทบมาแบบไม่อ้อมแรงเลย ขนาดว่าเขาใส่รองเท้าผ้าใบยังรู้สึกเจ็บมาก

"ไอ้ฝน! ทำไรวะเนี่ย"

"ผู้ชายเฮงชวย!" เธอมองหน้าพุฒแต่คิดไปถึงคู่เด็ดที่นรกส่งมาจึงอดพาลไปหมดไม่ได้ว่าผู้ชายก็ช่วยเหมือนกันทุกคน

"เกินไป เจ็บนะโวย! นี่เพื่อนนะ"

"กลับไปเลยไป! วันนี้ไม่รับแขก"

"ฉันเดือดร้อนมานะ ไม่คิดจะช่วยเหลือกันบ้างเลยหรือไง"

คำพูดตัดพ้อของเขาทำให้คนกำลังโกรธใจเย็นลงบ้างเล็กน้อย เธอมองไบหน้าหล่อเหลานั้นแล้วได้แต่ถอนหายใจ ผู้ชายแบบนี้หรือที่ผู้หญิงหลายคนหลงใหล

ผู้หญิงพวกนั้นก็คงหลงรูปลักษณะภายนอกของเขานั้นแหละ มีดีแค่หน้าตา พวกหล่อนคงไม่รู้ว่าพุฒนะ...อสรพิษจริงๆ นี่เอง

"แกจะเอาอย่างไร"

พิรุณรักรัษนิ้วหน้า เพราะพุฒทิ้งน้ำหนักแขนลงบนบ่าบางๆ ของเธอจนทรงตัวเกือบไม่อยู่

"ไปหาร้านกินเหล้าบ๊วยกันดีกว่า จะได้คุยกันยาวๆ"

"ตอนนี้เนี่ยนะ" พิรุณรักรัษยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูพบว่าเกือบสามทุ่มแล้ว

"พรุ่งนี้วันเสาร์ ตื่นสายได้นี่ ไปเถอะ ฉันเลี้ยงเอง"

"แต่ฉันไม่อยากกินเหล้าบ๊วยนี่"

"จ้ะไม่อยากกินอะไร"

พิรุณรักรัษเฐียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงหนักแน่น
"อะไรก็ได้ที่ไม่มีผัก!"

"แกไม่ต้องควบคุมอาหารแล้วหรือ กินอะไรสุ่มสี่สุ่มห้าได้ยังไง"

พิรุณรักรัษเฐมองนักฟุตบอลอาชีพที่กินเนื้อย่างเข้าไปสองถาดแล้ว
อดเป็นห่วงแทนไม่ได้

หลังจากตกลงกันแค่สองสามคำทั้งคู่ก็ตัดสินใจมาร้านอาหารปิ้งย่าง
ร้านนี้เป็นร้านสัญชาติเกาหลี เนื้อเกรดพรีเมี่ยม และที่สำคัญ...มีเหล้าบ๊วย
บริการด้วย

"ไม่เป็นไร ฉันไม่อ้วนง่ายขนาดนั้นหรอกน่า" พุฒบอกแล้วตื๊บเนื้อย่างกิน
อีกหนึ่งคำใหญ่

"แล้วเหล้าบ๊วยนี่อะ กินได้หรือ"

พุฒยังไม่ได้เล่าเรื่องที่ตัวเองไม่ได้ต่อสัญญากับสโมสรให้อีกฝ่ายฟัง
อนาคตในวงการฟุตบอลของเขาจะเป็นอย่างไรตัวเขาเองก็ยังไม่แน่ใจเลย
ด้วยซ้ำ

บางทีอาจจะไม่ได้เตะอีกแล้ว...จะนั่นตีมเหล้าบ๊วยให้กับอิสรภาพที่
โหยหาอย่างยาวนานเสียหน่อยถือเป็นการฉลองก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร

"ฉันเนี่ยนะ ต่อให้เอาเหล้าขาวมาทั้งลังก็ยังไม่ลงสนามได้สบาย"

"เวอร์มากกก" พิรุณรักรัษเฐลากเสียงยาว

เหล้าขาวหรือ แต่ครึ่งขวดเขาก็เดินไม่ตรงแล้ว

กระนั้นพิรุณรักรัษเฐก็ปวดความกังวลนี้ออกไปในที่สุด เพราะเธอเชื่อว่า
เพื่อนดูแลตัวเองได้ พุฒเป็นคนมีวินัยสูงในเรื่องการดูแลตัวเองซึ่งนั่นก็ทำให้
เขาก้าวขึ้นไปอยู่ในจุดสูงสุดของวงการฟุตบอลได้ เขาดูเป็นคนที่ไม่น่าจะมี
ปัญหาเรื่องรูปร่างอย่างแน่นอนในชีวิตนี้

เมื่อก่อนสมัยมัธยมพิรุณรักรัษเฐเองก็มองว่าพุฒหล่อมาก ทำให้เขา

กลายเป็นรักแรกของหญิงสาวหลายคนในโรงเรียน แต่ความหล่อในตอนนั้น กลับดูต้อยไปเลยเมื่อเทียบกับตอนนี้ ร่างกายของเขาสมบูรณ์แข็งแรงเต็มที กล้ามเนื้อแขนแน่นจนแขนเสื้อยืดนั้นตึงไปหมด ไหล่หนา ลำตัวล่ำสัน และ ใบหน้าหล่อเหลา

พระเจ้าคงรักเขามากถึงได้ส่งเขามาเกิดพร้อมกับความสมบูรณ์แบบ ขนาดนี้

พิรุณรักรู้สึกอิจฉาความสมบูรณ์พร้อมนี้ไม่ได้
ทั้งหล่อ ทั้งรวย ทั้งเก่ง ผู้ชายคนนี้มีข้อด้อยอะไรบ้างนะ
อ้อ! นิสัยอย่างไรละ

"มองขนาดนี้ เห็นฉันเป็นวัวหรือไง"

"บ้า! วัวอะไรของแกอะ" พิรุณรักรู้สึกว่าน้ำมาตุดพลางเลื่อนสายตา ไปมองทางอื่น แต่ก็อดเหลือนกลับมามองคนตรงหน้าไม่ได้ยู่ดี

"ก็มาร้านเนื้ออย่าง แทนที่จะสนใจเนื้ออย่าง ดันมาสนใจฉัน มองเหมือน อยากจะกิน"

"โธ...พ่อคุณ นี่คงคิดว่าผู้หญิงทั้งโลกอยากจะได้แกสินะ เว้นฉันไว้ คนหนึ่งเถอะ แบบแกนี่ไม่ใช่สเปกฉันเลย"

"พูดแล้วอย่าคีนค้ำา"

"ไม่คีนแน่นอน"

"แต่ฉันคิดว่าแกจะต้องคีนค้ำแน่ๆ"

"หึ! หลงตัวเองเหมือนเดิมไม่มีผิด ตัวจริงเสียงจริงเลย" พิรุณรักรู้สึก เหยียดริมฝีปาก

หลงตัวเอง ปากเสีย เย็นชา โฝงผาง...ไร้อารยธรรม

คำกล่าวสุดท้ายแม้จะรุนแรงไปหน่อย แต่ก็กะ อันที่จริงเธออยากจะ ต่ำเขาให้แรงกว่านี้อีก แต่กลัวว่าถ้าพูดออกไปแล้วหากถูกอีกฝ่ายเอาคีน เธอคงสู้ไม่ไหวแน่ๆ

ตลอดเวลา แต่ทั้งคู่ก็ไม่เคยขาดการติดต่อกัน

ตั้งนั้นการพบกันในรอบสองปีครั้งนี้ความสัมพันธ์ของเธอกับเขาจึงคงเดิม

"นี่! เรื่องข่าวที่ออกมามันเรื่องจริงหรือ"

พุดมเลื่อนสายตาจากจานอาหารเพื่อมองหน้าคนพุด เมื่อเห็นแววตาวิตกกังวลนั้นเขาก็ยิ้มออกมาเล็กน้อย

"ไม่เชื่อหรือถึงต้องมาถามย่า มองฉันดีขนาดนั้นเลย?"

"อย่าเพื่อเจ้าได้มั๊ย ฉันแค่ถามย่าให้แน่ใจ เข้าใจนะว่าคนแบบแกลวงสาวไม่ซ้าหน้า แต่ไปยุ่งกับภรรยาคนอื่นมันดูไม่น่าเชื่อเลย"

"เด็กน้อย อย่ามองโลกแง่ดีขนาดนั้นสิ"

ใบหน้าหล่อหลายก็ยิ้มมุมปาก ดูร้ายกาจอย่างไรไม่ทราบ พิรุณรักรัษหน้าเหวอ รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเด็กสาวที่กำลังเผชิญหน้ากับซาตาน

"ทำไมแกชั่วขนาดนั้นวะ"

พุดมเลิกคิ้ว ดูไม่รู้สิกรู้สาอะไรกับการถูกด่าเลยสักนิด เขาเคียบอาหารรับประทานต่อเป็นอันจบบทสนทนาหัวข้อดังกล่าว

แต่พิรุณรักรัษไม่ยอมจบง่ายๆ

"มันร้ายแรงขนาดไหน"

"เรื่องอะไร"

"เรื่องที่แกทำไว้ล่ะ โทษที่จะได้รับมันร้ายแรงแค่ไหน นี่ต้องติดคุกติดตะรางหรือเปล่า หรือว่าถูกถอดออกจากทีม" ลีๆ แล้วพุดมเป็นเพื่อนของพิรุณรักรัษเสมอ เธอยังมีความห่วงใยในตัวเขา แม้ปากจะด่า...แต่ความจริงแล้วก็ห่วง

พุดมรู้ดี ชายหนุ่มจึงยอมตอบคำถามนั้น

"เพราะความผิดเรื่องจรรยาบรรณ สโมสรเลยให้ฉันพักเตะเก้าอี้แทนจากที่ตอนแรกจะไม่ต่อสัญญา"

พิรุณรักรัษย์นั้นคิดว่าเข้าหากัน เพราะความจริงเธอไม่ได้เข้าใจอะไรเกี่ยวกับ
แวดวงฟุตบอลมากนัก แต่เท่าที่ฟังก็ดูเหมือนว่าโทษจะไม่ได้รุนแรงอย่างที่คิด
"งั้นก็ถือว่ายังดีนี่นา"

"ฉันไม่อยากจะให้สโมสรลำบากใจก็เลยตัดสินใจไม่ต่อสัญญาเอง
ซะเลย"

"หา?" คนฟังเบิกตากว้างอย่างตกใจ "ทำไมละ หรือว่ามีสโมสรอื่น
มาซื้อตัวแล้ว"

เขาส่ายหน้า

"ไม่มีหรอก"

"อือ"

"แล้วทำไมถึงตัดสินใจแบบนั้นวะ"

พุดไม่ตอบ แต่หัวเราะแทน ดูเหมือนใครๆ ต่างก็คิดว่าเขาจะเล่นฟุตบอล
ไปจนตาย

"หัวเราะอะไร"

"ก็หัวเราะแกล้งใจ ทำหน้าตกใจได้ตกลงมาเลย" เขาจิ้มตะเกียบไปที่
ปลายจมูกเขตรันของเธอ

พิรุณรักรัษย์ถึงกับสทเพราะปลายตะเกียบนั้นสทปรก ทั้งอาหาร ทั้งน้ำลาย
เธอรีบเช็ดออก สีหน้ายับยั้งไม่พอใจ

"เพราะแบบนี้หรือ ถึงกลับเข้าบ้านไม่ได้"

"ไม่ใช่เพราะเรื่องไม่ต่อสัญญาหรอก แต่แม่อยากตัดนิสัยของฉันทัน
เรื่องผู้หญิงต่างหาก"

ริมฝีปากบางเหยียดเป็นเส้นตรง พุดออกไปอย่างที่ตั้งใจ

"เหอะ! งั้นแกก็คงไม่มีวันได้กลับเข้าบ้านอีกแล้วล่ะพุด ชาตินี้อะ"

"เพราะงั้น...ฉันเลยมาขออยู่กับแกสักพักหนึ่ง"

"ไม่ได้! ฉันไม่สะดวก ทำไมแกไม่ลองไปหาไอ้บ๊อดี้ละ มันเพื่อนซี้แกนี่"

"ไอ้บัดมีมันมีลูกมีเมียแล้ว ไม่สะตวกหรือ"

"แกรวยนี่ ทำไมไม่หาซื้อคอนโดฯ อยู่เองล่ะ บ้านแกก็ขายคอนโดฯ ด้วยไม่ใช่หรอ"

"มันของที่บ้าน ฉันถูกตัดหางปล่อยัดแล้วตอนนี้"

"แต่ว่า..."

พีบ!

พุ่มควักบางอย่างออกมาจากกระเป๋า มันเป็นกล่องสี่ด้านขนาดเท่า สองฝ่ามือ หน้ากล่องมีตัวอักษรภาษาอังกฤษขึ้นต้นด้วยตัว C พิรุณรักษ์ ตาโต หัวใจเต้นรัวแรง

"อะไรอะ"

"ค่าเช่าใจ หนึ่งเดือน" พุ่มเห็นสีหน้าของพิรุณรักษ์แล้วหัวเราะใน ล้อคอ

พิรุณรักษ์รู้ว่าเขาคิดอย่างไร แต่ใครจะสน เธอควักกล่องนั้นมาถือไว้ แล้วเปิดดู มันคือกระเป๋าชาแนลรุ่นที่เธออยากได้มานานแล้ว แต่ไม่เคยคิดว่าจะมีโอกาสได้ครอบครองเพราะราคาที่สูงถึงหกหลักทำให้เธอได้แต่เก็บมัน ไว้เป็นเพียงความฝัน

ดวงหน้ากระจ่างใสคลายยิ้มออกมา

"ฉันจะไม่ถามหรือหนะว่าทำไมแกไม่เอาเงินค่ากระเป๋าไปหาห้องดีจ๊อยู่ ฉันรู้... ว่าคนอย่างแกต้องมีเหตุผลที่ดีอยู่แล้วในการทำอะไรสักอย่าง"

พุ่มไม่ยอมเชื่อเลยว่าเพื่อนรักของเขาจะชัดเจนถึงเพียงนี้ เธอชอบ ของแบรนด์เนม ซึ่งอาจจะขัดกับบุคลิกนิดหน่อย แต่อีกฝ่ายก็ชอบมันจริงๆ เขาจำได้ว่าครั้งหนึ่งตอนมัธยมต้นพิรุณรักษ์เคยอดข้าวกลางวันเป็นเดือน เพื่อเก็บเงินซื้อกระเป๋าหลุยส์ วิตตองใบเล็กๆ ใบเดียว

แต่ใครจะคิดว่าของแบรนด์เนมจะซื้อเธอได้ง่ายดายถึงเพียงนี้

เขามองเจ้าของดวงตาขยับยิบคู้้นแล้วเมินหน้าไปทางอื่นอย่างแข็งๆ

หมอนใบเชื่องถูกโยนมาแบบไม่ให้สัญญาณ โชคดีที่มีสัญญาณ
ของนักฟุตบอลซึ่งมีสายตาไวๆ พวกจึงสามารถความไวได้ทันก่อนที่จะ
ลอยมากระแทกใบหน้าอันหล่อเหลาของเขา

"ทำอะไรของแคะไฉ้ฝน! จะฆ่าฉันหรือไง"

"แค่หมอน แก่ไม่ตายง่าย ๆ หรือมั้ง" พิรุณรักษ์บอกอย่างไม่ไยดี
หันไปคว้าผ้าห่มแล้วโยนให้อีกเหมือนกัน

คนเพิ่งอาบน้ำเสร็จกำลังจะเช็ดผมหันมาคว้าไว้ได้ทันเหมือนตอนที่
อีกฝ่ายโยนหมอนมา

"ไม่พอใจอะไรก็เก็บไว้ในใจบ้างก็ได้" เขาบอกแล้วโยนผ้าห่มไปไว้
ด้านข้าง "กระเป๋ายาใส่แล้วบอกให้เพื่อนพี่ แก้วมาก"

"ต่อให้อยากได้คืนก็สายไปเสียแล้วละ"

"หึ!" พุฒซี่เกี้ยวจะเถียง เขาเหนื่อย เมานิดหน่อย และมีอาการเจ็ตแล็ก
พิรุณรักษ์ใช้เวลาเสี้ยวหนึ่งในการสำรวจเพื่อนซึ่งไม่ได้พบกันนาน และ
ยังยืนยันคำเดิมว่าเพื่อนของเธอห่อระเบิดระเบิด ถ้าพวกเจ็ท ที่ทำงาน
มาเห็นต้องกรี๊ดสลบไปสามร้อยรอบแน่ๆ

"มองอะไร"

"เปล่า"

"อย่าคิดมาล้าหลังฉันนะ เตือนไว้ก่อน"

ถึงแม้จะคิดว่าพุ่มห่อขึ้นมากชนิดที่ในชีวิตของเธอไม่เคยได้ใกล้ชิด
ผู้ชายที่หล่อขนาดนี้มาก่อน แต่เธอไม่มีวันชอบหมอนนั้นแน่นอน แค่คิดก็
สะอิดสะเอียนจะบ้าตาย

"สมองแกมีแต่เรื่องแบบนี้หรือไงนะ"

"ช่วยไม่ได้ เพราะว่าฉันหล่อเกินไป จนบางทีสาว ๆ ก็มักจะหักห้ามใจ
ไว้ไม่ไหว"

พิรุณรักษ์เม้มปากแล้วจะพริบตาพริบๆ กลิ่นใจที่จะไม่ต่ำเขาออกไป

และจะอดทนทุกอย่างเพื่อซาแนลของเธอ

แค่หนึ่งเดือนเท่านั้น...

"ไม่เถียง อดทนเพื่อน้องซาแนลสินะ"

"แกอย่ามารู้จุดอ่อนฉันหน่อยเลย"

"ผู้หญิงก็แบบนี้ทั้งนั้น เห็นแก่ของแบรนต์เนม เมื่อไหร่พวกเธอจะพาตัวเองออกมาจากวงจรอะไรแบบนี้เสียที มันก็แค่วัตถุ" พุ่มเซ็ดผมตัวเองไปบ่นไป ทุกครั้งที่เขามีปัญหากับผู้หญิงไม่ว่าคนไหน ทุกปัญหาจะจบลงได้เพียงแค่เขาหาเบอร์กินสั๊กไบ ไม่ก็ซาแนล ดิออร์อะไรเทือกนั้นมาบรรณาการ

"ทุกคนก็มีเรื่องที่หมกมุ่นกันทั้งนั้น ผู้ชายอย่างแกไม่หมกมุ่นกับอะไรเลยหรือไง เช่นซูเปอร์คาร์อะไรแบบนี้"

"ไม่! ฉันหมกมุ่นอยู่กับนมอย่างเดียว"

"นมเหรอ" พิรุณรักรัษีหัวหน้า นมอะไร นมกล่อง ชานม หรืออะไร ฟังดูทะแม่งๆ อย่างไม่รู้

"นมอะ นม" เขาชี้ที่หน้าอกตัวเอง

พิรุณรักรัษีเบิกตากว้างให้กับความทะเล่สิ่งอันเกินเบอร์นี้ เธอชี้หน้าเขา แต่พุ่มก็ยังพูดต่อไปอีก

"แต่ไม่ใช่ของแกแน่นอน"

คราวนี้ความอดทนทั้งหมดพังทลายลงราวกับตึกหลังใหญ่ถูกระเบิดจนแตกเป็นเสี่ยงๆ พิรุณรักรัษีกระโจนเข้าไปหาคนลามกแล้วทุบไม่ยั้งมือ

"ไอ้ชั่ว! แก่ออกไปจากห้องฉันเลยนะ ไอ้บ้าพุ่ม"

ไม่ต้องถามก็รู้ว่าเพราะอะไรพุ่มถึงได้มีปัญหาเรื่องผู้หญิงจนถึงขนาดต้องออกจากสโมสร แค่อยู่ด้วยวันเดียว ความเชื่อมั่นในศีลธรรมของเธอก็ถูกเขาสั่นคลอน

พิรุณรักรัษีไม่ยอมให้พุ่มอยู่ร่วมห้องกับเธออีกต่อไป แม้จะระบาย

อารมณ์ออกไปบ้างแล้วด้วยการใช้กำลังลงโทษคนปากเสีย แต่เรื่องที่เขามา 'กล่าวหา' ว่า 'หน้าอกเธอเล็ก' นั้นยังรบกวนจิตใจไม่เลิกอยู่ดี

เขาไม่รู้หรือว่าแท้ที่จริงเธอซ่อนรูปร่างต่างหากยะ!

"แกโกรธที่ฉันบอกว่าสาวๆ ที่อังกฤษนมใหญ่หรือ" พนมอยู่ในชุดเสื้อกล้ามกางเกงฟุตบอลตัวเดียวกับที่ใส่นอนเมื่อคืน เขายังไม่ได้อาบน้ำล้างหน้าแปรงฟัน แต่ตื่นมาเพราะกลิ่นข้าวผัดจนต้องตามมานั่งที่โต๊ะ

เขาคิดถึงอาหารไทยเป็นบ้า เช้าๆ แบบนี้ได้กินข้าวผัด นี่สิถึงจะเรียกว่าอาหาร

แต่พอเห็นหน้าแม่ครัวก็รู้เลยว่ายังโกรธอยู่ตั้งแต่เมื่อคืน

"ไม่ตอบ แสดงว่าโกรธจริงๆ แกจะคิดมากทำไมวะ ที่ตัวเองนมเล็กก็ไม่ได้ผิดอะไรนี่หว่า สาวยุโรปมีสรีระต่างจากสาวเอเชียอยู่แล้ว มันเป็นเรื่องระดับชาติพันธุ์เลยนะ ใครๆ ก็รู้"

"ใครเขาก็รู้เรื่องนี้ แต่บนโลกดันมีผู้ชายประเภทเดียวกับแกเงิ ที่ชอบวิพากษ์วิจารณ์หน้าอกผู้หญิง"

"ฉันพูดแบบนี้หรือ"

"เออดี!"

"ฉันขอดูใหม่หน่อย" พนมจับจ้องไปที่หน้าอกของหญิงสาวตรงหน้า ทำเอาเจ้าตัวถึงกับหน้าแดงช้ำด้วยความโกรธผสมกับความอาย ดูเหมือนจะโกรธจนพูดไม่ออกเลย "...อืม อาจจะไม่ได้อเล็กอย่างที่คิดนะ"

"กรี๊ดดด! ไอ้บ้าเอ๊ย!!"

พิรุณรักษ์อยากจะลงไปชกดินชกงอที่พื้น เธอใช้ชีวิตอย่างสุภาพชนมาหลายปีตั้งแต่เรียนมัธยมปลายจนกระทั่งจบมหาวิทยาลัย มาเจอกับเพื่อนเก่าอย่างพนมที่เดียว ราวถูกเขาปลุกสัญชาตญาณดิบในตัวของเธอรื้อฟื้นมาอย่างไรอย่างนั้น

"บอกว่าไม่เล็กก็ยังไม่โกรธอีกหรือ"

หญิงสาวต้องกำหนดลมหายใจเข้าออกเพื่อคุมสติไม่ให้ตัวเองคว่ำมิด
ไปปักกลางอกคนพูด

"ช่างเถอะ"

"ภูมิจใจไซ้มียะ"

"มาก!" เธอบั่นยิ้มให้ชายหนุ่ม แต่สายตาแอบชำเลืองไปยังส่วนกลาง
ลำตัวของเขา "นี่พุด...ฉันรู้สึกว่แกตัวสูงมากเลยอะ สูงเท่าไหร่เนีย"

พุดเลื่อนงานขำผัดของตัวเองมาตรงหน้า แล้วตอบไปอย่างไม่มีใส่ใจ

"หกพุดกับอีกแปดเซ็นต์"

"อาฮะ" พิรุณรักรัษพยักหน้าช้าๆ "งั้นแสดงว่าจู่แกก็เล็กอะดิ"

พรวด!

"แค่ๆ" คนถูกวิจารณ์น้องชายพ่นอาหารออกมาเพราะตกใจกับสิ่งที่
พิรุณรักรัษพูด ล้าลัจจนหน้าดำหน้าแดง ยิ่งเห็นว่าคนพูดหัวเราะสบายใจแล้ว
ก็ยิ่งรู้สึกขุ่นเคือง เขาตีมน้ำและใช้เวลาสักพักกว่าอาการจะดีขึ้น

พิรุณรักรัษเลิกคิ้ว หย่อนกายนั่งลงรับประทานอาหารอย่างสบายใจ

"พุดอะไรนะ แกเป็นผู้หญิงนะ"

"ไปอยู่เมืองนอกเมืองนามาตั้งนาน น่าจะรู้ระว่ายุคนี้ผู้หญิงผู้ชายเขา
เท่าเทียมกันหมดแล้ว แกวิจารณ์ผมฉันได้ ฉันก็วิจารณ์จู่แกได้เหมือนกัน"

เขาแหม่มปากแน่น ไม่ได้โมโหที่ถูกสบประมาท แต่รู้สึกกระตาคนิตๆ
ที่ผู้หญิงพูดเรื่องแบบนี้ออกมาอย่างหน้าตาเฉย

"แล้วรู้ได้ไ้ว่าผู้ชายตัวสูงจะเล็ก"

"ก็เคยเห็น" พิรุณรักรัษโกหกอีกตามเคย ที่รู้มากก็เพราะฟังพิธีวิทยกับ
ชลชาติเม้าท์มอยกันต่างหาก "แล้วมันจริงหรือเปล้า"

พุดหรีต้ามองคนที่ทำตัววิ้งวับอย่างไม่สบอารมณ์ เขาจ้องตาเธอแล้ว
กล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

"ไม่-จริง!"

บทที่ 3

คนของสังคม

"ตายจริง! ยายชะนีน้อย"

ชลชาติหวีดเสียงมาแต่ไกล ตั้งแต่ที่พิรุณรักรัษเดินผ่านประตูออฟฟิศเข้ามาเลยก็ว่าได้

"อะไรเจ๊ชลลี มีอะไรติดหัวฉันหรือ" พิรุณรักรัษถามอย่างไม่เข้าใจจนกระทั่งมองตามสายตาของเพื่อนรุ่นพี่ก็รู้ว่าที่ชลชาติกำลังสนใจอยู่นั้นคือกระเป๋าชาแนลคลาสสิกสีครีมใบใหม่เอี่ยมของเธอ

ความจริงแล้วพิรุณรักรัษควรจะมีใจกับกระเป๋ามากกว่านี้ ถ้ามันไม่ต้องแลกกับการที่เธอต้องสู้รบประมือกับคนให้กระเป๋าทุกวัน

"ไปรววยอะไรมา ถึงถอยชาแนลมาได้เนี่ย" พีรวิทย์มองอย่างชื่นชมเขารู้เรื่องแฟชั่นอยู่มากแล้วก็รู้ด้วยว่าที่สาวรุ่นน้องถืออยู่นั้นเป็นของจริงแถมเป็นรุ่นหายากอีกด้วย ดังนั้นราคาน่าจะเฉียดสองแสน ชาติไปแค่ไม่กี่พัน

"ฉันไม่ได้ซื้อเองหรือพี่แพท"

"กรี๊ด! นี่แสดงว่าผู้ชายที่ไปเด็ดด้วยวันนั้นซื้อให้เธอ บุญบาป เป่ย์หนักมากแม่" ชลชาติหวีดเสียงขึ้นมาอีกรอบ คราวนี้รู้ดีตราตรึงนั่งอยู่

"เฮ้อ! เขาเป็นห่วง กินแต่แป้งกับเนื้อสารอาหารมันไม่ครบถ้วน"
ชลชาติแสดงความเห็น

พิรุณรักรัษกลอกตา ในหลายๆ ความสัมพันธ์ของมนุษย์มักเกิดขึ้น
เพราะการยุ่งส่งเสริมของคนรอบข้างนี้เอง และถ้าคนคนนั้นไม่หนักแน่นพอ
คล้อยตามโดยไม่ฟังเสียงของหัวใจตัวเองก็อาจจะก้าวพลาดเอาได้

ไม่ใช่ว่าพิรุณรักรัษไม่พอใจกับการแสดงความคิดเห็นของเพื่อนรุ่นที่
แต่เธอแค่ฟังหัวใจตัวเองมากกว่า

"ฉันจะไม่คบกับผู้ชายที่บังคับให้ฉันกินผักตั้งแต่เดดแรก แถมอ้าง
เหตุผลเรื่องการเลี้ยงลูกทั้งที่ยังไม่ได้ตกลงคบหากันเลยหรอคะ"

"หา? เลี้ยงลูกเนี่ยนะ" ชลชาติแปลกใจในสิ่งที่พิรุณรักรัษเล่าจนอาการออก
ทางสีหน้า

"อืม เขาบอกว่าคนที่ไม่กินผักจะไปเลี้ยงลูกให้โตมาอย่างมีประสิทธิภาพ
ได้ยังไง จะไปสอนลูกให้ลูกกินผักได้ยังไง โอเค เขาอาจจะพูดถูก แต่ว่ามัน
ใช้เวลามั้ยละ"

ชลชาติ พิรุณรักรัษ และฐิติวรตามองหน้ากันแล้วพร้อมใจพยักหน้า

"โอเค ผนทำถูกแล้วละ" พิรุณรักรัษบอก

"นั่นสรุปว่าใครให้กระเป่าใบนี้มาละ" ฐิติวรดาถามในสิ่งที่สงสัยทันที

"เพื่อนนะ"

"เพื่อนหรอ"

"ใช่! เพื่อนนะ"

พิรุณรักรัษบอกเพียงแค่นั้นแล้วไม่พูดอะไรอีกเพื่อจบบทสนทนา เธอ
คิดว่าไม่มีความจำเป็นจะต้องอธิบายเรื่องกระเป่าอีก เพราะหากพูดต่อไป
จะต้องมีคำถามใหม่ๆ ผุดขึ้นมาอีกอย่างแน่นอน แล้วถ้ามีคนรู้ว่าเธออยู่
ร่วมห้องกับพุทธ บริพัตรเมธานนท์ ก็เห็นอนาคตได้ว่าชีวิตเธอคงหาความสงบ
ไม่ได้อีกแน่นอน

หลังจากปล่อยให้เพื่อนร่วมงานสงสัยเรื่องกระเป๋าท่อไป ช่วงพักกลางวันทุกคนก็กลับมาโพกัสเรื่องการจับคู่ให้เธอกับผู้ชายสักคนที่ดีพร้อม (ในความคิดของพวกเขา) วันนี้จิตติวรตาก็มาร่วมวงรับประทานอาหารด้วยเนื่องจากแฟนหนุ่มซึ่งอยู่ในแผนกวางแผนธุรกิจติดงานด่วน

หัวข้อสนทนาบนโต๊ะอาหารวันนี้ก็ไม่พ้นเรื่องการหาคู่ให้กับพิรุณรักษ์เช่นเคย ดูราวกับว่าเป็นนวาระแห่งชาติอย่างไรอย่างนั้น

แต่ไม่ว่าจะมองหาผู้ชายคนไหนในออฟฟิศก็ไม่มีใครที่สามารถพัฒนาความสัมพันธ์มาเป็นมากกว่าเพื่อนร่วมงานกับพิรุณรักษ์ได้ เพราะว่าพวกเขาเหล่านั้นล้วนถูกจับจองเป็นเจ้าของไปหมดแล้ว

"อย่าย่อท้อต่อการมีผิว เราจะต้องทำได้ในสักวันหนึ่งแน่นอน" ชลชาติให้กำลังใจด้วยน้ำเสียงหนักแน่นราวกับกำลังปลุกกระดมให้ออกไปต่อสู้ในสงครามอย่างไรอย่างนั้น

แต่ไม่ใช่ก็เหมือนใช่ เพราะนี่คือสงครามที่เรียกว่า 'สงครามคานทอง' อย่างไม่รู้แล้ว

"พักเรื่องนี้ไว้ก่อนเถอะนำคุณแม่สื่อ กระตือรือร้นเหมือนเป็นแม่ฮ่องสอนอย่างนั้นแหละ เตื่อตร้อนกับเขาทำไม" พีรวิทย์อดซะไม่ได้

อีกฝ่ายได้แต่ทำหน้ายัยยุ่งใส่คนพูด แต่ก็ยอม 'พัก' เรื่องนั้นไว้ก่อนแล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดูความเป็นไปบนโลกออนไลน์ จากนั้นไม่นานก็ได้หัวข้อสนทนาใหม่ทันที

"เห็นข่าวนี้หรือยัง... พุฒ นักฟุตบอลพรีเมียร์ลีกอะ"

พิรุณรักษ์ถึงกับเม้มปาก พุฒช่างตามหลอกหลอนเธอไปได้ทุกที่จริงๆ เลยช่วงนี้

"เรื่องที่แฟนนางออกมาแฉว่านางเป็นชู้กับเมียเพื่อนในที่มอะเธอ" จิตติวรตารับร่วมวงผสมโรง "ข่าวเป็นอาทิത്യแล้วนะ"

"ยังไม่จบนะสิ มีภาพหลุดด้วยแหละ นี่ไง"

ชลชาติยื่นโทรศัพท์ให้ทุกคนดู พิรุณรักรักรับคว้ามาดูก่อนใครและภาพที่เห็นก็ทำให้เธอตาค้างไปเลย ชายหนุ่มนอนคว่ำอยู่บนเตียงในสภาพเปลือยเปล่ามีเพียงผ้าห่มผืนบางๆ ปกปิดอยู่ แม้จะเห็นเพียงแค่นี้ก็ดูรู้ว่าเป็นพุ่มแบบไม่ต้องสงสัย ที่น่าตกใจไปกว่านั้นคือภาพสะท้อนเงาในกระจกตรงหัวเตียงเป็นภาพของเจนิเฟอร์หญิงสาวผู้เป็นภรรยาของสติเว่น ซึ่งกำลังเป็นข่าวอยู่นั่นเอง

"ไหนๆ เอามาดูบ้าง" ลิติวรดาแย้งกลับมาและสะกิดให้พีรวิทย์ซึ่งนั่งอยู่ข้างกันดูด้วย "ครั้งก่อนมีแค่ข่าว แต่คราวนี้มาเป็นภาพเลย ผิดหวังชะมัด ฉับปลื้มเขามากเลยอะ เสียตาย"

"หล่อนเป็นแฟนกีฬาฟุตบอลเหมือนกันหรือคะแม่คุณ" ชลชาติดึงโทรศัพท์ทักกลับมา

"ดูไม่เป็นหรอก แต่ปลื้มที่เขาหล่ออะ"

"แต่คนนี้เขามิใช่เรื่องผู้หญิงมาตลอดอยู่แล้วนะ" พีรวิทย์แสดงความเห็น

"เรื่องผู้หญิงก็พอทนอยู่หรอก แต่นี่มันเมียเพื่อนนะพี่แพท ศีลธรรมต่ำเกินไป ไม่สมกับเกิดในชาติตระกูลที่สูงส่งเลย"

"อย่าไปว่าเขาขนาดนั้นเลยนะ" พิรุณรักรักรอดที่จะปกป้องเขาไม่ได้ถึงอย่างไรพุ่มก็เป็นเพื่อนเธอ

แม้ว่าความจริงแล้วเขาถูกตำหนินี้ยังถือว่าน้อยไปด้วยซ้ำ กลับไปแม่จะตึงให้หูขาดเลย

"นี่ยังน้อยไปนะผน ลักวันแกจะรู้ว่าผู้ชายที่บังคับให้กินผักตั้งแต่เด็กแรก ยังน่ากลัวน้อยกว่าผู้ชายแบบนายพุ่มนี่ร้อยเท่า เจอเมื่อไหร่ หลีกให้ไกลเลย"

หลีกให้ไกลอะไรกันเล่า ตลอดทั้งเดือนนี้เธอกับพุ่มต้องเจอหน้ากันทุกวัน หายใจใช้อากาศร่วมกันในห้องแคบๆ แต่ถามว่าเธอต้องกลัวผู้ชาย

แบบพุ่มด้วยหรือไม่ ตอบได้เลยว่าไม่จำเป็น เพราะว่าดูจากผู้หญิงที่เขาคั้วด้วยแต่ละคนแล้ว เธอไม่ได้เสี้ยวของมาตรฐานสเป็กหมอนั้นเลยสักนิด

"กลับตรงเวลาดีนี่"

เจ้าของเสียงทักกล่าวทักทาย พุ่มนั่งชันเข่าอยู่บนโซฟา ในมือถือกล่องบิ๊อปคอร์น สองตาไม่ได้มองเธอเลยสักนิดเพราะกำลังจับจ้องภาพจากจอโทรทัศน์เบื้องหน้าอย่างสนอกสนใจ

"ส่วนแก...ก็สบายดีมากเลยนะ"

"ทำไมน้ำเสียงฟังดูประชดแบบนี้ล่ะ"

พิรุณรักรัษักังวลเรื่องที่พุ่มกำลังเผชิญ และยังหงุดหงิดมากขึ้นไปอีกเมื่อเห็นว่าเขาดูสบายใจออกสบายใจเสียเหลือเกิน หรือว่านี่จะเป็นกลไกการป้องกันตัวของเขา

แสดงออกต่อสิ่งที่เป็นทุกข์ด้วยวิธีวางเฉยต่อมันไปเสียเลย

แต่จะอะไรก็ช่าง เธอคงทำแบบเขาไม่ได้ หญิงสาวไม่ตอบอะไรแต่เดินมานั่งลงบนโซฟาตัวเดียวกับเขา มองภาพเคลื่อนไหวบนหน้าจอก็ดี

"นั่งดูหนังสบายใจเฉย ได้ดูข่าวตัวเองบ้างหรือเปล่า"

พุ่มกลอกตามามองหน้าเพื่อนครู่หนึ่งแล้วเลื่อนกลับไปดูหนังดังเดิม "แกต้องเข้าใจฉันนะ ฉันไม่ได้นั่งดูหนังสบายใจแบบนี้มาเป็นสิบปีแล้วมั้ง"

"แต่ว่าข่าวแกตอนนี้มีมันไปกันใหญ่แล้วนะ ไม่ไปแก้ปัญหอะไรก่อนหรือ"

"แก้ดี แต่ดูหนังจบก่อน"

"ไอ้พุ่ม! นี่มันเรื่องใหญ่ล่ะ"

"ตอนนี้ใครจะตายก็ช่างเถอะ ฉันจะดูหนัง แยกไปทำของกินมาแก้ลมเบียร์หน่อยไป" พุ่มโบกมือไล่

พิรุณรักรัษก็ได้แต่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เธอพืดพัลดูจากโซฟา มองหน้าเขาอย่างไม่สออารมณ์

"ใช้ฉันเป็นผิวเลยนะแก"

"หึ! มันไม่มีทางเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว" เขาบอกแล้วหันมายกคิ้วให้
"โอ้!" พิรุณรักรัษเก็บบลุดสารพัดคำต่าออกมา แต่ว่าต่าคนอย่างพุ่ม
ไม่ว่าใช้คำไหนมันก็ไม่สาสม สุกสุดท้ายจึงได้แต่กระแทกเท้าเดินเข้าครัวไป
เธอหยิบบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปออกมาแกะซอง ตั้งน้ำจืดเดือดแล้ว
โยนบะหมี่ใส่หม้อ ตามด้วยหมู ไช้ และผัก เมื่อทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยจึง
ยกมาเสิร์ฟ

พุ่มมองอาหารบนโต๊ะแล้วลอกตาก่อนจะมองหน้าแม่ครัวจ๋าเป็น

"อะไร" เธอถามออกไป

"มาม่าเนี่ยนะ"

"ไช้สิ เห็นเป็นสเต็กเนื้อวากิวหรือไงล่ะ"

"ไม่มีอะไรดีกว่านี้แล้วเหรอ"

พิรุณรักรัษบั้นยิ้มให้คนช่างเลือก ทั้งที่ไม่ได้อยู่ในฐานะที่เลือกได้เลย
สักนิด

"เป็นแค่ผู้อาศัย หัดเกรงใจเจ้าของห้องบ้างสิ มารยาทขั้นพื้นฐานนะ"

"อ้อ! ต้องเป็นผัวฉันสิถึงจะดูแลดี" พุ่มเงยหน้ามองคนที่กำลัง
สอนมารยาทให้เขา

พิรุณรักรัษกอดอกพยักหน้าหงึกหงัก "แน่นอน... ว้าย!"

หญิงสาวไม่ทันได้ตั้งตัว อยู่ๆ ก็ถูกพุ่มคว้าแขนและดึงลงไปหา ทุกอย่าง
ดูรวดเร็วไปหมด พอรู้สึกตัวอีกทีเธอก็อยู่ที่ใต้ร่างของเขาแล้ว

"โอ้พุ่ม! นี่แกคิดจะทำอะไรเนี่ย"

"ก็ลองดูซิ ว่าถ้าฉันเป็นอย่างอื่น... ไม่ใช่เพื่อน แกจะดูแลฉันดีกว่านี้มั๊ย"
เขายิ้ม เป็นยิ้มที่พิรุณรักรัษสัมผัสได้ถึงความชั่วร้ายซึ่งทำเอาเธอขนลุกเกรียว

แม้จะดูเหมือนพูดเล่น แต่เธอก็อดตระหนกไม่ได้ โอเค ถึงแม้ว่าพุ่ม
จะหล่อระเบิดตระเบ้อจนเธอแทบอยากจะสมยอมมอบความสาวให้เขาบ้าง
ในบางวูบของความคิดก็เถอะ

แต่มันไม่ใช่ นี่มันไม่ใช่เลย

"ไอ้บ้า! ไอ้ชั่ว! ฉันไม่ยอมนะ ปล่อย!!"

"ไม่เหรอ ลองดูมัย"

ไม่เพียงแค่พูด แต่พุดยังโน้มใบหน้าเข้ามาใกล้จนลมหายใจของเขา
รินรดใบหน้าเธอ

พิรุณรักษ์หัวใจเต้นโครมครามราวกับว่ามันจะกระดอนออกมาจากอก
หมอนี่คงเป็นพวกหินงามที่ขาดแคลนผู้หญิงมานานจนไม่คิดจะสนใจเลย
ว่าผู้หญิงคนนั้นจะเป็นใคร

"ฉันเพื่อนแกละ"

"ก็รู้" เขาระตุกยิ้มมุมปาก "เพื่อนเล่น เล่นเพื่อน ไม่เคยได้ยินเหรอ"

พิรุณรักษ์ลอบกลืนน้ำลาย เธอควรผลักใส่เขา แต่เพราะอะไรไม่ทราบ
แขนขาเธออ่อนแรงไร้ความสามารถในการต่อต้านใดๆ จึงทำได้แต่ตั้ง
ยุกยิกอยู่ใต้ร่างที่สูงหกฟุตแปดเซนติเมตรนั้น

แต่ก็ไร้ผล สุดท้ายจึงได้แต่นอนเกร็งอยู่แบบนั้น หญิงสาวรวบรวมสติ
ที่กำลังกระเจิดกระเจิงซ้าๆ ก่อนเงยหน้าพุดกับเขา

"แกไม่ทำจริงๆ หรือ"

"ทำไม่ถึงเชื่อแบบนั้น"

"แกไม่ได้ช่วยขนาดนั้น แกแค่แกล้งฉัน แล้วถ้าไม่เลิกเล่นฉันจะโกรธ
แล้วด้วย"

สีหน้าจริงจังของพิรุณรักษ์ทำให้คนขี่เล่นชะงักไป เขายอมถอนตัว
ออกจากร่างนุ่มนิ่ม พิรุณรักษ์พรวดพรวดลุกขึ้นนั่งแล้วขยับหนีจนตัวไป
ชิดอีกด้านของโซฟา

ร่างสูงกำยำเสยผมที่ยู่เหิงของตัวเองลวกๆ

แต่ทั้งที่ผมแผ่ขยับแบบนั้นเขาก็ยังดูหล่ออยู่มก

"ไม่ต้องตำฉันด้วยสายตาหรอกนำ ก็พุดเองไม่ใช่เหรอว่าฉันไม่มีทาง

"ฉันไม่เคยเมา"

"เห็นพูดแบบนี้ทุกที"

"วันนี้ไม่หิวกระเป๋ามาแลลมาด้วยเหรอชะนี่"

ชลชาติถามเมื่อเห็นว่าพิรุณรักษ์มาทำงานด้วยกระเป๋าใบเก่าที่ไม่ใช่ใบเมื่อวาน

พิรุณรักษ์นั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน ฝ่ายของเธอดูแลเรื่องการตลาด สมาชิกในห้องมีประมาณสิบคน เป็นผู้หญิงแปดคน และผู้ชายอีกสองนั่นคือชลชาติกับพีรวิทย์ โต๊ะทำงานแบ่งเป็นคอกกันสำหรับความเป็นส่วนตัวเพียงเล็กน้อย

ใช่! เล็กน้อยจริงๆ มันไม่มีความส่วนตัวเลย เมื่อวานเธอถึงถูกเพื่อนร่วมงานรุมถามเรื่องกระเป๋าจนแทบไม่ได้ทำงาน

วันนี้เธอจึงตัดสินใจวางมันไว้ในตู้

"ฝนเก็บไว้ดีกว่า ใช้มากเต็วของซ้ำ ร้อนเงินเอาไปขายจะเสียราคา" เธอตอบไปส่งๆ เพื่อไม่ต้องถูกถามเรื่องกระเป๋าอีก แค่นี้เธอก็โมโหตัวเองจะแยที่ยอมรับมันเพื่อให้ที่พอกกับพุ่ม

เขาแทบจะทำให้เธอประสาทเสียอยู่ทุกวัน อีกร่าง...เขายังเป็นต้นเหตุให้เธอแหงกหนักในวันนี้ด้วย

"แล้วหน้าตาทำไม่ดูไม่สดใสเลยอะ นอนดึกเหรอ"

"ฝนปวดหัวนิดหน่อยนะเจ๊ชลลี่ ดินะที่วันศุกร์แล้ว อยากนอนมากเลยตอนนี้" พิรุณรักษ์หยิบกาแฟร้อนที่ต้มใส่กระติกควบคุมอุณหภูมิที่เธอพกมาจากบ้านยกขึ้นดื่ม ทำให้รู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย

"ไม่สบายเหรอ" ลีติวรดานั่งอยู่ไม่ไกลได้ยื่นบทสนทนาที่ชะงักหน้ามาถาม

"อืม" พิรุณรักษ์ยอมรับด้วยเหตุผลเดิม เธอคร้านจะอธิบายว่าอาการ

ที่เป็นอยู่เกิดจากการตีம்பีร์มาเมื่อคืนเพราะต้องมีคนถามแน่่าตีมกับใคร
ที่ไหน อย่างไร

"น่าสงสารแกจริงๆ ต้องดูแลตัวเองสินะ"

"ปากบอกว่าสงสาร แต่น้ำเสียงเยาะเย้ยปิดไม่มิดเลยนะคะคุณแหวน"
พิรุณรักรู้ว่าเพื่อนกำลังค่อนข้างแคะเรื่องความโสดของเธอ

"ฉันอยากให้แกมีคนตีๆ ดูแลนะ"

"อย่าไปกดดันน้องฝนเลยน้า ถ้าเป็นอะไรมากก็บอกพี่เลยแล้วกันนะ"
ประโยคหลังพีรวิทย์หันมาบอกกับพิรุณรักรู้

พิรุณรักรู้พยักหน้าหงึกหงักแล้วหันไปเปิดคอมพิวเตอร์ รู้สึกปวดศีรษะ
ตบๆ พุฒจะรู้ไหมว่าเธอเป็นอย่างไรในวันนี้

อีตานั่นคงไม่คิดอะไรหรอก

ตีๆ

เสียงข้อความทำให้พิรุณรักรู้ยกโทรศัพท์ขึ้นมาดูแบบเนือยๆ

'คริสเตียนส่งข้อความถึงคุณ'

คิวเรียวย่นเข้าหากัน ตั้งแต่เธอเล่นแอปฯ หากูก็มีแอ็กเคานต์แปลกๆ
ทั้กมาหลายคน

นั่นแหละ ชีวิตที่มีสี่ส้นของเธอช่วงนี้ บางครั้งก็คู้ยยาว บางครั้งก็คู้ย
แค่ชั่วเวลาหนึ่ง แต่ส่วนมากเมื่อนัดเจอกันมันจบทุกที

"หน้าตาดีนะ หล่อเลย"

ชลชาติดีอีวิสาสะชะง็อกหน้ามาดูเพราะรู้ว่าพิรุณรักรู้ไม่ถือสา

"หล่อๆ เนี่ยแหละน่ากลัว"

"น่ากลัวยังงิยะ หล่อสี่ตี"

"เขาจะไม่จริงจ้งกับความสัมพันธ์ไหนเลย" พิริุณรักรู้กระชิบกลับไป

เพราะไม่ต้องการให้ลิติวรตามาร่วมผสมโรง

"นัดเดบ่่อยจนกลายเป็นกูรูเรื่องผู้ชายไปแล้วหรือไงยะ"

"ไม่ถึงขั้นนั้นหรอกค่ะ แค่เปรียบเทียบจากสถิตินะ บางคนก็หวังแค่
คู่นอนเท่านั้นเองด้วยซ้ำ"

ชลชาติหัวเราะ "ฉันว่ามันก็ไม่เสียหายนะ"

"บ้านาเจ"

"ตอบไปละ อย่าเพิ่งคิดล่วงหน้าไปก่อน"

พิรุณรัศม์ยิ้ม เธอคิดเรื่องนี้อยู่เหมือนกัน เธอจะตอบผู้ชายทุกคน
ที่ทักมา เพราะถ้าหากไม่ทำแบบนี้เธอก็ควรลบแอฟพลีเคชั่นนี้ทิ้งไปเสีย

บทที่ 4

ภารกิจพิชิตคานทอง

"ไปไหนนะ"

พุ่มซึ่งยังอยู่ในชุดเดิมตั้งแต่เมื่อวานถามพิรุณรัักษ์ถึงแผนการของเธอ ในคำคืนวันศุกร์นี้ หลังจากที่เธอบอกเขาแล้วแต่เขาคิดว่าตัวเองหูผาดไป

"ไปพับแถวทองหล่อ"

"ไปทำไม"

"ฉันจะไปสังสรรค์กับเพื่อนร่วมงาน"

"ไปด้วย"

"ไม่ได้" พิรุณรัักษ์ไม่มีทางให้พุ่มไปด้วยแน่ๆ เธอไม่ยอมให้ใครรู้ว่า เธอรู้จักกับเขา ไม่อยากจะทำตอบคำถามมากมายให้เหนื่อย

"ทำไม ฉันเลี้ยงก็ได้"

"ไม่!" เธอปฏิเสธเสียงแข็งแล้วเดินไปหยิบเสื้อผ้าวอกมาเตรียมตัว

พุ่มยืนกอดอกฟังกรอบประตุมองเพื่อนอย่างใช้ความคิด

"นัดกับผู้ชายละสิ"

พิรุณรัักษ์หันมามองพุ่มพร้อมยิ้มให้เป็นคำตอบ ซึ่งนั้นก็ทำให้พุ่ม หัวเราะออกมา

"นี่มาใจแตกตอนแก่หรือเนี่ย"

"ไอ้พุด! หยาบคาย ผู้หญิงไม่ชอบคำว่า 'แก่' รุ่มมัย มันแสดง"

พิรุณรักรัษทำหน้าที่ เธอยิ่งเป็นกังวลเรื่องอายุที่เข้าใกล้เลขสามของ
ตัวเองอยู่แล้วเป็นทุนเดิม พุดยังมาตอกย้ำไปอีก

ไซ้สิ! ผู้ชายวัยสามสิบอย่างพุดคงไม่เป็นเดือดเป็นร้อน เพราะสำหรับ
ผู้ชายแล้วอายุเท่านี้เป็นเพียงจุดเริ่มต้นในชีวิตเท่านั้น ยิ่งพวกเขาอายุมากขึ้น
เท่าไรก็ยิ่งเท่ากับว่าพวกเขาจะดูภูมิฐานและมีเส้นทางเทศมากขึ้นเท่านั้น

"อย่าพยายามเลย อะไรที่มันไม่ใช่ตัวเองนะ"

"มันใช่ นี่แหละตัวฉัน"

"เป็นผู้หญิงที่พยายามหาผัวนะหรือ"

พิรุณรักรัษถอนหายใจแล้วทำเอวมองหน้าเพื่อน "แกจะไปเข้าใจอะไรละ
ผู้ชายอย่างแกคงไม่คิดจะลงเอยกับใครง่ายๆ ไม่เคยคิดถึงครอบครัว ไม่เคย
จินตนาการถึงสนามหญ้าหน้าบ้านที่มีเด็กวิ่งเล่น"

พุดนิ่งมอง เขายิ้มหน่อยๆ และมันทำให้พิรุณรักรัษเผลอหยุดมองอีกฝ่าย
โดยไม่รู้ตัว หัวใจของเธอเต้นแรงอย่างไรเหตุผล

"มองอะไร"

"เปล่า กำลังคิดตามไง ฉันว่าฉันเห็นภาพละ"

"ภาพของครอบครัวสุขสันต์หรือ"

"เปล่า ภาพของสาวผมบลอนด์สุดเซ็กซี่ต่างหาก"

พิรุณรักรัษลอกตาให้กับความชัดเจนของเพื่อน และทำได้เพียงระบาย
ลมหายใจออกมาก่อนก้าวไปผลักเขาให้พ้นจากกรอบประตู

"แกออกไปเลย ฉันจะอาบน้ำแต่งตัว"

พิรุณรักรัษก็เหมือนสาว ๆ ทิ้งไว้ที่มีประสบการณ์การเที่ยวกลางคืนมา
พอประมาณ เธอตีตมเป็น แต่ไม่สูบบุหรี่ และไม่เคยไปต่อกับใคร

นี่คือสิ่งที่เธอเป็น

แต่หลังจากพ้นรั้วมหาวิทยาลัยมาแล้ว การสังสรรค์ของเธอก็เบาบางลง และเหมือนจะห่างหายไปเลย จนกระทั่งเมื่อเธอได้ลองคุยกับผู้ชายที่เจอในแอฟฯ หากู๋

เขาชื่อคริสเตียน เป็นหนุ่มลูกครึ่งไทย-อเมริกัน แม่เป็นคนไทย เขาเกิดและเติบโตที่ไทย อายุยี่สิบเจ็ด อาชีพนักดนตรี

'เด็กกว่ากูๆ'

ชลชาติทำหน้าที่เล่นหลังจากเธอเมาท์มอยประวัติ 'คนคุย' ใหม่ให้ฟัง บนโต๊ะอาหารมีเธอ ชลชาติ และพีรวิทย์ ส่วนนิติตราไปกับปุ่นชัยแฟนของเจ้าตัว

'นักดนตรีไม่เหมาะกับฉันทุกประการ' พีรณรัักษ์ป่นอย่างเสียชีวิตาย นิดหน่อย เพราะดูจากรูปไฟล์ของเขา เขาหล่อมากเลย

ให้ตายเถอะ! ทำไมเธอถึงได้มีจิตใจฝักใฝ่อยู่กับผู้ชายหล่อกันนะ

'เขาอยู่ضبแถวไหนอะ อยากลองไปดูให้เห็นกับตาว่าเป็นยังไง' พีรวิทย์เสนอ ปกติเขาไม่ค่อยยุ่งส่งเสริมพีรณรัักษ์เรื่องพวกนี้สักเท่าไรหรอก ครั้งนี้ทุกคนจึงแปลกใจเป็นอย่างมาก 'ทำไมล่ะ ไม่อยากไปดูกันหรือ'

'ก็แค่แปลกใจ ปกติแกไม่ค่อยจะออกความเห็นในภารกิจพิชิตคานทองของยายชะนีน้อยเท่าไรหรือนี่'

'ก็คนก่อนๆ เป็นผู้ชายทั่วไป ไม่นัดเจอก็เจอไม่ได้ แต่คนนี้อยู่ในที่แจ้งนะ เราไปแอบส่องเขา เขาก็ไม่รู้ตัวหรอก ถ้าเขาถือว่าเล่นคิน่าไหน จะได้ไปดูกัน'

บทสนทนาสั้นๆ บนโต๊ะอาหารกลางวันของวันนี้เองที่เป็นบทสรุปให้เธอมาอยู่ตรงนี้ในชุดเสื้อแขนกุดเอวลอยสีดำและกางเกงยีนขาวพอดีตัว

แน่นอนว่ากระเป๋าชานเนลบรรณาการจากพุ่มต้องได้ออกงานด้วย

"แหวนมาไม่ได้เหรอ"

พิรุณรักริช่ายหน้าให้กับเพื่อนรุ่นพี่ทั้งสองที่มาจองโตะให้ก่อนแล้ว
ทำเลเหมาะ โตะหน้าสุดเลยทีเดียว

"แฟนไม่ให้มา"

ชลชาติฟังแล้วกลอกตา "สรุปว่ามีแฟนนี่มัน 'ดี' หรือ 'ไม่ดี' วะเนี่ย"

"แล้วเจ๊ว่าดีมีอะ หรือว่าไม่โสดแล้ว" พิรุณรักริชหัวเราะแล้วถามกลับไป
เพราะที่นั่งกันอยู่ตอนนี้ก็โสดหมดทุกคน แต่ดูเหมือนจะมีแค่สาวผู้กล้า
มดลูกหมดอายุอย่างเธอนี่เองที่กระวนกระวายที่สุด

"โสด แต่ไม่สนิท"

"ใคร" พีรวิทย์ถามสั้นๆ เล่นเอาคนถูกถามงกับคำถามไปเลย

"ใครอะไร"

"ก็ที่ไม่สนิทอะ คุยกับใคร ไม่เห็นบอกเลย"

ชลชาติไหวไหล่ แล้วยกเหล่าที่ผสมเรียบร้อยแล้วขึ้นดื่ม นัยน์ตา
แพรวพราวบอกถึงความสัมพันธ์ครั้งนี้กับ 'คนคุย' คนใหม่เข้าไปในทิศทาง
ที่ดี

"เอาไว้แน่ใจเมื่อไหร่จะเล่าให้ฟังเองแหละนะ"

พีรวิทย์ยิ้มบาง พิรุณรักริชเองก็ยิ้มตามก่อนจะกระแทกไหล่ตัวเองกับ
คนกำลังมีความรักเบาๆ แล้วหันไปมองนักดนตรีที่กำลังเล่นอยู่บนเวทีตอนนี้
พบว่า เป็นวงดนตรีโพล์กของชายล้วนสามคนนั่งเล่นเพลงเบาๆ

"ยังไม่ในช่วงนี้หรอก ถ้ามืดก็เสิร์ฟแล้วเห็นว่าขึ้นสามทุ่มอะ" พีรวิทย์
ทำหน้าที่อย่างดีเยี่ยม

พิรุณรักริชยิ้มน้อยๆ แล้วหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาดูข้อความจากคริสเตียน
เขาถ่ายภาพตัวเองระหว่างที่อยู่หลังเวทีส่งมาให้ โดยไม่รู้เลยว่าเธออยู่ที่นี้

แต่วันแรกนับว่าความสัมพันธ์ในฐานะคนคุยของเธอกับคริสเตียน
พัฒนาไปได้ดี เขาส่งข้อความมาถามไถ่เธอ และตอบคำถามที่เธอถามเขา
ด้วยความเต็มใจ กระนั้นพิรุณรักริชก็แน่ใจว่าเขากำลังคุยอยู่กับผู้หญิง

อีกหลายคนเหมือนๆ กับเธอที่ไม่ได้คุยกับเขาแค่คนเดียว ความสัมพันธ์
ที่มีจุดเริ่มต้นจากแพทย์ หากุ๋นนั้นอย่าได้หวังความยั่งยืนตั้งแต่ตอนแรก

ทุกอย่างต้องใช้เวลา

"เขาอยู่หลังเวทีแล้ว" พิรุณรักรัษ์เปิดบทสนทนาของเธอกับหนุ่มนักดนตรี
ให้เพื่อนรุ่นพี่ดู

ชลชาตีวีตว้ายแบบไม่ปิดบังอาการ "หล่อ! บอกได้คำเดียวว่าหล่อ...มาก"

พิรุณรักรัษ์เห็นด้วยในข้อนี้ เขาหล่อมากทีเดียว ถ้าไม่เทียบกับพุด
แต่ว่า...เธอจะไปเปรียบเทียบกับไอ้ผู้ชายหื่นกามนั้นทำไมกัน หมอนั้น
เป็นเพื่อนรักเธอก็จริง แต่เธอจัดให้เขาอยู่นอกวงโคจรของชีวิตโดยสิ้นเชิง
เหมือนดาวคนละกาแล็กซีชั้นนั้นแหละ

เพราะอะไรนะหรือ ก็เพราะผู้ชายอย่างพุดนั้นเธอไม่มีวันเข้าใจอะไร
เขาได้เลย เขาเป็นนักฟุตบอลที่ไม่ใช่รักฟุตบอลทั่วไป แต่เป็นนักฟุตบอล
ระดับพรีเมียร์ลีก แน่نونถึงแม้ว่าเขาจะไม่ได้โดดเด่นเป็นเบอร์หนึ่งแต่ก็
เป็นที่รู้จักในระดับโลก ซ้ำพื้นฐานชีวิตยังไม่ธรรมดาสามัญ เพราะเขาเป็น
ทายาทเจ้าของกิจการห้างสรรพสินค้าเบอร์หนึ่งของประเทศ รวยเป็นพันๆ
ล้าน หรืออาจจะระดับหมื่นล้านเลยด้วยซ้ำ

ส่วนเธอ แม้จะเกิดในครอบครัวที่มีฐานะดี เป็นเจ้าของกิจการโรงแรม
เล็กๆ ในต่างจังหวัด กระนั้นเธอก็ยังมีชีวิตใกล้เคียงกับสามัญชนทั่วไป
อยู่มาก คนอย่างพุดคงไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าการมีเงินจำกัดแค่พอใช้เดือน
ชนเดือนเป็นอย่างไร เขาไม่รู้แน่ๆ ว่าการกินอาหารมี้อละพันกินห้าครั้ง
ในหนึ่งเดือนจะกระทบต่อความสามารถในการชำระค่าผ่อนคอนโดฯ ขนาดไหน
เธอกับเขามีเพียงอย่างเดียวที่เหมือนกัน นั่นคือเรียนโรงเรียนเดียวกัน
เท่านั้น

การสังสรรค์เล็กๆ ของเพื่อนร่วมงานดำเนินไปได้ครู่เดียว บนเวที
ก็เกิดความครึกครื้นขึ้นมาเมื่อวงดนตรีที่ประกอบด้วยนักดนตรีแบบเต็มวง

ขึ้นเล่น เสียงกรี๊ดของนักท่องราตรีทำให้พิรุณรักรู้สึกหันไปมองทันที วินาทีแรกที่เห็นคริสเตียนตัวเป็นๆ บนนั้น หัวใจของเธอเต้นรัวแรงโดยอัตโนมัติ

แสงไฟสาดส่องไปยังร่างในชุดเสื้อยืดสวมทับด้วยเสื้อยีนแขนยาวกับกางเกงยีนขาเตเฟ และรองเท้าผ้าใบที่ให้ความรู้สึกของการเป็นนักดนตรีอย่างแท้จริง

"โอ้! หล่อตรงปก" ชลชาติลงความเห็น พีรวิทย์ยกคิ้วแข็งเห็นด้วย ส่วนพิรุณรักรู้สึกเหมือนอกหักไปแล้วเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ เขาไม่มีทางชอบเธอแน่นอน

"อกหักแล้วฉัน"

"ยังไม่ได้เริ่มเลย"

"ไม่ต้องเริ่มหรอกแบบนี้ เขาหล่อขนาดนี้ แค่อ่าวๆ ที่มาเที่ยวก็มีให้เลือกแบบไม่หวาดไม่ไหวแล้ว"

"ถ้าเขาคิดแบบนี้ก็คงไม่เล่นแอพฯ หากู่นมาเจอเธอหรอกค่ะชะนีน้อย สู้ๆ หน่อย"

ชลชาติเก่งอีกตามเคย เขามีความสามารถในการผลักดันจนเธออยากจะมีมอบล็อกเกียรตยศสาขาศาษาฝ่ายสนับสนุนการมีคู่ให้เลย

"จริงอย่างที่ชลลี้พูด พี่ว่าเราลองดูไปก่อนก็ไม่เสียหาย ถ้า 'ไม่ใช่' ก็แยกย้าย แค่นั้นเอง" พีรวิทย์บอก น้ำเสียงเริ่มไม่ปกติบ่งบอกว่าแอลกอฮอล์ได้เข้ากระแสเลือดแล้ว

"อีกอย่าง เราได้เปรียบตรงที่เราเห็นเขาก่อน"

พิรุณรักรู้สึกไม่ค่อยตามลัคนิดเดียว เนื่องจากว่าเธอกับผู้ชายบนเวทีนั้นเพิ่งคุยกันได้ไม่ถึงสิบแปดชั่วโมงด้วยซ้ำ บางทีพรุ่งนี้เขาอาจหายไปเลยก็ได้

การคาดการณ์ถึงความสัมพันธ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตดูเหมือนจะเป็นเรื่องเพื่อเจ้อสุดๆ

"แล้วถ้าเกิดทำให้เขาเจอฝนวันนี้เลยละ"

"ไม่ นะคะ พี่แพท เราจะไม่ทำแบบนั้นเด็ดขาด เดี่ยวผู้ชายจะมองว่า ฝนแรดเกินไป"

"ไม่หรือหน้า แค่ทำเป็นว่าบังเอิญ เรื่องบังเอิญมันเกิดขึ้นได้ทุกวัน นั้นแหละ"

"บังเอิญแบบไหนกัน เขารู้ว่าน้องรู้ว่าเขาทำงานที่ไหน เพราะน้องถามเขาอะ"

"ก็แถไปสิ บอกว่ามีนัดกับเพื่อนที่นี่ ไม่คิดว่าจะเจอ แค่นี้ไม่เห็นจะยากตรงไหน"

แม้ว่าพีรวิทย์จะไม่ได้แสดงออกชัดว่าตัวเองไม่ใช่ผู้ชายแท้ แต่เขาก็ไม่ได้ปิดบังรสนิยมทางเพศของตัวเอง พีรณรักษ์รู้ดีว่าเขามีประสบการณ์ด้านความรักโซโกโซนเป็นอย่างมาก และได้เห็นชัดเจนมากขึ้นในวันนี้

"แพรวพราวมากจ้าแพท ดูเหมือนเสือเตี้ยมล่าเหยื่อยังไงอย่างงั้นเลย" ซลซาดิที่เริ่มกรึมๆ แล้วเหมือนกันพูดขึ้นแข่งกับเสียงเพลง

"นี่พี่ๆ ยังไงก็ตามนะ อย่าเมามากเกินไปรู้มั๊ย น้องดูพี่ๆ ไม่ไหวหรอกนะ"

"ไม่เมามากหรอ อ้าว! โซนนนน"

พอซลซาดิซุ่แก้วขึ้นพีรวิทย์ก็ส่งแก้วตัวเองไปชนด้วยทันที พีรณรักษ์ระบายลมหายใจออกมาอย่างสุดซึ้ง ไม่รู้ว่าคิดถูกหรือคิดผิดกันแน่ที่เธอยอมมาทำอะไรบ้าง ในวันนี้

คริสเตียนเป็นนักร้องนำ เขามีเสน่ห์มากเวลาที่จับไมค์ร้องเพลง แถมเสียงก็เพราะมากๆ ด้วยจนทำเอาพีรณรักษ์เคลิ้มไปเลย

"นี่คือหน้าตาของคนไม่คาดหวังอะไรในความสัมพันธ์ถูกมะ" ซลซาดิเห็นก็อดแซวไม่ได้

ขนาดว่าคริสเตียนเดินหายเข้าไปหลังเวทีเพราะเป็นเวลาที่พักรับเครื่อง

ก็เดินมาถึงโต๊ะเธอโดยไม่ได้ออกกล่าวอะไร

"สวัสดีครับ"

การปรากฏตัวของชายหนุ่มทำให้ทุกคนอึ้งไป ต่างก็พูดอะไรไม่ออก คงมีเพียงพิริวิทย์ที่รู้สึกตัวขึ้นก่อนรีบกล่าวทักทายกลับไป

"สวัสดีครับ ตกใจหมดเลย"

"ตกใจผมเหรอ" เขากล่าวอย่างอารมณ์ดีพลางมองไปที่พิรุณรักษ์ซึ่งนั่งฝั่งตรงข้ามพอดี

สาบานเลยว่านี่เป็นครั้งแรกที่พิรุณรักษ์อยากจมหายไปในพื้นที่จริง ๆ เธออายุจนไม่รู้จะทำหน้าอย่างไร มันเขินจนบอกไม่ถูกเลย

"คุณผ่น สวัสดีครับ"

"เอ่อ..."

"จะไม่พูดอะไรหน่อยเหรอครับ" เขายิ้มมีเสน่ห์

"อ้อ! เอ่อ...สวัสดีค่ะ ฉันไม่ทันได้ตั้งตัว ไม่คิดว่าคุณจะมาที่โต๊ะ"

"มาสิครับ เราคุยกันแล้วนี่ ถือว่าเรารู้จักกันแล้ว"

"แค่คนเดียวเองนะคะ"

"แค่หน้าที่เดียวก็ถือว่ารู้จักครับ" เขายิ้มจนเห็นฟันขาวเรียงกันเป็นระเบียบ ดวงตาดำยิบยิบ

พิรุณรักษ์ประหม่าอย่างที่สุด ไม่รู้จะเอามือไม่ไปไว้ตรงไหน ซ้ำขานยังลุกเกียวกวไปทั้งตัวจนต้องยกมือลูบท้ายทอย ท่าทีของเธอดูไม่เจเนจัดเป็นสาวใจกล้าอย่างที่คิดว่าจะเป็นเลย

น่าอายชะมัด...

"ผมต้องขึ้นเล่นอีกเบรคหนึ่ง ถ้าไม่รีบกลับ เตียวเสรีจะลงมานั่งด้วยนะ"

"ไม่รีบเลยครับ" พิริวิทย์รีบตอบแทนเพื่อนรุ่นน้อง

นักร้องหนุ่มพยักหน้าแล้วหมุนตัวเดินหายไปข้างหลังเวที พิรุณรักษ์เห็นว่าทุกก้าวที่เขาเดินไปนั้นมีสายตาหลายคู่มองตามไปตลอดเวลา

เขามีออร่าพุ่งกระจายมากจริงๆ

"เจ้!" เธอเขย่าแขนชลชาติ อยากจะกรี๊ดออกมาสักทีให้หายจากอาการที่เป็นอยู่ ทั้งตื่นเต้น ทั้งดีใจ ทั้งประหม่าปะปนกันไปหมด

"อะไรยะ"

"อยากจะกรี๊ด" พิรุณรักร्षบอกพลางซุกหน้ากับแขนของเพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ "เขาหล่อมากเลยนะ"

"เออ! หล่อ" ชลชาติตอบ ทว่าดวงตากลับจับจ้องไปยังโต๊ะซึ่งอยู่เกือบสุดทางเดิน "แต่ว่า... นั่นเจ๊ใครบางคนหล่อมากกว่า"

คำบอกเล่านี้ทำให้พิรุณรักร्षถอนหน้าออกมาจากไหล่ของคนพูด พิรุณรักร्षเองก็จ้องหน้าชลชาติอย่างสงสัยในสิ่งที่เขาพูด

"เวลานี้ต้องสนใจเรื่องของน้องฝนก่อนมัย ไม่ใช่ไปสอดส่องหาแต่ 'ผู้' คนใหม่"

"แต่คนนี่ไม่มองไม่ได้ เพราะดิ่งดูตสายตามาก"

"ดิ่งดูอะไรกันเจ้ชลลี นาทีนี้จะมีใครหล่อกว่าคริสอีกคะ" พิรุณรักร्षไม่เชื่อคำพูดที่ดูเวอร์วังของเพื่อนรุ่นพี่

เธอกำลังตกอยู่ในภวังค์แห่งรัก ต่อให้เป็นพระเอกละครชื่อดังมายืนอยู่ตรงหน้า เธอก็กล้าพูดได้ว่าเทียบคริสเทียบไม่ติดอย่างแน่นอน

เพราะเขาไม่ได้หล่ออย่างเดียว แต่มีเสน่ห์มาก แถมยังน่ารักมากด้วย "มีสิ โหน่งใจ"

แค่ใช้สายตามองไม่ต้องชี้ให้เสียเวลา พิรุณรักร्षและพิรุณรักร्षก็หันมองตามท่ามกลางความมืดสลัวของสถานบันเทิง แต่ร่างสูงของชายผู้นั้นราวกับมีสปอตไลท์ส่องไปที่เขา แม้จะรายล้อมด้วยนักท่องราตรีจนเบียดกันแน่นชนิด เขาก็โดดเด่นจนไม่ต้องสังเกตก็เห็นได้ทันที

พิรุณรักร्षก็ตรึมฝิปากตัวเอง กำมือแน่นเพื่อระงับอารมณ์โมโหที่กำลังพลุ่งพล่าน

ไอ้พุดม! ไอ้เพื่อนซี้

ดูเหมือนเพื่อนตัวดีจะเห็นเธอแล้วด้วย หลบก่อนดีกว่า หญิงสาวรีบเอาพมลงมาปิดหน้าตัวเอง เธอต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ ที่คิดว่าแค่ใช้พมบังก็สามารถอำพรางไบบนหน้าจากใครสักคนได้

"นั่นมันพุดมนี้ ไช้หรือเปล่า" พีรวิทย์สันนิษฐาน

"ไช้สิ! เขาล่ะ" ซลซาตียืนยันมั่นใจ

"หล่อกว่าที่เห็นในทีวีอีกแฮะ ตัวสูงเด่นมาเลย" พีรวิทย์อดชื่นชมไม่ได้ "บ้านนี้มีพี่น้องสามคน หล่อทั้งบ้านเลยด้วย"

"ทั้งหล่อ ทั้งเก่ง ไม่คิดว่าจะได้เจอตัวเป็นๆ ในระยะใกล้ๆ แบบนี้ คินนี่ฉันต้องนอนเพื่อแน่เลย"

ดูเหมือนว่าทั้งซลซาติและพีรวิทย์จะลืมข่าวเสียหายของพุดมไปเสียสนิท ถึงได้หลงชื่นชมเขาแบบนั้น ส่วนพิรุณรักษ์ได้แต่ภาวนาขอให้พุดมอย่าเดินเข้ามาทัก ใจหนึ่งก็คิดว่าเขามากับเพื่อนคงจะทำไมไม่รู้จักกัน สาบานได้เลยว่าถ้าเขาทำเป็นไม่รู้จักรเธอ เธอจะไม่โกรธเลยสักนิด

แต่ก็นั่นแหละ คำอธิษฐานของเธอไม่เคยเป็นผลหรอก เพราะพุดมลุกจากโต๊ะของตัวเองซึ่งตอนนั้นมีเพื่อนผู้ชายร่วมโต๊ะด้วยอยู่สามสี่คน เดินตรงมายังโต๊ะของพิรุณรักษ์โดยที่เธอไม่รู้ตัวเลยเพราะมัวแต่ก้มหน้าก้มตาหลบเขา

วงของคริสเตียนขึ้นเล่นต่อครึ่งหลังแล้ว แต่หญิงสาวไม่มีกะจิตกะใจจะดูเลยสักนิด

"ฝน"

เสียงนั้นทำให้พิรุณรักษ์ระบายนมาหายใจออกมาอย่างสุดเชิง เธอเงยหน้าขึ้นและพบว่าพุดมมาหยุดอยู่ตรงหน้าแล้ว

ด้านซลซาติกับพีรวิทย์นั้นนั่งอิงไปตั้งแต่ที่เขาลุกเดินตรงมาแล้ว ทั้งคู่ได้แต่เงยหน้ามองเจ้าของร่างสูงนั้นด้วยความรู้สึกไม่อยากจะเชื่อสายตา

ตัวเอง

"อะไร"

"พูดกับพี่ดีๆ หน่อยสิครับ น้องฝนคนสวย"

"พุ่ม แก่อย่ามาเล่นละคร"

"ละครอะไร น้องฝนนั่นแหละ เห็นพี่แล้วยังไม่เดินไปทักอีก" พุ่มทำตาพราวระยับใส่เพื่อนสาว แต่หญิงสาวกลับส่งตาเขียวบัดใส่เขา

"กลับโต๊ะแกไปเลย" พิรุณรักษ์ทำปากขมขมขมิบพอให้ได้ยินกันแค่โต๊ะตัวเอง เพราะรู้สึกได้ว่าคนที่นี้เริ่มจำพุ่มได้แล้วและกำลังมองมาที่เขา มีบางคนหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาถ่ายภาพไว้แล้วด้วย

พุ่มไม่ได้สนใจคำสั่งของพิรุณรักษ์ เขาหันไปบ่นยิ้มให้เพื่อนรุ่นพี่ทั้งสองคนของเธอ

"สวัสดิ์ครับ ผมพุ่ม พวกคุณเป็นเพื่อนฝนหรือครับ"

"ชะ...ใช่ ใช่ค่ะ ซลลี่ กับแพท" ซลชาติตอบ จิ้มนิ้วที่ตัวเองตามด้วยพิธีวิทย์ เป็นการแนะนำตัวที่สั้นกระชับได้ใจความ "แล้วคุณกับฝน เป็น..."

"ผมเป็น..." พุ่มหยุดแค่นั้นแล้วปรายตามองพิรุณรักษ์ด้วยแวตามีความหมาย "คนพิเศษ...ใช่มั๊ย"

"ใช่! เป็นคนที่ต้องอยู่ให้ห่างเป็นพิเศษนะ"

คำตอบของพิรุณรักษ์ทำให้รอยยิ้มอย่างผู้เหนือกว่าจางหายไป กระนั้นพุ่มก็คือพุ่ม เขาเกิดมาเพื่อต้อนพิรุณรักษ์ให้จมนมอยู่แล้ว

"ทำแบบนี้อีกแล้วนะ" เขากล่าวน้ำเสียงราบเรียบ

"ทำอะไร" พิรุณรักษ์มองเขาอย่างไม่ไว้วางใจ

"ก็หวง...เวลาที่ใครมาใกล้ฉัน เธอชอบไล่เขาไปไกลทุกที"

พิรุณรักษ์หาเสียงตัวเองไม่เจอเลยในตอนนั้น เธอขยับปากจะพูดแต่ไม่รู้จะสรรหาคำไหนมากล่าวกับอีกฝ่าย

พุ่มไม่สนใจ เขายกนาฬิกาข้อมือดูเวลา

"จะเที่ยงคืนแล้ว ไปหาข้าวต้มกินแล้วกลับห้องกันดีกว่า" พุ่มบอกกับหญิงสาวหนึ่งเดียวตรงนั้น

พิรุณรักรัษงุ่นงันกับการกระทำของเขาจนหัวคิวเคลื่อนมาผูกโบกันยับยู่

"ไม่! แยกกลับไปก่อนเลย"

"ไม่! กลับพร้อมกัน" พุ่มไม่พูดเปล่า แต่เดินอ้อมมาตั้งแขนพิรุณรักรัษให้ลุกขึ้น

พอเห็นว่าพุ่มเดินเข้ามาใกล้ พิริุณรักรัษก็รีบหันไปหาตัวช่วย

"เจี๊ซลลี่ พี่แพท บอกเขาให้หน่อยว่าเราจะกลับพร้อมกัน"

คนถูกขอความช่วยเหลือแบบไม่ทันได้ตั้งตัวที่ยังมึนงันกับความสัมพันธ์ของเพื่อนรุ่นน้องกับคนดังอย่างพุ่มอยู่นั้นต่างอีกอีกกันทั้งคู่ แต่รังสีบางอย่างจากตัวนักฟุตบอลหนุ่มทำให้สุดท้ายพิริุณรักรัษก็ตอบออกไปโดยไม่สนใจมิตรภาพของตนกับพิรุณรักรัษเลย

"ไม่เป็นไร ฝนกลับกับคุณพุ่มเถอะ พวกพี่ก็จะกลับแล้วเหมือนกัน"

"พี่แพท!"

พิริุณรักรัษยิ้มโอห่าวทำหน้าที่เชิงว่าขอโทษ พิริุณรักรัษได้แต่ฮึดฮัด

เธอมองหน้าพุ่มอย่างขุ่นเคือง เป็นแบบนี้ทุกที ไม่ว่าจะพุ่มจะพูดอะไรคนอื่นก็ต้องคล้อยตามเขาเสมอ เป็นเพราะถูกความหล่อเหลาของเขาคอรบง่าอย่างไรเล่า หมอนั้นชอบบริหารเสน่ห์

"กลับเถอะ เป็นห่วง"

เขาก็มั่นหน้าลงมากกระซิบบ้างหูของเธอ น้ำเสียงอ่อนโยนนั่นทำให้อาการต่อต้านมลายหายไปสิ้น

โอเค! เธอก็อาจเป็นอีกคนหนึ่ง...ที่พ่ายแพ้ให้กับเขา หญิงสาวถอนหายใจแล้วหันไปบอกอีกฝ่ายอย่างจำยอม

"อือ!"

หลังจากกล่าวลาชลชาติและพีริวิทย์เป็นที่เรียบร้อย พิรุณรักรัษกีมานั่ง
อยู่บนรถแท็กซี่กับพุ่มด้วยใบหน้าที่บ่งบอกว่าไม่พอใจสักเท่าใดนัก

"หน้าหงิกขนาดนี้ หิวล่ะสิ"

พิรุณรักรัษกีกลอกตาสามารถรอบให้กับความ 'มีน' ของเพื่อน

"โผล่มาได้จิ้งหะมากเลยนะ นี่ถามหน่อย แก่ไปอยู่ที่นั่นได้ยังไง"

"ไปคุยงาน" เขาตอบสั้นๆ แต่นั่นยังเป็นการเพิ่มความสงสัยให้กับ
พิรุณรักรัษกี

"คุยงานอะไรที่แบบนี้ นี่คิดจะทำอะไรอยู่อะ"

ใบหน้าที่หล่อเหลายังเรียบเฉย ริมฝีปากติดยิ้มน้อยๆ เขาหันมามอง
พิรุณรักรัษกีเต็มสองตา ใบหน้าที่ถูกแต่งแต้มเครื่องสำอางมาอย่างดีนั้น
ดูแปลกตาสำหรับเขาเล็กน้อย

แต่ก็ดูสวยน่ารักไปอีกแบบ

"แล้วแกล่ะ คิดจะทำอะไร ฉันเห็นนะว่าแกไปนั่งอ้อยไอนักร้องถ่วงอก
นั่น"

"เขาชื่อคริสเตียน ห้ามตั้งฉายาทูเรตๆ แบบนั้นให้เขาเป็นอันขาด!"
เธอแว๊ดใส่ แล้วยิ่งอารมณ์เสียหนักไปอีกเมื่อคิดได้ว่าตัวเองเพิ่งพลาดโอกาส
ใกล้ชิดกับคริสเตียนไป

เขาบอกว่าเสร็จงานแล้วจะลงมานั่งกับเธอที่โต๊ะ

แต่ตอนนี้เธอคงทำได้แค่ส่งข้อความไปขอโทษเขาเท่านั้น

"ยอมรับว่าไปนั่งอ้อยเขาจริงๆ?"

"มันเรื่องของฉัน ฉันจะอ้อย จะเรต จะทำทุกอย่างเพื่อให้ตัวเอง
ลงจากคานทอง เข้าใจมั๊ย" พิรุณรักรัษกีกล่าวออกไปอย่างไม่ปิดบัง เธอกับพุ่ม
เป็นเพื่อนกันและไม่มีความจำเป็นอะไรต้องปกปิดสิ่งที่เธอกำลังคิดจะทำ

ยินดีที่จะบอกออกไปด้วยซ้ำ เพราะครั้งต่อไปพุ่มจะได้รู้ว่าควรช่วยเหลือ
เธอในเรื่องนี้ ไม่ใช่พาตัวเองมาชดจ้งหะอย่างที่ทำอยู่

"ทำไมต้องรีบร้อน ของแบบนี้ถึงเวลาก็มาเองนั่นแหละ"

"ประโยชน์มันโบราณมากๆ และไม่น่าเชื่อถือเลยนะว่ามันจะออกมาจากปากแกนะ ผู้ชายอย่างแกคงไม่เข้าใจการคบกับใครอย่างจริงจังสักคนหนึ่ง เพื่อสร้างครอบครัวหรอก เพราะแกมันแล้ว"

"คุยไปคุยมาวกมาเรื่องฉันได้ยังไง"

"หรือไม่จริง"

"จริง...แค่บางเรื่อง" พุฒตอบกลับไปอย่างไม่สะทกสะท้านกับการก่อนแคะของเพื่อนรัก

แค่นั้น เขาพูดแค่นั้นจริงๆ

พิรุณรักรู้สึกทำหน้าคิดว่า พุฒมีความลับเสมอ ภายใต้ใบหน้ายิ้มระรื่นดูเปิดเผย เขาเก็บซ่อนบางอย่างไว้และอยู่ได้พยายามที่จะเค้นมันออกมา เพราะถ้าเขาไม่พูดก็ไม่มีใครทำให้เขาพูดได้

บุคลิกเด่นชัดตั้งแต่เรียนมัธยมต้น

"ไปกินเบียร์ต่อกันมัย ร้านประจำ"

พิรุณรักรู้ยังไม่หายเสียดาย 'ผู้ชาย' ที่ผับเมื่อครู่ แต่เพราะตัดสินใจออกมากับพุฒแล้วจึงไม่ยอมให้เห็นนี้ผ่านไปอย่างแข็งๆ

"แกเลี้ยงนะ"

"ไม่มีปัญหา"

บทที่ 5 ห้ามจับมือผู้ชายคนอื่น

เพื่อนมัธยมต้นอาจจะคบกันยาวนานไปตลอดชีวิต
พิรุณรัชช์ไม่เคยเชื่อเลยว่าคำกล่าวนี้อาจเป็นจริง แม้กระทั่งตอนนี้
เธอกับพุ่มเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่ชั้นมัธยมปีที่หนึ่ง และไม่ได้คบกัน
อยู่แค่สองคน แต่มีกลุ่มเพื่อนอีกกลุ่มหนึ่งที่สนิทกันมากซึ่งทุกวันนี้ก็ยังคง
ติดต่อกันอยู่

หกปีก่อน

งานเลี้ยงรุ่นมัธยมของห้อง ม.3/2 ปีนี้จัดขึ้นอย่างเรียบง่ายในร้าน
อาหารญี่ปุ่นแห่งหนึ่ง สาเหตุที่งานถูกจัดขึ้นอย่างเล็กๆ นั้นเป็นเพราะ
สมาชิกร่วมรุ่นตอบตกลงมางานกันเพียงแค่สิบเอ็ดคนจากสมาชิกของ
ห้องทั้งหมดสี่สิบห้าคน

น้อยลงทุกปี...

พิรุณรัชช์รับปากแล้วต้องมาให้ได้เสมอ เธอฝากการจราจรบนท้องถนน
ของกรุงเทพมหานครในเย็นวันศุกร์สี่นเดือ้น และฝนตกอย่างหนักมาถึง
ร้านอาหารที่นัดหมายจนได้

หญิงสาวจับผมที่เปียกละอองฝนของตัวเองแล้วถอนหายใจ
สวรรค์เมืองกรุง

'สวัสดิ์ดีคะคุณผู้หญิง จองโตะไว้หรือยังคะ'

พนักงานร้านอาหารเดินมาถามเธออย่างนอบน้อม

'จองไว้แล้วค่ะ งานเลี้ยงรุ่นห้อง ม.สามทับสอง'

'อ้อ! มันเชิญด้านในได้เลยนะคะ ตอนนี้ยังไม่มีใครมาเลยคะ'

'ยังไม่มีใครมาหรอกคะ' พิรุณรักรัชมองนาฬิกา เพิ่งเลยเวลานัดมา
ห้านาที เธอเข้าใจว่าทุกคนคงกำลังเดินทางมาจึงเดินตามพนักงานเข้าไป
ยังห้องที่จองไว้

ความจริงการนัดหมายนี้ถูกจัดขึ้นโดยมินธดา หัวหน้าห้องสามปีซ้อน
ซึ่งหลายปีที่ผ่านมาทุกคนล้วนให้การตอบรับเป็นอย่างดี แต่ในช่วงสองสามปี
หลังมานี้ หลายคนเริ่มติดภารกิจทำให้มางานไม่ได้ ปีนี้งานเลี้ยงรุ่นที่เคย
จัดในห้องจัดเลี้ยงใหญ่ๆ จึงกลายเป็นการรับประทานอาหารเย็นกันเพียง
เท่านั้น

พิรุณรักรัษให้ความสำคัญกับเพื่อนมาก ไม่ว่าจะงานอะไรที่เกี่ยวกับ
เพื่อนเธอจึงไม่เคยพลาดเลยสักครั้ง

ผ่านไปครึ่งชั่วโมง พนักงานเริ่มนำอาหารที่มินธดาจัดรายการไว้
มาเสิร์ฟ พิรุณรักรัษพิมพ์ข้อความส่งเข้าไปในกลุ่มไลน์ถามถึงการเดินทาง
ของเพื่อน แต่กลับไม่มีใครตอบอะไร ต่อสายถึงมินธดาเจ้าตัวก็ไม่รับโทรศัพท์
จนเธอเริ่มเป็นกังวล

กระทั่งเวลาผ่านไปราวครึ่งชั่วโมงครึ่ง พิรุณรักรัษก็เริ่มอยากจะร้องไห้
เพราะแน่ใจแล้วว่ากำลังถูกเพื่อนทอดทิ้งแน่นอน หญิงสาวไม่รู้จะจัดการ
กับอาหารมากมายตรงหน้านี้อย่างไรดีจึงได้แต่นั่งจ้องมันอยู่อย่างนั้น

แล้วอยู่ๆ ประตูไม้ก็ถูกเลื่อนออกพร้อมกับการปรากฏตัวของใครบางคน
ที่เธอคาดไม่ถึง

'พุดม?'

คนเพิ่งมาถึงบ้านยังมีให้หญิงสาวที่นั่งอยู่บนเบาะรองนั่ง ก่อนจะเดินมาทรุดตัวนั่งที่เบาะข้างๆ เธอ

'มาคนเดียวแต่สั่งมาเต็มโต๊ะขนาดนี้ กระจ่างคนหรือกระจ่างวัววะเนี่ย'

พิรุณรักษ์ไม่ตอบ เพราะรู้ว่าเขาเพียงแค่ว่าพูดประชดเท่านั้นเอง

'แกมาได้ไง ไหนบอกไม่ว่าง' พิรุณรักษ์เห็นลิสต์รายชื่อคนที่จะมางานวันนี้ไม่มีเขาซึ่งปกติก็เป็นแบบนี้มาตลอดเพราะนานที่ปีหนพุดมจะว่างบินกลับมาไทยช่วงที่มีงานเลี้ยง และปีนี้ถึงแม้ว่าเขาจะกลับมาไทยตรงกับวันนัดพุดม แต่ชายหนุ่มก็แจ้งกับทุกคนว่ามาได้ไม่ได้เพราะติดงานสำคัญของครอบครัว

'ธุระเสร็จก่อนก็เลยแวะมา'

'ส่งสารแกว่า นี่คงอยากจะเจอเพื่อน แต่ดันมาเจอเพื่อนเท' พิรุณรักษ์ทำหน้าเมื่อย เธอห่อตัวลงอย่างหมดแรง

ความจริงไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอถูกเท กลางปีที่ผ่านมากลุ่มสาว ๆ เพื่อนร่วมห้องทั้งหมดแปดคนนัดกันไปเที่ยวภูเก็ท แต่อยู่ๆ สมาชิกที่เหนียวแน่นในวันแรกก็ทยอยยกเลิกนัดไปที่ละคนสองคนจนสุดท้ายทริปก็ล่มลงในที่สุด พิรุณรักษ์ซึ่งจ่ายเงินค่าตัวเครื่องบินล่วงหน้าไปแล้วถึงกับแข็ง เธอต้องลากเพื่อนสนิทสมัยเรียนมหาวิทยาลัยไปแทนเพราะเสียค่าตัวเครื่องบิน

การนัดหมายของเพื่อนดูเหมือนจะเป็นอะไรที่เธอไว้วางใจไม่ได้เลย

'ไม่เป็นไรหรอก ดีซะอีก ของฟรีไม่มีใครแย่งกิน' พุดมเลื่อนจานปลาดิบมาตรงหน้าแล้วเริ่มกินโดยไม่พูดถึงปัญหาที่เกิดขึ้นอีก แถมยังดูอารมณ์ดีสุดๆ เพราะมีแก๊ใจคิดว่าตัวเองไปถ่ายรูปคู่แล้วส่งเข้ากลุ่มไลน์อีกด้วย

ที่น่าโมโหก็คือพอเห็นว่าเป็นพุดม บรรดาเพื่อนในห้องต่างก็ส่งข้อความเข้ามาสนทนากันอย่างออกรสออกชาติ โดยไม่สนใจเลยว่าเธอที่ส่งข้อความ

ไปก่อนหน้าแล้วไร้การตอบรับใดๆ จะรู้สึกอย่างไร

ถึงจะน่าโมโห แต่พิรุณรักษ์ก็สะใจไม่น้อย เพราะเพื่อนสาวๆ ที่คลั่งไคล้
พุ่มต้องพากันเสียดายที่พลาดนัดในวันนี้ แถมยังมีบางคนที่เกิดว้างอยากจะทำ
ตามมาก็มี

'ไม่ต้องมาหรอก ฉันกับฝนจะไปต่อร้านอื่นแล้ว ไว้เจอกันโอกาสหน้านะ'

พุ่มส่งข้อความเข้าไปในกลุ่มไลน์ พิรุณรักษ์กระห่มยิ้มม่งองในใจ และ
อาหารมือนั้นก็อร่อยอร่อยขึ้นมานิดหน่อย

ร้านเหล่านี้เป็นร้านเหล่าเล็กๆ เปิดถึงตีสองตามกฎหมายกำหนด
พุ่มกับพิรุณรักษ์มาที่นี่ครั้งแรกเมื่อหกปีที่แล้ว ตอนที่พิรุณรักษ์โดนเท
นัดเลี้ยงรุ่นและพุ่มไพล่เข้าไปพอดีนั่นแหละ หลังจากห่ออาหารเอาไปแจก
คนแถวนั้นเรียบร้อยก็พากันหาร้านใกล้ๆ นั่งดื่มต่อตามคำชวนของพุ่ม

เจ้าของร้านเป็นชายไว้ผมเตรตล็อก เลี้ยงสุนัขพิตบูลไว้ตัวหนึ่ง ล่ามไซ้
ไว้ที่เสาในร้าน พิรุณรักษ์ต้องหว่าดระแวงตลอดเวลาว่ามันจะหลุดออกมา
ทำร้ายเธอตอนไหน แต่พอไปที่ร้านหลายครั้งเข้า ตอนนี้'เจ้าโกลเดิน' สุนัข
พันธุ์พิตบูลของยูจินก็คุ้นเคยกับเธอเป็นอย่างดี

"โอ้ว! ดูซิที่เราเจอใคร" ยูจินเจ้าของทรงผมเตรตล็อกตะโกนเสียงดัง
จนลูกค้าในร้านที่มีเพียงสองสามโต๊ะเฝ้ามองตามเป็นตาเดียว "พอหนุ่มแข่งทอง
พ่อนักฟุตบอลชื่อดัง หรือว่าพอจอมคลั่งรักดี"

"หุบปาก" พุ่มบอกอย่างไม่สบอารมณ์

ยูจินหันมาหัวเราะแล้วกระแทกไหล่พิรุณรักษ์เบาๆ เป็นการทักทาย

"แค่นี้อารมณ์เสีย งั้นฉันเรียกแกพอลูกเศรษฐีห้างหรูก็แล้วกันนะ แบบนี้
ได้มั๊ย"

"เรียกชื่อธรรมดาเถอะยูจิน ฉันขอร้อง" พุฒนั่งโต๊ะที่ว่าง
พิรุณรักรักรักนั่งตาม เธอยิ้มเพราะรู้สึกว่ามีคนที่สืปากสมน้ำสมเนื้อมา
ต่อกรกับพุฒแทนเธอแล้ว

"ไม่ได้ ฉันมีเพื่อนเป็นคนดังระดับนี้ขออวดหน่อยเถอะวะ"

"ไอ้ที่แกพูดมันดูเหมือนอวดตรงไหนวะ ฉันว่าดูเหมือนกำลัง 'ชะะ'
กับ 'กระแหะกระแหะ' มากกว่า"

"คิดมากน่า พ่อลูกชายเจ้าของอินฟินิตี้วันสุดหล่อ"

ยูจินยังเดินหน้ากวนประสาทต่อไป จนพุฒต้องยกธงขาวยอมแพ้
ให้กับสังเวียนนี้

"เอาเหล้าดีๆ มาสักกลม น้ำแข็ง ไซดาด้วย น้ำเปล่าไม่ต้อง"

"เหล้าร้านนี้มีแต่ของสามัญชนนะ มันจะบาดคอท่านหรือเปล่าขอรับ"

ยูจินยังไม่ยอมลดราวาศอก แต่พอเห็นสีหน้าของพุฒที่มองมาตอนนี้
ก็ทำเอาชายหนุ่มหน้าเปลี่ยนสีในบัดดล รอยยิ้มระรื่นหายไปทันที

"โอเคๆ จัดให้เดี๋ยวนี้เลยขอรับ"

ยูจินเดินหายไปหลังร้าน ร้านนี้มีพนักงานแค่คนเดียวคือพ่อครัว ดังนั้น
เจ้าของร้านอย่างเขาจึงรับหน้าที่เสิร์ฟและดูแลลูกค้าด้วยตัวเองทุกโต๊ะ

พอลับหลังเจ้าของร้านจอมชะะ พิรุณรักรักรักก็กล่าวด้วยอารมณ์ที่ตีขึ้น
แล้ว

"มาที่นี้ก็รู้อยู่แล้วว่าต้องเจอแบบนี้ จะหงุดหงิดไปทำไม"

พุฒไม่ตอบอีกตามเคย เหตุผลของเขามีมากมายที่เลือกมาร้านนี้
ข้อแรก...การไปร้านที่มีคนพลุกพล่านเขามักจะตกเป็นเป้าสายตา แน่แน่นอน
ว่ายามที่มีข่าวเสียหายเกิดขึ้นแบบนี้ สายตาที่มองมาก็ไม่เป็นมิตรเท่าไร
นัก

ส่วนเหตุผลข้อต่อมา...เขาไม่มีที่อื่นจะไปนั่นเอง

"มาสักหน่อย ร้านจะแจ้งอยู่แล้ว ต่อชีวิตเจ้าของร้านไปอีกวัน" เขา

บอกตอนที่ยูจินยกเหล้ามาเสิร์ฟพอดี

"อ้าว! ไฉนนักฟุตบอลระดับโลก ปากเสียแล้วนะขอรับ"

พิรุณรักรัษหัวเราะ เธอคิบน้ำแข็งใส่แก้วสามใบ คินนี่มันใจเลยว่าเธอ
ได้นอนที่ร้านนี้แน่นอน

"ว่าแต่สองคนนี่ มาด้วยกันตลอดเลย คบกันแล้วหรือ" ยูจินหรีตามอง
อย่างจับผิด

"ไม่มีทางเป็นแบบนั้นแน่นอน นายดุลี สาวที่เขาควงแต่ละคน มีแต่
สาย ผ. หุ่นต้องแซบ หน้าต้องสวย แล้วก็ลึกลับซึ่เขย่าเตียงด้วย"

พุดยิ้มให้กับคำพูดของพิรุณรักรัษพลางรินเหล้าใส่แก้ว

"ไม่แน่นะ ฉันอาจจะเปลี่ยนใจมากินแกงจืดก็ได้" เขาจับจ้องดวงหน้าवल
นัยน์ตาวิบวับ "ส่วนเรื่องเขย่าเตียงเนีย ฉันเขย่าให้ก็ได้"

พิรุณรักรัษฟังแล้วขมลุกเกรียวไปหมด คันยุบยิบในหัวใจแปลกๆ เธอ
มองหน้าพุดสลัดกับยูจินถึงรู้ว่าตัวเองถูกแก้งอีกตามเคย

"ไอ้บ้า! ไอ้ลามก!"

"ใครเริ่มพูดถึงเตียงก่อนกันแน่" เขาบอกและนั่นทำให้พิรุณรักรัษ
เถียงไม่ออก เธอจึงหันไปถามยูจิน "นายมียาพิษมัย ฉันจะใส่ลงไปในแก้ว
หมอนี่"

"มีสิ เรามาร่วมมือกันเถอะ" ยูจินส่งมือให้พิรุณรักรัษ หญิงสาวเอื้อม
มาจับในทันที

แต่สิ่งที่ทำให้ทุกคนต้องอึ้งคือพุดแกะมือพิรุณรักรัษออกจากมือของ
ยูจินแล้วดึงมากุมเอาไว้เอง

พิรุณรักรัษนี้ว่หน้ามองพุดอย่างตกตะลึง และเขาก็ยิ่งทำให้เธองงหนัก
มากกว่าเดิมด้วยการพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง

"ห้ามเธอจับมือผู้ชายคนอื่น นอกจากฉันคนเดียว"

"โอเค!" ยูจินยกมือขึ้น "ต่อไปฉันจะไม่แตะผู้หญิงของนายแม่แต่"

ปลายเล็บ สาบานได้ขอรับ"

"ดี"

พิรุณรักรัษกะพริบตาปริบๆ เรียกสติ

"ทำแบบนี้แล้วคิดว่าฉันจะหวั่นไหวหรือ" เธอดึงมือออกจากการเกาะกุมของเขา "ต้องพยายามมากหน่อยนะ เพราะฉันไม่ชอบนักกีฬาแต่ชอบนักดนตรี"

พิรุณรักรัษยกโทรศัพท์ขึ้นมาโชว์รูปคริสเตียนให้เขาดู เพราะรู้ว่าพูดแค่แก้ง่ายๆ ดังนั้นเธอจึงไม่อยากสนใจมุกหยอตจีบหญิงของเขาให้เสียเชิง ทว่าโดยไม่คาดคิด จังหวะเดียวกันนั้นเองคนในรูปก็โทรเข้ามาพอดี

พิรุณรักรัษตกใจที่คริสเตียนเป็นฝ่ายโทรหาเธอ กระนั้นก็ยังบ่นยี้มกระจำงแล้วเดินออกไปรับโทรศัพท์ข้างนอกโดยไม่สนใจพูดกับยูจินอีก

พูดมองตามพิรุณรัษไปไม่ละสายตา และนั่นทำให้ยูจินต้องสะกิดเขา

"เฮ้ย!"

"อะไร" พูดหันหลังมองคนสะกิดพลางยกเหล่าที่ผสมเรียบร้อยขึ้นดื่ม

"เมื่อกี้แหยมเล่นหรือว่าจริงจังอะ"

"ไม่บอก"

ยูจินนี่ก็อยู่แล้ว เขาสนิทสนมกับพิรุณในรูปร่างแบบของเพื่อน แม้จะเริ่มตันจากการเป็นลูกค้ำคนหนึ่ง แต่เพราะบุคลิกของยูจินและพิรุณมีความคล้ายกัน แม้รูปร่างหน้าตาจะไปคนละทางเลยก็ตาม นั่นทำให้ทั้งสองสนิทสนมกันอย่างรวดเร็ว ต่อให้ห่างหายไปนานแต่มีตรรกภาพก็ยังคงอยู่

และยูจินก็เชื่อว่าเขารู้จักพิรุณดีในระดับหนึ่ง มองเห็นอีกฝ่ายในมุมที่คนส่วนมากไม่เห็น

"ไม่บอกก็ไม่ใช่ไร แต่เม้าท์มอยยายหนูฝนน้อยดีกว่า เรื่องหนูมหนักดนตรีนี้ไปไงมาไง"

พุ่มเหลือบตามองยูจินอีกครั้ง แล้วกล่าวอย่างซัดถ้อยซัดคำ
"ไม่-บอก"

"อะไรวะ อะไรก็ไม่บอก คิดจะบอกอะไรบ้างวะเนี่ย" ยูจินหงุดหงิดกับ
ความเป็นมาของพุ่มขึ้นมาบ้างแล้ว กระทั่งพุ่มยอมเปิดปากถึงสิ่งที่เขาและ
คนทั้งประเทศ หรืออาจจะทั่วโลกกำลังสงสัยอยู่ตอนนี้

"แกคงอยากรู้เรื่องข่าวของฉันมากกว่าใช่ไหม"

เจ้าของทรงผมเดรดล๊อคเบิกตาโตขึ้นทันที เขาขยับเข้าไปใกล้คนพูด
"มากเลยล่ะ"

"เรื่องมันยาว สรุปสั้นๆ ก็คือฉันไม่ได้เป็นซู้กับเมียเพื่อน ไม่มีวันทำ"

พอได้ฟังเรื่องจริงจังกขนาดนี้ แววดตาของยูจินก็นิ่งขึ้น เรื่องนี้เป็น
เรื่องใหญ่มาก มันกระทบถึงชื่อเสียงในวงกว้าง และแน่นอนว่าเป็นคดีความ
ใหญ่โตเลยทีเดียว

"ฉันก็เชื่อว่าแกไม่ทำหรอก"

"แต่คนส่วนมากเชื่อว่าฉันทำ"

"ก็จริง มันมีภาพหลุดขนาดนั้นนี่หว่า ฉันยังอดคิดไม่ได้ว่าเรื่องแบบนี้
มันเกิดขึ้นกับแกได้ยังไงวะ" เขาถอนหายใจออกมาอย่างหนักใจราวกับเป็น
เรื่องของตัวเอง "ว่าแต่แกมีทางออกแล้วใช่ไหมว่าจะทำยังไงกับเรื่องนี้"

"อืม" พุ่มพยักหน้าแล้วตีมือต่อ อันที่จริงเขาเริ่มไม่แน่ใจว่าจะจัดการ
ได้ไหม

พิรุณรักรับสายของคริสเตียนด้วยอาการเกร็งสุดขีด เพราะเธอฝาก
ข้อความไว้ให้เขาว่าติดธุระจึงไม่ได้อยู่รอตามที่นัดหมายไว้

"ลวส์ดีคะ"

"คุณฝนถึงบ้านแล้วหรือยังครับ"

"อ้อ! ยังหรอกค่ะ" เธอบอกพลางมองเข้าไปในร้านเห็นพุ่มนั่งดื่มอยู่

กับยูจิน "น่าจะมีอีกสักพักเลย"

"อย่าไปในที่อันตรายนะครับ เป็นห่วง"

แม้เธอจะผ่านร้อนผ่านหนาวมาจนอายุใกล้เลขสามแล้ว มองออกว่าคริสเตียนนั้นเป็นหนุ่มมากเสน่ห์ที่รู้จักอ่อนของผู้หญิง และการที่เขาพูดว่า 'เป็นห่วง' นั้น ในความเป็นจริงอาจจะไม่ได้รู้สึกแบบนั้นเลยก็ได้

ทั้งๆ ที่รู้แต่เธอก็อดที่จะรู้สึกกับมันไม่ได้

"คะ อยู่กับเพื่อนหลายคน ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ แล้วคุณคริสล่ะคะ กลับเลยหรือเปล่า"

"ครับ อีกสักพัก แต่เสียตายนี่ไม่ได้คุ้มกันมากกว่านี้"

"นั่นสิคะ"

"ฉันเราแก้ตัวด้วยการนัดทานข้าวกันดีมั๊ยครับ"

เอาล่ะ! ครั้งนี้ใจเธอถลาลึกไปอีกชั้นแล้ว อย่างง่ายตายเลยด้วย

"ได้สิคะ"

"ฉันผมจองตัวเลยแล้วกันนะครับ อีกสองวันผมไม่มีงาน เราไปทานมื้อเย็นกัน"

ตายจริง! นี่เธอตอบตกลงเขาง่ายเกินไปหรือเปล่านะ คุ้มกันแค่วันเดียว เขาจะมองว่าเธอเป็นผู้หญิงแบบไหนกัน มันจะดูเรด จะดูไม่มีคุณค่าหรือเปล่า

แต่ช่วงมันเถอะ เธออายุยี่สิบเก้าปี อีกไม่กี่เดือนก็จะสามสิบแล้ว โตพอที่จะตัดสินใจอะไรเองได้แล้ว อีกอย่างเธอไม่ยากพลาดโอกาสที่จะได้ใกล้ชิดกับเขา ซึ่งเธอพลาดมาแล้วหนหนึ่งเพราะเจอกับมารผจญอย่างพุด

ดังนั้น... คริสเตียนจะมองเธออย่างไรก็เอาที่เขาสบายใจเลย

"อีกสองวันหรือคะ ฉันคิดว่าวันพรุ่งนี้เสียอีก... ล้อเล่นนะคะ อีกสองวันพบกันนะคะ"

เข้าวันจันทร์สิ่งที่เกิดขึ้นก็ไม่ผิดจากที่พิรุณรักษาคาดการณ์ไว้เท่าใดนัก เพราะสองรุ่นที่ดักروب้อนคำถามเธออยู่

ฐิติวรตาก็น่าจะรู้เรื่องแล้วเช่นกัน เพราะเพื่อตนเองก็มานั่งรออยู่ก่อนแล้ว

"มีอะไรกันหรือคะ" แม้ว่าจะรู้แกใจดีอยู่แล้ว แต่พิรุณรักษาก็แสร้งทำเป็นไม่รู้อะไร

"อย่ามาไขสือชะนีน้อย เธอกับพุ่ม?" ชลชาติยิงคำถามทันทีอย่างไม่รีรอ "เล่ามา"

พิรุณรักษ์วางกระเป๋าลงบนโต๊ะ แล้วหย่อนกายนั่งลงที่เก้าอี้ของตัวเอง

"ฉันกับเขาเป็นเพื่อนกันค่ะ"

"เป็นเพื่อนตั้งแต่ตอนไหน แล้วสนิทแค่ไหน ทำไมพวกเราไม่เคยรู้เลยละ"

ฐิติวรตาคาดคั่นต่อราวกับว่าเจ้าหล่อนอยู่ในเหตุการณ์คืนนั้นด้วย

"เป็นเพื่อนตั้งแต่มัธยมนะ"

"แล้วไปสนิทกันได้ยังไง เขาดูไม่เหมือนคนที่จะมาเป็นเพื่อนกับคนระดับเราเลยนะ" ฐิติวรตาทถามต่อ

พิรุณรักษ์นั้นรู้ยู่ลึกลง ว่าเพื่อนร่วมงานที่เธอสนิทสนมด้วยคนนี้มีนิสัยไม่ชอบเห็นใครดีกว่าตัวเอง และคงไม่สบอารมณ์เล็กน้อยที่รู้ว่าพิรุณรักษ์เป็นเพื่อนกับคนระดับพุ่ม บริพัตรเมธานนท์ แต่กระนั้นพิรุณรักษ์ก็มักจะมองข้ามนิสัยข้อนี้ของเจ้าหล่อนไป และเลือกที่จะไม่ถือสาคำพูดของเพื่อน

"อันที่จริงก็ไม่ได้สนิทอะไรมากหรอก แค่เรียนด้วยกันตอน ม.ต้นเท่านั้นเอง"

"พี่ว่าไม่ใช่ซะนะ ตอนที่เขาเดินเข้ามาทักทายฝน พี่มองออกกว่าเขาไม่ได้มาทักทายตามประสาเพื่อนเก่าเลย เหมือนคนสนิทสนมกันอยู่ตลอด อีกอย่างเขาเป็นคนให้กระเป๋ามาแลกกับฝนด้วยไม่ใช่หรือ" พิรุณรักษ์ซึ่งไม่ใช่คนสอดรู้สอดเห็นเป็นนิสัยก็ยังไม่อดถามไม่ได้

"จริงๆ ก็สนิทแหละค่ะ เราติดต่อกันตลอดเพราะเป็นเพื่อนห้องเดียวกัน แล้วช่วงหลังมานี้เจอกันบ่อยเพราะฉันเป็นเพื่อนคนเดียวในกลุ่มที่ไม่มีครอบครัว ส่วนกระเป๋ามาแฉกนั้นก็แค่น้ำใจเล็กๆ น้อยๆ ของคนรายนะคะ ฉันไม่อยากเล่าให้ใครฟังว่ารู้จักเขา เดี่ยวคนจะมองว่าชู้वाद"

พิรุณรักษ์บอกพลางมองหน้าฐิติวรดา เจ้าหล่อนฟังแล้วแสรังเมินไปทางอื่น ก่อนจะพูดเหมือนไม่ใส่ใจ

"อ๊วย! ไม่มีใครเขาอิจฉาหรอก เป็นแค่เพื่อน ได้เป็นแฟนเมื่อไหร่ค่อยอิจฉา"

คำกล่าวนั้นทำให้พิรุณรักษ์ได้แต่บ่นหน้าเรียบเฉย สบตาชลชาติดกับพีรวิทย์ก่อนจะยิ้มออกมาอย่างอ่อนใจ

"มีใครสงสัยอะไรอีกมั๊ยคะ"

"สงสัยเยอะอยู่" ชลชาตียังแคลงใจ แต่ถูกพีรวิทย์สะกิดเตือน

"อย่าสงสัยอะไรเยอะเลยนะ จะได้เวลางานแล้ว เดี่ยวมีคนไปฟ้องหัวหน้าคราวนี้จะได้ไปสงสัยว่าจะตักงานมั๊ยแทน"

"เจ็บแสบเหลือเกินแต่ละคำ" เกย์หนุ่มเหยียดริมฝีปากใส่เพื่อนแล้วหันไปบอกกับพิรุณรักษ์เป็นประโยคสุดท้าย "ว่างๆ พาฉันไปรู้จักเขาบ้างสิ อยากรู้ซึนหนะ อยากรู้จักคนดัง"

ฐิติวรดาระบายลมหายใจออกมา เธอยังคลางแคลงใจในความสัมพันธ์ของพิรุณรักษ์กับพุด เธอไม่เห็นกับตา จึงยังไม่เชื่อว่าทั้งคู่จะสนิทสนมกันมากอย่างที่สองรุ่นพี่เล่าให้ฟังจริงๆ

"เจ้ชल्ली ถึงเขาจะเป็นเพื่อนของฝน แต่ฝนคงไม่สนิทกับเขาถึงขั้นพาเราไปรู้จักได้หรอกมัง"

"อืม! แหวนพุดถูก ให้เขาอยู่บนหิ้งต่อไป เราอย่าไปยุ่งกับเขาเลย ดีกว่านะค่ะ"

หลังจากนั่งทำงานแบบไม่ได้เงยหน้าขึ้นมากุ้ยกับใครเลย พอพักเที่ยงทุกคนจึงมีท่าที่อ่อนระโหยโรยแรงเป็นอย่างมาก

"พนักงานออฟฟิศนี่เหมือนถูกสาปให้เป็นโรคปวดหลัง" พิรุณรักรักษ์กล่าวพลางบิดต้นคอไปซ้ายที่ขวาที่ ขณะกำลังเรียงแถวเดินเข้าไปในร้านอาหารเจ้าประจำซึ่งอยู่ติดกับสโมสรฟุตบอลที่พวกเขาชอบไป 'ส่งผู้ชาย'

"นั่นสิ เงินเดือนสามหมื่น ค่าหมอนวดพาไปเกือบหมื่นละ" พีรวิทย์ที่ประสบปัญหาเดียวกันบ่นตาม

"นี่ไง ถึงได้พามาหาผู้ชายสักคน นวดได้ทุกจุดที่ต้องการ" ชลชาติผู้เสนอให้ทุกคนมากินมื้อกลางวันที่นี่กล่าวด้วยคำพูดที่คนฟังคิดเป็นอันไม่ได้เลย

"ทะเล้งไปจะเจ้" พิรุณรักรักษ์บอกแบบนั้นแต่ก็หัวเราะชอบใจ

"ช่วงนี้ขายแหวนว่างมากกินข้าวกับเราบ่อยนะ ผู้ชายไปไหนซะละช่วงนี้" ชลชาติถามไปเรื่อยเปื่อยหลังจากได้โต๊ะแล้ว

"ติดงานนะ ไปกับหัวหน้าแผนก เห็นว่าเดือนหน้าหัวหน้าแผนกคนนี้จะลาออก แล้วพี่ปุณจะได้ขึ้นแทนก็เลยต้องเรียนรู้งานเยอะหน่อย" เธอกล่าวอย่างภาคภูมิใจ

"จริงหรือ เริดอะ ถึงว่าช่วงนี้ราศีคุณนายจับ"

ฐิติวรดาไม่ปฏิเสธคำชม เธอยิ้มแล้วไหวไหล่อย่างยอมรับ

"แล้วนี่งานแต่งเตรียมไปถึงไหนแล้วอะ มีอะไรให้ช่วยก็บอกนะ" พิรุณรักรักษ์ยินดีกับเพื่อนอย่างจริงใจ

จากนั้นบทสนทนาก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับงานแต่งที่ใกล้จะมาถึงของฐิติวรดากับปุณชัย แต่ขณะที่กำลังเพลิดเพลินกับการสนทนาอยู่นั้น ใครบางคนก็โผล่มาโอบกอดพิรุณรักรักษ์จากด้านหลังแล้วโน้มใบหน้ามาจนชิดกับใบหน้าของเธอ

พิรุณรักรักษ์ตกใจตัวแข็งทื่อ แต่พอเห็นว่าเป็นพุดม อาการตกใจก็เปลี่ยน

เป็นนอยากจะทูปหน้าหล่อๆ นั้นให้เบะทันที

"พุ่ม! ใครใช้ให้โผล่มาแบบนี้อะ ตกใจหมด"

"ก็เซอร์ไพรส์ไง"

"เออ! เซอร์ไพรส์มาก" พิรุณรักร์ดันใบหน้าหล่อเหลานั้นออกห่าง พุ่มพรางใบหน้าตัวเองด้วยหมวกเก็บ แว่นตากันแดด และสวมมาสก์สีดำ แต่ให้ตายเถอะ เขายังดูโดดเด่นอยู่เลย

พุ่มหัวเราะแล้วยืดตัวขึ้นก่อนจะดึงเก้าอี้ที่วางมานั่งข้างพิรุณรักร์

ไม่ต้องถามเลยว่าเพื่อนร่วมงานอีกสามคนเป็นอย่างไร พวกเขาหนึ่ง เป็นก้อนหินไปเลย

พิรุณรักร์ได้แต่ถอนหายใจ พุ่มมีอิทธิพลพ่อง กับพวกดาราดลยละ การที่คนอื่นได้เห็นเขาในระยะใกล้แค่นี้ มีใครไม่อึ้งบ้าง

"นี่เพื่อนร่วมงานนั่น พี่แพทกับแจ๊ซลีย์ที่แกเจอวันก่อน ส่วนนั้นแหวน"

"สวัสดีครับทุกคน"

"คนนี้น่าจะรู้จักอยู่แล้วนะ" พิรุณรักร์ชี้นิ้วไปที่พุ่ม

ชลชาติหลุดขาเพราะเผลอคิดถึงบทสนทนาเมื่อเช้าเรื่องที่ตนอยากให้ พิรุณรักร์พาพุ่มมาให้รู้จัก แต่ลืติวรดา กลับมองว่าเป็นไปไม่ได้ แต่เรื่องที่ เป็นไปไม่ได้นั้นก็กลับเกิดขึ้นภายในสามชั่วโมงเศษ

คนอื่นๆ เห็นชลชาติหัวเราะจึงหัวเราะตามไปด้วย ยกเว้นก็แต่ลืติวรดา ที่หน้าชาไปทั้งแถบ

"ข่าอะไรกันเธอครับ"

"คือพวกเราคุยกันเมื่อเช้าเองว่าอยากเจอคุณอีกสักครั้ง แต่น้องฝน บอกว่าไม่น่าจะเป็นไปได้ที่จะได้พบคุณอีก แล้วเราก็นึกว่าจริง เพราะคุณ เป็นถึงนักฟุตบอลระดับโลก น่าจะเข้าถึงตัวยากนะคะ" ชลชาติรีบอธิบาย เพราะกลัวว่าพุ่มจะคิดเข้าใจผิดว่ากำลังถูกหัวเราะเยาะ

"ฝนเขาเป็นแบบนี้แหละครับ ชอบหวงผมไว้คนเดียว"

บทที่ 6 ชายในฝัน

นัดหมายของพิรุณรักรัษกับคริสเตียนเกิดขึ้นในตอนหนึ่งทุ่มตรงที่ชั้นดาดฟ้าของโรงแรมหรู พอเล่าเรื่องนี้ให้เหล่าแก๊งกวางฝ้ายสนับสนุนภารกิจหักคานทองฟ่งต่างก็พากันกรีดกรีดกันใหญ่ ชลชาติที่สวมวิญญาณหมอดูถึงกับบอกว่าตอนนี้ดวงเรื่องผู้ชายของเธอพุ่งแบบสุดๆ จุดไม่อยู่ เพราะรายล้อมไปด้วยหนุ่มหล่อระดับตัวท็อปถึงสองคน

พิรุณรักรัษได้แต่ทำหน้าแข็งแล้วตอบกลับไป

'ไม่ใช่พุ่ม นั้นไม่นับค่ะ'

อย่างที่บอกว่าเขาเป็นดาวคนละกาแล็กซีกับเธอ และหากวันหนึ่งเขาหายหน้าไป ไม่มีโอกาสได้มาพูดคุยกับเธออีกเลย พิรุณรักรัษก็จะไม่แปลกใจสักนิดเดียว

เพราะต่อให้โชคชะตาจะนำพาให้เขาต้องออกจากวงการฟุตบอลระดับโลกจริงๆ แต่พุ่มก็ยังเป็นทายาทห้างสรรพสินค้าชื่อดัง เมื่อไหร่ที่เขากลับไปสืบทอดกิจการครอบครัว เมื่อนั้นเส้นทางของเธอกับเขาก็คงจะแยกห่างกันไปเรื่อยๆ แม้จะไม่ได้ตั้งใจก็ตาม

ครอบครัวของพิรุณรักรัษไม่ได้ยากจนขัดสนก็จริงอยู่ แต่มันเทียบไม่ได้

กับฐานะของพุ่มเลยสักนิดเดียว

อย่าว่าแต่ตกถึงข้าวสารได้เป็นเจ้าของของเขาเลย แต่เป็น 'เพื่อน' ก็ไม่แน่ใจว่าจะอีกนานแค่ไหน

"ตี๋มไวน์หรือค็อกเทลดีครับคุณฝน"

ชายหนุ่มหน้าตาดีกล่าวกับเธอด้วยถ้อยคำที่สุภาพนุ่มนวล พิรุณรักษ์ไม่ได้เลือกคนที่ฐานะ แต่เธอสนใจแพชชั่นพอสมควรจึงมองออกว่าคริสเตียนเป็นคนมีฐานะดีเลยทีเดียวนะ เพราะเสื้อผ້ารองเท้าของเขาล้วนเป็นของมีราคา แถมเลือกพาเธอมารับประทานอาหารร้านหรูขนาดนี้อีก

"ก่อนสั่งอาหาร ฝนขอตกลงอะไรกับคุณคริสก่อนได้มั๊ยคะ"

"อะไรเหรอครับ ทำไมคุณซีเรียสจัง"

"ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอกค่ะ แต่ว่ามีอันนี้คุณคริสไม่ต้องเลี้ยงฝนหรอกนะค่ะ"

"คุณฝนจะเลี้ยงผมหรือครับ" เขาถามกลับทันควัน และนั่นทำให้พิรุณรักษ์ถึงกับไปไม่เป็น ชายหนุ่มจึงหัวเราะออกมา "ล้อเล่นนะครับ"

"โอ้! ฝนไม่ได้มีปัญหาค่ะที่จะต้องเลี้ยงคุณคริสหรอกค่ะ" เธอจับท้ายทอยกลบเกลื่อนความประหม่า

"ผมก็ไม่มีทางให้คุณฝนเลี้ยงแน่นอนครับ"

"งั้นเราแชร์กันนะค่ะ เพื่อความสบายใจ"

"แต่ว่า..."

"นะค่ะ โอกาสหน้าค่อยผลัดกันเลี้ยง" เธอยิ้มกระจ่างให้เขา

คริสเตียนเห็นรอยยิ้มนั้นก็ยิ้มตาม "ผมดีใจนะครับที่ได้ยินคำนี้ งั้นก็ได้ครับ โอกาสหน้าผมขอเลี้ยงคุณนะ"

"ค่ะ"

พระอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว บทเพลงขับกล่อมเคล้าคลอกกับสายลมบางเบา พิรุณรักษ์บอกไม่ถูกเลยว่ารู้สึกอย่างไรที่ถูกคริสเตียนจ้องมอง

เหมือนอยากจะทำกินกินเธอ

ทันใดนั้นคำพูดของชลชาติก็ดังขึ้นในหัว

'ถ้าเขาหลอกล่อไปในที่ส่วนตัวแล้วอาจต้องเปลืองพลัง...ก็อย่าลืมนำยี่ดอกพกถุงไปด้วยละ ของแบบนี้พกไปเองดีที่สุด กันผู้ชายลืมนำมา'

พิรุณรักษ์ไม่รู้ว่าชอบคุณหรือกลัวว่าอะไรดีกับการให้คำแนะนำของเพื่อนรุ่นพี่ครั้งนี้

'แทนที่จะบอกน้องว่าให้พกมีด พกสเปรย์พริกไทย ดันบอกให้พกถุงชะงัน'

'โตขนาดนี้แล้วมัยจะหนู'

พิรุณรักษ์หัวเราะพลางยื่นหน้าไปกระซิบถาม 'ไปซื้อเองจะรู้ได้ไงว่าของเขาน่าเชื่อถือ ไหม ผิดไซส์ล่ะแยะเลย'

'ทะเล้ง!'

เรื่องจริงจึงกลายเป็นเรื่องขำขันไปโดยปริยาย แต่พิรุณรักษ์ไม่คิดว่าตัวเองกับคริสเตียนจะพากันไปถึงจุดนั้นได้ เธอจึงไม่ได้ทำตามคำแนะนำของชลชาติแต่อย่างใด

"คุณแฟนนี่น่ารักนะครับ ทำไม่ถึงโสด"

คำถามของคริสเตียนทำให้พิรุณรักษ์ตื่นจากภวังค์ความคิดอันแสนทะเล้งตึงตัง

"อ้อ! คือว่า...แฟนไม่ค่อยได้สนใจเรื่องมีแฟนเท่าไรคะ รู้ตัวอีกทีอายุก็มาไกลมากแล้ว" เธอหัวเราะ เพราะอายุตัวเองมากกว่าคริสเตียนถึงสองปี รู้สึกแสบอย่างไรก็ไม่รู้ "แล้วคุณคริสล่ะคะ ไม่น่าเชื่อว่าจะโสด"

"ผมก็เคยมีแฟนมาบ้างนะครับ แต่คบได้สักพักก็เลิกกันไป ผมไม่ค่อยเสียเวลาไปกับคนที่ไม่ใช่ล่ะครับ"

"อ้อ!" พิริุณรักษ์ยิ้ม ไม่รู้จะตอบอะไร อันที่จริงเธอก็พอรู้ตัวอยู่บ้างว่าตัวเองไม่ได้เป็นผู้หญิงทรงเสน่ห์ที่ผู้ชายจะหลงรักหัวปักหัวปำ หากเป็นคน

ที่มีตัวเลือกมากหน่อย เธอก็มีแนวโน้มจะเป็นผู้ถูก 'ตัดออก'

ดังนั้นเมื่อคริสเตียนพูดมาแบบนี้ พิรุณรักรู้จึงใจแค้นไปเล็กน้อย

"แต่กับบางคน...เจอแค่ครั้งเดียวก็รู้เลยว่าเธอคือคนที่ใช่" คริสเตียนมองพิรุณรักรู้ด้วยแววตาเป็นประกายสื่อความหมายว่าเขาได้พบคนที่ใช่แล้ว

พิรุณรักรู้ยิ้มให้เขา เธอโตพอที่จะรู้ว่าคำกล่าวนั้นอาจไม่ได้มาจากความรู้สึกรจริง ๆ เธอไม่เชื่อในรักแรกพบ ดังนั้นจึงเป็นไปได้เลยที่คริสเตียนจะมองว่าเธอ 'ใช่' สำหรับเขาทั้งที่เพิ่งพบกันได้แค่สองครั้ง

กระนั้นเธอก็ยังรู้สึกดี ความรู้สึกของการถูกจีบ...ใครไม่ชอบบ้าง

"แล้ว...อะไรที่ทำให้คุณคริสแนใจละคะ ว่าเธอคนนั้น 'ใช่' สำหรับคุณ"

คริสเตียนยิ้ม ก่อนที่สายตาของเขาจะเหลือบมองไปทางซ้ายมือของพิรุณรักรู้ พิรุณรักรู้มองตาม เธอไม่เข้าใจเพราะตรงที่เขามองนั้นไม่มีอะไร นอกจากกระเป๋าแบรนด์เนมของเธอ

"ว่ายังไงล่ะคะ" พิรุณรักรู้ถามย้ำ

คริสเตียนเลื่อนสายตากลับมองหน้าคู่สนทนา

"บอกไม่ได้หรอกครับ ว่าอะไรที่ทำให้รู้ว่าเธอคือคนที่ใช่ มันเป็นเรื่องของความรู้สึกนะครับ"

พิรุณรักรู้แอบคิดว่าเขาจะพูดทำนองว่า 'เพราะรอยยิ้มที่สวยงามน่ารัก' หรือ 'ดวงตาที่เปล่งประกายสดใส' อะไรทำนองนั้นเสียอีก

แต่ช่างเถิด ถึงอย่างไรก็คงต้องดูกันไปยาวๆ

"ฝนไม่กล้าถามเลยนะคะ ว่าฝน 'ใช่' สำหรับคุณหรือเปล่า อ๊ะ! แต่คุณคริสยังไม่ต้องตอบนะคะ ฝนยังไม่อยาการู้ตอนนี้คะ"

เพราะถ้าหากเขาบอกว่าเธอใช่สำหรับเขา เธอจะอย่างไร เพราะเธอเองก็ยังไม่แน่ใจอะไรขนาดนั้น

"ยังไม่ตอบก็ได้ครับ เพราะตอนนี้ผมอาจจะยังไม่ใช่ผู้ชายที่คุณ

ตามหา แต่วันข้างหน้าผมจะทำให้ผมเป็นคนคนนั้นสำหรับคุณครับ"

คราวนี้พิรุณรักรับว่าประโยคนี้ของเขาทำให้หัวใจเธอเต้นผิดจังหวะไม่ได้การแล้ว เธอจะปล่อยให้เขาจับติดงายๆ ไม่ได้

อย่างน้อยก็ไม่ใช่ตั้งแต่วันแรกที่เจอกัน

เธอยกแก้วคือกเทลขึ้น

"เรื่องนั้นไม่สำคัญหรอกค่ะ แต่วันนี้เราเป็นเพื่อนกันแล้ว"

คริสเตียนส่งแก้วตัวเองมาชนกับแก้วของพิรุณรักรับ

"ยินดีครับ"

พิรุณรักรับยิ้มหวาน ทั้งที่เป็นนักร้องกลางคืนแบบนั้น แต่เขากลับดูสุขภาพอ่อนโยนและมีเสน่ห์มากๆ

นี่แหละ ผู้ชายในฝัน

พุ่มนั่งอยู่บริเวณชั้นที่นั่งวีไอพีของสนามฟุตบอลขนาดมาตรฐานของสโมสรเรวัตติ เอฟซี มองการแข่งขันของทีมเจ้าบ้านกับทีมเยือนที่มีภาษีดีกว่า การแข่งขันกำลังจะจบลงในไม่กี่นาทีข้างหน้า ดูเหมือนทีมเจ้าบ้านจะพ่ายแพ้ไปอย่างที่ไม่อาจพลิกเกมกลับมาชนะได้อย่างแน่นอน

เจ้าของสโมสรฟุตบอลแห่งนี้ก็เป็นเพื่อนของเขา พบกันเมื่อครั้งที่ชายหนุ่มเรียนไฮสกูลที่อังกฤษ เรวัตติเป็นลูกเศรษฐีทั่วไปที่มีเงินมากพอจะทำตามความฝันของตัวเองนั่นคือการได้เป็นเจ้าของทีมฟุตบอล แต่เรื่องบางเรื่องมีเงินก็ซื้อไม่ได้ ดูเหมือนว่าทีมของเพื่อนเขากำลังจะถอยหลังลงคลอง

"ไม่ต้องเครียดหรอกน่า ยังเหลืออีกหลายนัดไม่ใช่หรือ" พุ่มตบเบาๆ เพื่อนก่อนจะลุกจากเก้าอี้

"ไปไหน"

"กลับสิวะ เกมจบแล้ว"

"โห้ย! อย่าเพิ่งกลับดิอะ มึงเป็นเพื่อนภาษาอะไรเนี่ย เห็นสภาพกูบ้างมั๊ย ไม่คิดจะอยู่พุดคุยให้กูสบายใจก่อนหรือยังง"

"กูต้องทำแบบนี้แหละ" พุดถามกลับด้วยแววตาใสซื่อ บ่งบอกว่าไม่รู้จริงๆ

"เย็นชาไปแล้ว มึงเย็นชาเกินไปแล้ว"

คนเตรียมตัวจะกลับจำต้องหย่อนตัวนั่งลงที่เดิม ไขว่หาเขาไม่ยอมออกคุยกับเพื่อน แต่เพราะงานนี้มีนักข่าวสายกีฬามาเยอะมาก และพุดไม่อยากให้ใครรู้ว่าเขากลับมาไทยแล้ว เพราะถ้าเป็นแบบนี้ชีวิตของเขาก็จะหาความสงบสุขไม่ได้อีกเลย

"อยากบ่นอะไรก็บ่นมาเลย"

เรวัตติมองเพื่อนที่ทำหน้าเฉยชอย่างขุ่นเคือง แต่เวลาแบบนี้ถึงจะอยากชกหน้าหล่อๆ นั่นให้หงายแก้มสักเพียงใด เขาก็ต้องระงับอารมณ์ไว้ก่อน

อย่างไรก็ต้องจ้อมัน

"มึงช่วยกูหน่อยได้มั๊วะ"

"ไม่ได้ ให้ช่วยอย่างอื่นเถอะ"

"ถ้ามึงยอมมาเป็นโค้ชให้ทีมกู ทีมกูต้องได้ขึ้นไทยลีกหนึ่งแน่นอน"

"มึงคิดไปเองทั้งนั้นเลยนะไอ้เรย์ กูเป็นนักบอล ไม่ใช่โค้ช ไม่ได้ฝึกมาแบบนี้"

"แต่กูก็เห็นว่านักเตะดังๆ หลายคนก็ผันตัวเองไปเป็นโค้ชทั้งนั้นเลยนะเว้ย!" เรวัตติแทบจะก้มลงไปกราบวิงวอนเพื่อนรักให้เปลี่ยนใจ

"กูขอโทษนะเว้ยเรย์ แต่กูไม่อยากทำอะไรเกี่ยวกับฟุตบอลแล้ววะ เบื่อแล้ว"

"ไอ้พุด! มึงจะเบื่อไม่ได้ มึงเป็นทรัพยากรที่มีค่าของวงการฟุตบอลไทย มึงเป็นนักเตะไทยคนแรกที่ได้ก้าวขึ้นไปเล่นลีกระดับโลก"

"ท่ามกลางคำครหานะเธอ จะมีสักกี่คนที่คิดว่ากูได้ไปเล่นระดับนั้น เพราะฝีมือ ทุกคนมองว่าเป็นการตีตลาดแฟนบอลเอเชียทั้งนั้น หรือมีงไม่เคยไ้ได้ยินเรื่องนี้มาก่อนเลย"

พุดถามกลับ เรื่องนี้เขาไม่เคยพุดถึงมันมาก่อน แต่ก็เชื่อว่าจะไม่รับรู้ นักเตะก็เหมือนดารา พวกเขาเล่นฟุตบอลเพื่อความบันเทิงของคนดู

"ทองแท้ไม่กลัวไฟ มึงเก่งจริง ไม่ต้องฟังคำพุดใครหรอก"

"หี! อวยเก่ง มึงเนี่ยอยู่แต่กับความจอมปลอม" เพราะสนิทสนมกันมานานจึงพุดจาหยอกล้อได้ อันที่จริงพุดก็เห็นใจเรวัตอยู่ไม่น้อย เพียงแต่ไม่คิดว่าการที่เพื่อนมาขอร้องให้เขาช่วยเป็นโค้ชให้เขาทำให้ทีมชนะได้จริง

การเป็นโค้ชฟุตบอลไม่ใช่แค่เตะฟุตบอลเป็นก็เป็นโค้ชได้ อีกอย่าง การพาทีมเข้าสู่ชัยชนะก็มีหลายปัจจัย

"กูพุดจริง"

"กูก็พุดจริง สภาพุดตอนนี่...ตัวเองยังเอาไม่รอดเลย"

เรวัตไม่ใช่ไม่รู้ปัญหาของเพื่อน แต่เขาเองก็ไม่รู้จะมีหนทางไหนที่ดีไปกว่านี้อีกแล้ว เมื่อพุดออกจากทีมที่อังกฤษก็นับเป็นโอกาสที่เขาจะชวนมาช่วยทีมของเขา

"เอางี้ กูไม่เร่งรัดเอาคำตอบจากมึงตอนนี้ก็ได้ มึงลองไปคิดดูก่อนนะเพื่อน"

พุดเป็นคนแน่วแน่ เขาตัดสินใจอะไรแล้วถือเป็นที่สุด แต่เมื่อเรวัตขอมมา เขาก็จะกลับไปคิดดูอีกที

แชะ!

แสงแฟลชสว่างจ้าขึ้น พุดตกใจยกแขนปิดหน้า แต่ว่าสายเกินไป ตอนนี้หน้าขาวที่รอสัมภาษณ์เรวัตเห็นเขาเป็นที่เรียบร้อย

"นั่นพุดนี่ครับ!"

"ใช่พุดจริงๆ ด้วย!"

"ทำไมถึงอยู่ที่นี้"

"นั่นสิ ผมว่าใช่เขาแน่นอน"

เสียงแข็งแรงแของนักข่าวทำให้ผมหูอื้อตาลายไปเลย สิ่งที่เขากังวลไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นตอนนี้ แต่เป็นช่วงเวลานับจากนี้ต่างหาก เขาไม่ได้บอกที่บ้านว่ากลับไทยแล้ว พ่อแม่รู้ต้องเล่นงานตายแน่ๆ

อีกอย่างเขายังไม่พร้อมจะตอบคำถามอะไรใครทั้งนั้น

"คุณพุดคะ พวกเราขอสัมภาษณ์หน่อยได้มั๊ยคะ"

ฉิบหายเถอะ!

พุดกลายเป็นข่าวอีกครั้งเมื่อนักข่าวพบเขาเข้าโดยบังเอิญในงานแข่งขันฟุตบอล และการปรากฏตัวของเขาทำเอาผู้คนในโลกออนไลน์ต่างถกเถียงกันเกี่ยวกับประเด็นของชายหนุ่มเป็นวงกว้างอีกครั้งถึงพฤติกรรมอันน่ารังเกียจของเขา

*'ความหล่อของเขาช่างสวนทางกับนิสัยโดยสิ้นเชิง เหมือนเด็กผู้ชาย
ไร้ความรับผิดชอบที่หนีปัญหาอยู่ตลอดเวลา'*

'ฉันเกลียดเขามากเมื่อรู้ในสิ่งที่เขาทำ มันน่าขยะแขยง'

'คนรวยแบบเขาคงคิดหาแต่เรื่องสนุกๆ ทำไปวันๆ'

*'อุตส่าห์เป็นตัวแทนประเทศ แต่ดันสร้างเรื่องฉาวขนาดนี้ คนไทยควร
เอาหน้าไปไว้ที่ไหน'*

*'เขาคงคิดว่าสร้างเรื่องร้ายแรงไว้ที่อังกฤษแล้วหนีกลับมาชบ
ชายกระโปรงแม่ อะไรๆ คงจะผ่านไปได้มั้ง แยมมาก'*

พิรุณรักรษ์นั่งมองเพื่อนแล้วไม่รู้จะพูดอะไรดี พุดหนึ่งมาลักพักแล้วปกติกเขาก็ดูเฉยชาอยู่แล้ว แต่อาการแบบนี้ทำเอาหญิงสาวไม่แน่ใจว่า

ชายหนุ่มรู้สึกอย่างไรหรือคิดอย่างไรกับเรื่องนี้

"แกอย่าไปอ่านข้อความอะไรพวกนั้นเลยนะ มันบั่นทอนจิตใจเปล่าๆ อีกอย่าง แกไม่ได้เป็นอย่างที่เขาพูดเสียหน่อย"

"ฝน"

"หืม?"

"ไปหาแม่เป็นเพื่อนหน่อยดิ"

"ฮะ?" พิรุณรักรัษนีวนหน้า ที่พุดมิ่งไปแบบนั้นเพราะกำลังเครียดเรื่อง มารดาอยู่หรือหรือ

"แม่ตามให้ไปหาที่บ้าน เอาแกไปด้วย จะได้เป็นข้ออ้างว่าฉันอยู่กับ แก"

"อ้างเพื่ออะไร"

พุดมิ่งไม่ตอบ เพราะเขาไม่รู้เหมือนกันว่า 'อ้างเพื่ออะไร' แต่การมีเพื่อน ไปด้วยมักจะลดแรงกระแทกจากมารดาได้เสมอ พักตร์อุษาจะคิดถึงหน้าลูก ดังนั้นก็จะไม่ทำอะไรเพื่อหักหน้าเขาเด็ดขาด

"เดี๋ยวก็รู้เอง"

"เมื่อไหร่"

"พรุ่งนี้"

"ฉันมีงาน"

"ไปลาลิ"

"พุดม! นี่แกเป็นเพื่อนฉันนะ ไม่ใช่พ่อ ให้ฉันลางานไปหาแม่กับแกเนี่ยนะ สำคัญมากกก...เลย" พิรุณรักรัษลักเสียงคำว่า 'มาก' เป็นการประชดประชัน แต่แววตาที่พุดมมองมายังเธอนั้นทำให้พิรุณรักรัษรู้คำตอบของตัวเอง ว่าหนนี้...เธอต้องพ่ายแพ้ให้เขาอีกตามเคย

พิรุณรักรัษหมั่นไส้ เธอหยิบโทรศัพท์ออกมากดค้นหาบางอย่างในกูเกิล ก่อนจะยื่นมันให้พุดมดู

"ลึซ่า? ฉันรู้จัก สวยน่ารักมีเสน่ห์" เขามองรูปพลางพิศไบใบหน้าของ
พิรุณรักรัษ "แกเทียบไม่ติดเลย"

"ไม่ได้ให้เปรียบเทียบหน้าฉันกับเขาไว้ย!" หญิงสาวโวยวาย
คนแบบพุ่มฉันน่าจะช่วยโดยไม่หวังผลประโยชน์ใหม่...ไม่เลย
"แล้วให้ดูทำไม"

"กระเป่า"

พุ่มเลื่อนสายตามองกระเป่าของศิลปินชื่อดังจากเกาหลีใต้แล้ว
ตัวตวยตวยกลับมามองเพื่อนรักอย่างเข้าใจความหมายนั้นทันที

"หน้าเงิน"

"ผลประโยชน์ไม่ลงตัวก็ไม่ช่วยไว้ย!"

พุ่มยิ้มเหี้ยม อยากรู้ได้อะไรเอาไปก่อนเลยตอนนี้ ถึงเวลาเมื่อไหร่เขา
จะคิดบัญชีทบต้นทบดอกเลยคอยดู

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3jNAgyd>